

32
72

FLACĂRA

ANUL XXI
NR. 896
5 AUGUST 1972

În șapte zile

Săptămîna pe care o comentăm a fost marcată de două evenimente cu profunde semnificații. Este vorba de începerea desfășurării adunărilor generale ale oamenilor muncii din unitățile economice și de Hotărîrea Consiliului de Miniștri privind majorarea salariului tarifar minim.

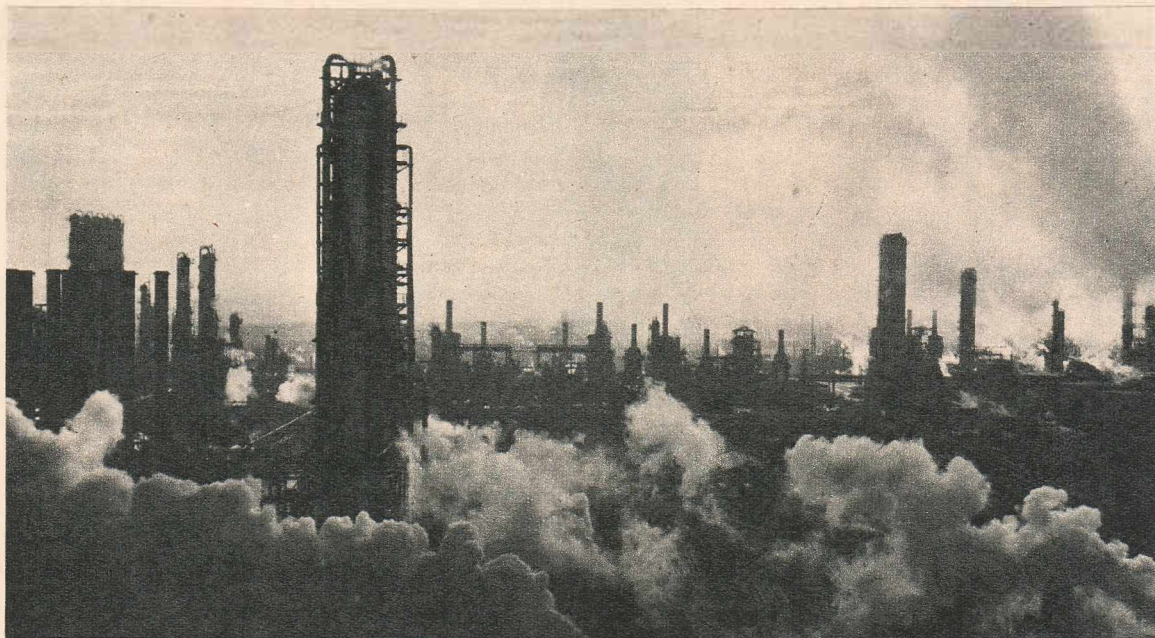
Expresie a profundului democratism al orînduirii noastre socialiste, adunările generale creează și de această dată cadrul prielnic manifestării plene a spiritului de inițiativă, a înaltei responsabilități manifestate de clasa noastră muncitoare față de producție, de economia țării în general. Ele se conturează de pe acum ca un adevărat laborator de analiză critică, exigență a activității desfășurate pe primul semestru al acestui an, de sinteză și generalizare a experienței înaintate în scopul organizării și perfecționării activității potrivit sarcinilor stabilite de Conferința Națională a partidului, înfățișate cu claritate în raportul prezentat de tovarășul Nicolae Ceaușescu, în rezoluțiile adoptate. După cum rezultă din primele știri sosită la redacție, în adunări, dominant este efortul de gândire creatoare, de cîntărire exigență a tuturor posibilităților, de alegere și adoptare a celor mai eficiente măsuri menite să asigure valorificarea superioară a potențialului tehnic, material și uman de care dispune fiecare unitate economică, să se realizeze o creștere rapidă a eficienței economice. Este un fapt pozitiv accentul pus în aceste dezbateri pe laturile calitative ale activității economico-financiare. Discuțiile vizează probleme cum sînt: reducerea cheltuielilor de producție și de circulație, și în primul rînd reducerea cheltuielilor materiale valorificarea superioară a materiilor prime și materialelor; reducerea consumurilor specifice de materii prime, materiale, combustibil, energie electrică; sporirea rentabilității producției, creșterea substanțială a productivității; muncii prin ridicarea nivelului tehnic al producției, mai buna organizare a producției și muncii; raționalizarea aparatului administrativ; eliminarea pierderilor de timp și întărirea disciplinei în producție; modernizarea și înnoirea produselor prin realizarea programului de asimilare de produse noi, de introducere a tehnologiilor moderne; intensificarea mecanizării și extinderea automatizării proceselor de producție; îmbunătățirea calității și a parametrilor tehnico-funcționali ai produselor; diversificarea producției de bunuri de consum. Participanții la adunări, în mod justificat acordă o atenție aparte găsirii acelor măsuri care să ducă la creșterea producției destinate exportului și la valorificarea mai bună a mărfurilor românești pe piața externă, la respectarea riguroasă a obligațiilor asumate prin contractele de livrări pentru piața internă și export precum și a sarcinilor de cooperare și colaborare în producție. Dezbaterile muncitorilor, inginerilor și tehnicienilor, ale cadrelor de conducere din unitățile de construcții sînt concentrate în primul rînd spre găsirea celor mai bune modalități concrete pentru realizarea ritmică a lucrărilor de construcții montaj, scurtarea duratei de execuție și de punere în funcțiune a obiectivelor de investiții înainte de termenele planificate, economisirea de materiale, creșterea gradului de mecanizare, utilizarea rațională a forței de muncă, întărirea ordinii pe șantiere. Nu poate fi decît pozitivă orientarea lucrătorilor din transporturi și telecomunicații spre analiza cu prioritate a acelor probleme specifice activității lor, cum sînt întărirea disciplinei în muncă, mărirea gradului de siguranță în circulație, utilizarea rațională a capacităților mijloacelor de transport, extinderea mecanizării la operațiunile de încărcare și descărcare, îmbunătățirea prestațiilor de poștă și telecomunicații; iar în unitățile de comerț, alimentație publică, turism și prestații de servicii — gospodărirea rațională a fondului de marfă, asigurarea unei aprovizionări corespunzătoare a populației, îmbunătățirea și diversificarea serviciilor, combaterea manifestărilor de necinste și parazitism, întărirea disciplinei, ordinea și curătenia în unități. Acestea și multe altele sînt problemele de fond care fac obiectul dezbaterilor din adunările generale ale salariaților. Seriozitatea, maturitatea dezbaterilor, măsurile adoptate dau garanția că sarcinile trasate de Conferința Națională a partidului vor fi îndeplinite, că angajamentele luate de a realiza actualul cincinal înainte de termen vor fi îndeplinite.

Al doilea eveniment al săptămîinii privește în mod direct 1 160 000 de oameni ai muncii — beneficiarii Hotărîrii Consiliului de Miniștri cu privire la majorarea salariului tarifar minim, luată ca urmare a măsurilor stabilite de Conferința Națională a partidului. Este un act care exprimă încă o dată preocuparea continuă a partidului și statului nostru pentru îmbunătățirea condițiilor de trai materiale și culturale ale populației, una dintre multele măsuri stabilite de conferință și care vor fi îndeplinite în cursul actualului cincinal.

Petru ISPAS

Marti, 1 august 1972

AVÎNT ÎN CINSTEA ZILEI DE 23 AUGU la ordinea zilei: adunările generale ale oamenilor muncii

inteligența și inițiativa

Peste puține zile va avea loc în incinta vastei platforme a petrochimiei românești de la Brazi adunarea generală a oamenilor muncii din Grupul industrial de petrochimie-Ploiești (G.I.P.). Petrochimistii și-au îndeplinit exemplar angajamentele luate în cinstea Conferinței Naționale a P.C.R., și asta a însemnat pentru ei nu numai respect pentru cuvînt dat, ci și beneficiul unei cuprinzătoare experiențe și posibilității unei evaluări reale a capacității colectivului de a descoperi și valorifica rezerve, de a ridica întreaga concepție despre conducerea și executarea procesului de producție pe o treaptă nouă.

Chemarea colectivului de oameni ai muncii din G.I.P. către toate întreprinderile din industria chimică, lansată la 10 aprilie 1972, cuprindea angajări substanțiale în domeniul sporirii producției, — cu prevederi speciale în ce privește exportul — în domeniul economico-financiar, al investițiilor, al cercetării uzinale și al pregătirii și perfecționării cadrelor. Angajamentele au fost majorate în cursul lunii mai, iar astăzi, colectivul constată cu nespă mîndrie că multe dintre cifrele prevăzute a fi atinse la sfîrșitul anului au apărut în graficul realizărilor încă de la sfîrșitul lunii iulie. Așa, de pildă, depășirea planului la producția globală era evaluată la 41 milioane lei pînă la 31 decembrie. La 31 iulie, cifra era deja depășită: se realizaseră

circa 45 milioane lei; angajamentul de sporire a productivității muncii cu 8 080 lei pe salariat a fost realizat, obținîndu-se la 31 iulie o creștere de 8 200 lei. Valoroase sînt realizările privind relațiile de comerț exterior ale grupului, obținîndu-se importante sporuri la produsele destinate exportului și — pe de altă parte — considerabile reduceri la capitolul import: produse, materiale, piese de schimb. Ne vom limita în acest context să amintim că în cursul lunii mai a avut loc în cadrul grupului o prețioasă premieră: anhidrida maleică românească, produs petrolier cuprins în planul de import; concepția schemei tehnologice a noului produs și intrarea în funcțiune înainte de termenul prevăzut a instalației aferente este considerată pe drept cuvînt un important succes în valorificarea superioară a produselor petroliere și diminuarea substanțială a unui capitol din planul de import.

Este de la sine înțeles că la adunarea generală a oamenilor muncii se va vorbi despre toate aceste succese, dar nu de dragul evocării lor, ci pentru analizarea fructuoasă a ceea ce le-a pus în mișcare. Se vor cerceta, desigur, căile de dezvoltare a unei extrem de valoroase realități a grupului, unde toate instalațiile lucrează peste capacitățile prevăzute în proiecte, indicii de utilizare intensivă a lor fiind depășiiți pînă la 15%. Se vor analiza de asemenea mijloacele

practice prin care s-au obținut consistente scurtări ale duratei planificate pentru reviziile generale la instalațiile de bază și cum pot fi îmbunătățite rezultatele generalizării metodei moderne a analizei drumului critic în organizarea și executarea lucrărilor de revizie ca și despre introducerea sistemelor informațional-decizionale în conducerea reviziilor generale.

Analiza larg cuprinzătoare și în profunzime a realităților și posibilităților pe care o va prileji apropiata adunare va pune la dispoziția colectivului G.I.P. noi instrumente de perfecționare a muncii, de îmbunătățire a participării colectivului la marea întrecere ce se desfășoară pe scară națională pe fondul luminoaselor îndrumări ale Conferinței Naționale a partidului. La G.I.P.-Ploiești, adunarea generală a oamenilor muncii, forma superioară a conducerii colective, va cerceta drumul cel mai scurt pentru contribuția proprie maximă la îndeplinirea sarcinilor cincinalului în patru ani și jumătate, și asta respectînd prețioasa indicație a tovarășului Nicolae Ceaușescu cu privire la plenara valorificare a inteligenței și inițiativei creatoare a oamenilor: «...nu se pune problema de a face eforturi fizice sau eforturi financiare suplimentare... Ne propunem să obținem o creștere mai puternică a eficienței economice, o folosire mai bună a mijloacelor de producție de care dispunem».

E. DASCĂLU

utilizarea optimă a fiecărui centimetru de piele

La Fabrica de încălțăminte «Progresul» din București, în urma învățămîntelor și sarcinilor elaborate de Conferința Națională a partidului s-au intensificat eforturile pentru ridicarea capacității de producție, folosirea rațională a utilajelor, pentru eliminarea gîtuirilor și obținerea unor produse de calitate la un preț de cost cît mai scăzut.

Un aspect care preocupă în mod special colectivul fabricii este materia primă: pielea. Cum să fie valorificată la maximum. Maistrul principal la atelierul de ștanțat fețe încălțăminte (croit) Mihai Z. Petre ne-a împărtășit preocupările sale în această di-

A. CELEI DE-A XXV-A ANIVERSĂRII A REPUBLICII

recție: «Noi am trecut la realizarea unor modele speciale — elegante, moderne, solide — care se pot confecționa din deșeuri de piele. În felul acesta pielea este folosită aproape integral. Totuși, procedând astfel, deși reducăm pierderile de materie primă, productivitatea muncii pe întreprindere scade, fiindcă intervin operații suplimentare». Ceea ce îl supără pe tov. Mihai Petre cel mai mult se pare că este STAS-ul 6083 din anul 1959, care n-a fost revizuit decât anul acesta, fără însă să i se aducă modificări substanțiale. Acest STAS reglementează calitatea prelucrării pieilor în tăbăcării și are o influență determinantă asupra folosirii pieilor pentru confecționarea de încălțăminte. Tov. Mihai Petre propune să se adopte un STAS cu procente mai ridicate ale suprafețelor utilizabile, astfel ca să nu se ajungă la calitatea a IV-a la un procent de 50%. «Tăbăcării trebuie să prelucraze pieile mai

bine și să nu ne mai livreze pieile de o calitate inferioară, din care jumătate este deșeu!»

Pe de altă parte, maestrul Mihai Petre ar dori să propună în adunarea generală a oamenilor muncii ca cei care au de executat operații cu efect direct asupra materiei prime să primească o salarizare care să-i cointere-seze în realizarea unor economii cât mai mari. Acum există o contradicție între normele de timp și cele de consum de materie primă, ceea ce nu favorizează economiile.

Referindu-se la raportul tovarășului Nicolae Ceaușescu, anume la pasajele legate de problemele de etică muncitorească, tov. Mihai Petre ne-a spus: «Noi, muncitorii și maeștrii mai în vîrstă trebuie să căutăm ca prin munca noastră, prin întreaga noastră activitate să fim un exemplu bun pentru tinerii din cadrul colectivului nostru; trebuie să fim conștienți de faptul că sintem și educatorii tinerei generații de muncitori».

pe primul plan: productivitatea

Interlocutorul nostru este tov. ing. Ion Marin, director economic la Trustul de construcții montaj-București.

— Care sînt problemele cărora trebuie să le răspundeți cu promptitudine în lumina importantelor sarcini stabilite de Conferința Națională a partidului?

— Pentru a realiza cincinalul înainte de termen, noi, asemeni tuturor celor care au de rezolvat investiții în industrie, ne confruntăm atît cu necesitatea existenței unor relații operative cu beneficiarii și cu antreprenorii noștri generali, cît și cu propriile noastre cerințe de creștere determinate de cerința sporirii eficienței economice a lucrărilor de construcții-montaj. O atenție deosebită o acordăm creșterii cît mai substanțiale a productivității muncii, un indicator sintetic care, așa cum sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu în raportul său la Conferința Națională, «este un imperativ major al progresului». După cum s-a arătat la Conferința Națională, va trebui ca pînă în 1974 să obținem o creștere a productivității cu 40% mai mare față de cea existentă în 1970.

— Ce vă propuneți, concret, pentru îndeplinirea acestei sarcini?

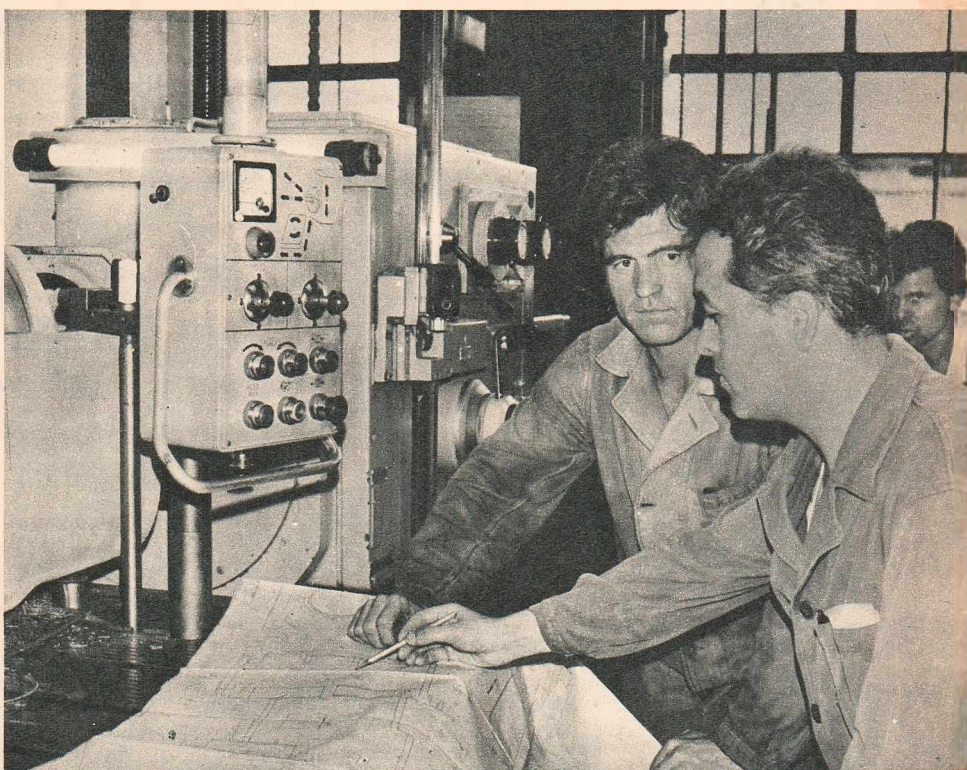
— Cîteva dintre măsurile organizatorice pe care urmează să le aplicăm vor influența direct creșterea eficienței economice prin reducerea timpului de lucru, fapt ce va contribui la obținerea unei productivități a muncii mai ridicate. De pildă, prin sporirea

gradului de industrializare a instalațiilor de montaj — folosirea intensă a prefabricatelor obținute în atelierele noastre de producție secundară — va crește indicele de productivitate de la 8% la 20%; prin folosirea în cel mai înalt grad a mijloacelor mobile de ridicat — cu 40%. De asemeni, prin extinderea procedeelor moderne de sudură automată și semiautomată la asamblarea conductelor tehnologice vom reduce consumul de metal-adaos cu 25%, și manopera, cu 60%. Dealtfel, avem în vedere o cît mai bună organizare a producției, în care scop vom elabora tehnologii tip și operații pentru lucrări reprezentative și repetitive. Un proiect unic de organizare a proceselor de montaj va concentra cît mai riguros și exact pregătirea lucrărilor la nivel de trust și de grupuri de șantier, pentru ca la șantiere să rămînă de efectuat doar execuția.

— Și în ceea ce privește folosirea cadrelor?

— Desigur, și noi vom încerca o cît mai riguroasă repartitie, atît a celor din sectorul productiv cît și reevaluarea și folosirea mai rațională a personalului tehnico-administrativ. Este de remarcat că proiectul Legii pentru remunerare după cantitatea și calitatea muncii în unitățile de stat permite o retribuție mai variată și mai stimulativă a muncitorilor, ceea ce înseamnă cointeresarea lor directă în procesul de producție.

I. POP

valorificarea gîndirii și experienței

Conferința Națională a partidului nostru a insuflat un spirit nou în întreprinderile productive, unde s-a intensificat efortul creator pentru ridicarea parametrilor tehnici și calitativi, pentru realizarea unor cantități sporite de bunuri, la un preț de cost cît mai scăzut.

În preajma adunării generale a oamenilor muncii care urmează să aibă loc și la F.M.U.A.B., tovarășul Gheorghe Chirică, șef de echipă în secția montaj strunguri carusel, și-a exprimat satisfacția că, după o perioadă de fluctuații prea dese, s-a ajuns la o stabilizare a cadrelor de conducere, promovîndu-se oameni din cadrul întreprinderii. Aceștia, cunoscînd specificul procesului de producție și posibilitățile existente, au trecut de îndată la o mai bună organizare a muncii, la urmărirea atentă a proceselor de producție. Rezultatele s-au făcut simțite în fiecare secție. Așa, de pildă, observa tov. Chirică, în secția montaj s-au lichidat asalturile de sfîrșit de lună și s-a trecut la o producție ritmică, în fiecare zi existînd numărul planificat de piese pentru montaj.

Tovarășul Chirică este de părere că deși s-a ameliorat mult colaborarea cu furnizorii (dînsul s-a referit în special la piesele turnate), ar trebui în continuare depuse eforturi mai sustinute în această direcție. Adesea, în timpul uzinajului apar defecțiuni care compromit în mod iremediabil piesa respectivă. Rezultatul este muncă irosită, care se reflectă în timp pierdut, productivi-

tate scăzută și ridicarea prețului de cost. Tovarășul Chirică propune ca C.T.C.-urile întreprinderilor furnizoare și recepționerii de la F.M.U.A.B. să colaboreze mai strîns, pentru a descoperi din timp acele «vicii ascunse» care produc pagube în timpul uzinajului.

Am avut prilejul să stăm de vorbă și cu Mihalache Niculescu, muncitor de înaltă calificare la mașinile de alezat și frezat orizontal din secția uzinaj greu.

La adunarea generală a oamenilor muncii din uzină el se pregătește să facă o propunere izvorită din experiența sa pozitivă. Cunoscuțindu-și tovarășii de muncă, muncitori specialiști cu un stagiu îndelungat, este de părere că această experiență poate fi mai bine folosită în elaborarea proceselor tehnologice. În uzină există un climat favorabil pentru aceasta, și ar trebui extinsă colaborarea dintre inginerii tehnologi și muncitori, și invers. Consultările reciproce, analiza proceselor, propunerile care izvorăsc din acest schimb de păreri vor duce la scurtarea termenelor și la ridicarea calității.

Tovarășul Niculescu este de asemenea de părere că ar fi bine ca maeștrii să fie promovați din rîndul celor mai buni muncitori din secția respectivă. Aceștia sînt familiarizați cu specificul muncii și se bucură de autoritatea necesară, astfel că se elimină acea «perioadă de aclimatizare» necesară unor maeștri care vin din sectoare cu alt specific sau direct de pe băncile vreunei școli.

noi angajamente în întrecerea socialistă

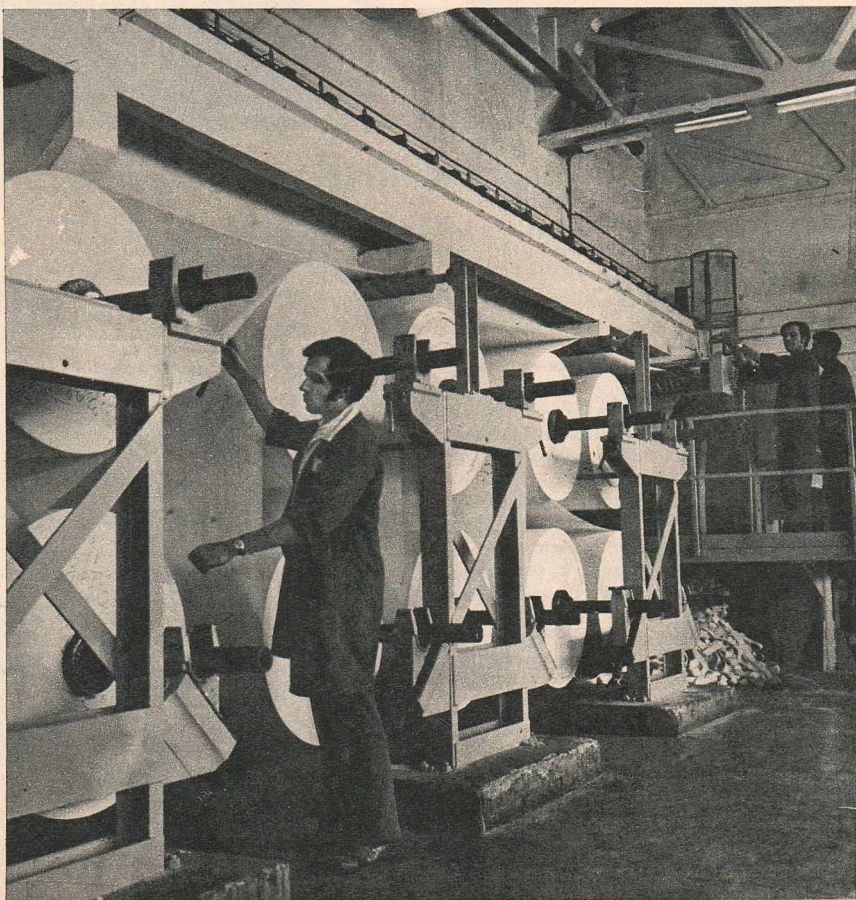
Anul 1972, caracterizat prin concentrarea rațională a eforturilor tuturor oamenilor muncii din țara noastră spre îndeplinirea înainte de termen a cincinalului, înregistrează succese și în unitățile Combinatului de hîrtie și celuloză-Bacău. Conferința Națională a Partidului și documentele elaborate de înaltul for au stimulat și stimulează eforturile muncitorilor, tehnicienilor și inginerilor acestor colective, care se străduiesc să întîmpine ziua de 23 August și aniversarea a 25 de ani de la întemeierea Republicii cu noi realizări în producție.

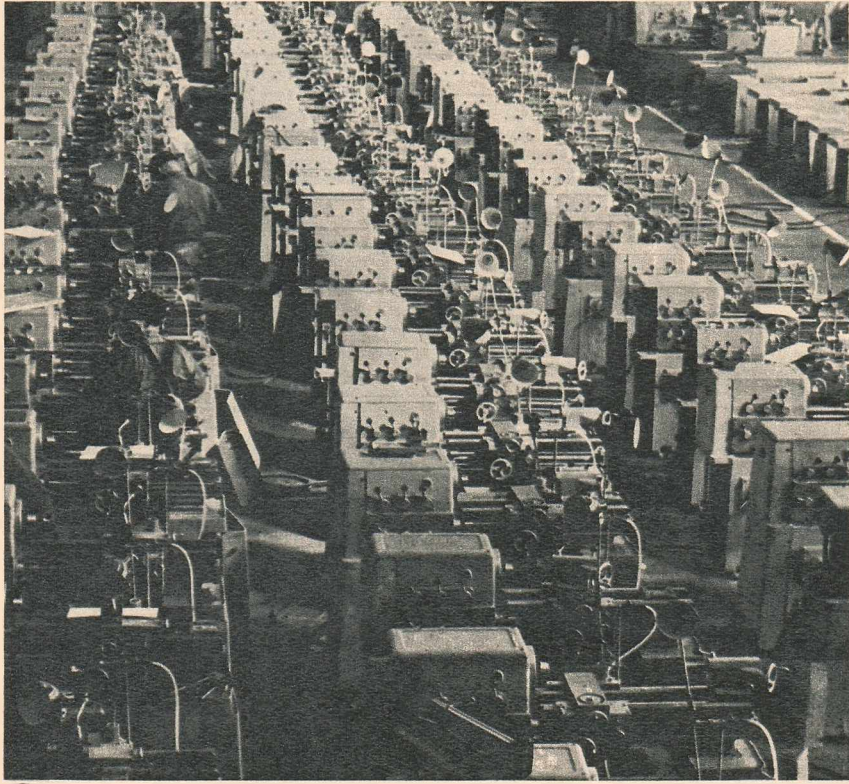
Bazîndu-se pe experiența dobîndită pînă acum și pe rezultatele obținute pe semestrul I, — depășirea producției-marfă vîndută și încasată cu peste 4%, creșterea productivității muncii cu aproape 4% și reducerea cheltuielilor materiale la mia de lei producție-marfă cu 2,25 lei, precum și depășirea planului fizic cu 1 168 tone la hîrtie și 276 tone la cartoane și mucavale — colectivul com-

binatului își îndreaptă atenția spre valorificarea tuturor resurselor în scopul îndeplinirii cincinalului înainte de termen.

Un exemplu concret în această privință ni-l oferă colectivul unității «Reconstrucția»-Piatra Neamț, care s-a angajat, în cadrul întrecerii socialiste, să realizeze cu zece luni mai devreme de data planificată parametri proiectați la instalația pentru hîrtii pergaminat. Preocupați de reducerea importurilor, colectivul acestei unități lucrează acum la asimilarea de noi produse, printre care hîrtia de calc, opalinul și în general a altor tipuri de hîrtie care se importă.

Urmărind valorificarea tuturor resurselor interne, acest colectiv s-a angajat să reducă coeficientul bracului de la 35 la 25% la hîrtia cristal și de la 15 la 12—10% la hîrțile imitații. În felul acesta numai la hîrtia cristal se va putea obține o producție suplimentară de 130 de tone anual, ceea ce însumează aproximativ 1 500 000 lei.

producția suplimentară = producția pe 4 ani

Așa s-ar putea intitula angajamentul colectivilor de muncă de la Uzina de strunguri din Arad. Semnificativ pentru ritmul de dezvoltare a actualului cincinal este că cifra care reprezintă producția fabricii în primii patru ani de la înființare — 1 500 de strunguri — va fi realizată peste sarcinile curente stabilite de actualul cincinal. Cu chibzuință și hărnicie, colectivul arădean își gospodărește rațional forțele pentru a transpune în viață acest angajament. În acest scop, programul de lucru prevede realizarea planului de investiții cu trei luni înainte de termen; folosirea completă a

capacității de producție și a forței de muncă. Dacă avem în vedere că prin autoutilare — construirea a 10 agregate specializate pentru prelucrarea batiurilor — se va lărgi aria de lucru a unui muncitor la mai multe agregate, ceea ce va duce implicit la creșterea productivității muncii, iar prin re-proiectarea unor repere și îmbunătățirea tehnologiilor de lucru uzina va economisi peste 2 500 tone de metal, va trebui să recunoaștem că muncitorii arădeni transpun în viață, cum nu se poate mai bine, sarcina de a îndeplini cincinalul înainte de termen.

specialiști de înaltă calificare, capabili să intre rapid în producție sau cercetare

Unul dintre factorii notători pentru realizarea rapidă și în cele mai bune condiții a obiectivelor fixate în documentele Conferinței Naționale a P.C.R. îl constituie asigurarea tuturor ramurilor economiei cu cadre de înaltă calificare, sarcina principală revenind în această direcție învățămîntului de toate gradele. De asemenea, după cum a relevat în raportul său tovarășul Nicolae Ceaușescu, un rol important în creșterea nivelului și eficienței economiei noastre îi revine cercetării științifice, a cărei dezvoltare constituie una dintre preocupările de căpetenie ale partidului nostru. Creșterea aportului cercetării la progresul economiei naționale presupune de asemenea (pe lângă orientarea ei spre domenii prioritare) formarea unor specialiști cu pregătire superioară, capabili să aplice în mod creator cele mai noi cuceriri ale științei și tehnologiei, legați de practică, de nevoile producției.

Totuși, limitarea legăturilor învățămîntului cu producția și cercetarea numai la furnizarea numărului necesar de cadre a adus și mai aduce încă, în multe cazuri, grave prejudicii atât învățămîntului cât și producției și cercetării. Astfel, necorelarea planurilor de învățămînt și programelor analitice cu nevoile producției sau cercetării, necunoașterea de către elevi sau studenți a proceselor tehnologice, instalațiilor, organizării producției și cercetării etc., fac ca învățămîntul să aibă un caracter închis, în mare măsură teoretic, «la tablă» sau de laborator, cunoștințele și deprinderile căpătate de cursanți fiind de importanță redusă pentru activitatea lor viitoare. De asemenea, datorită pregătirii practice deficitare, absolenții nu pot fi angrenați direct în muncă decât după o perioadă destul de lungă de «acomodare», fiind necesară uneori o adevărată școlarizare suplimentară. Aceste perioade

reproductive ale tinerilor specialiști aduc importante pierderi pe economie. Pe de altă parte, în condițiile unor slabe legături dintre învățămînt, cercetare și producție, învățămîntul nu primește sprijin material și nu poate atrage în activitatea didactică cadrele de mare prestigiu din producție sau cercetare, iar acestea din urmă nu pot beneficia de sprijinul importantului potențial uman care lucrează în unitățile de învățămînt.

După cum a relevat tovarășul Nicolae Ceaușescu, specialistul de tip nou se poate forma numai în cadrul unui proces unitar — învățămîntul, cercetarea, producția fiind integrate organic și interdependente. Aceasta este calea pentru înlăturarea deficiențelor menționate mai sus și totodată pentru ridicarea la un nivel superior a fiecăreia din cele trei laturi.

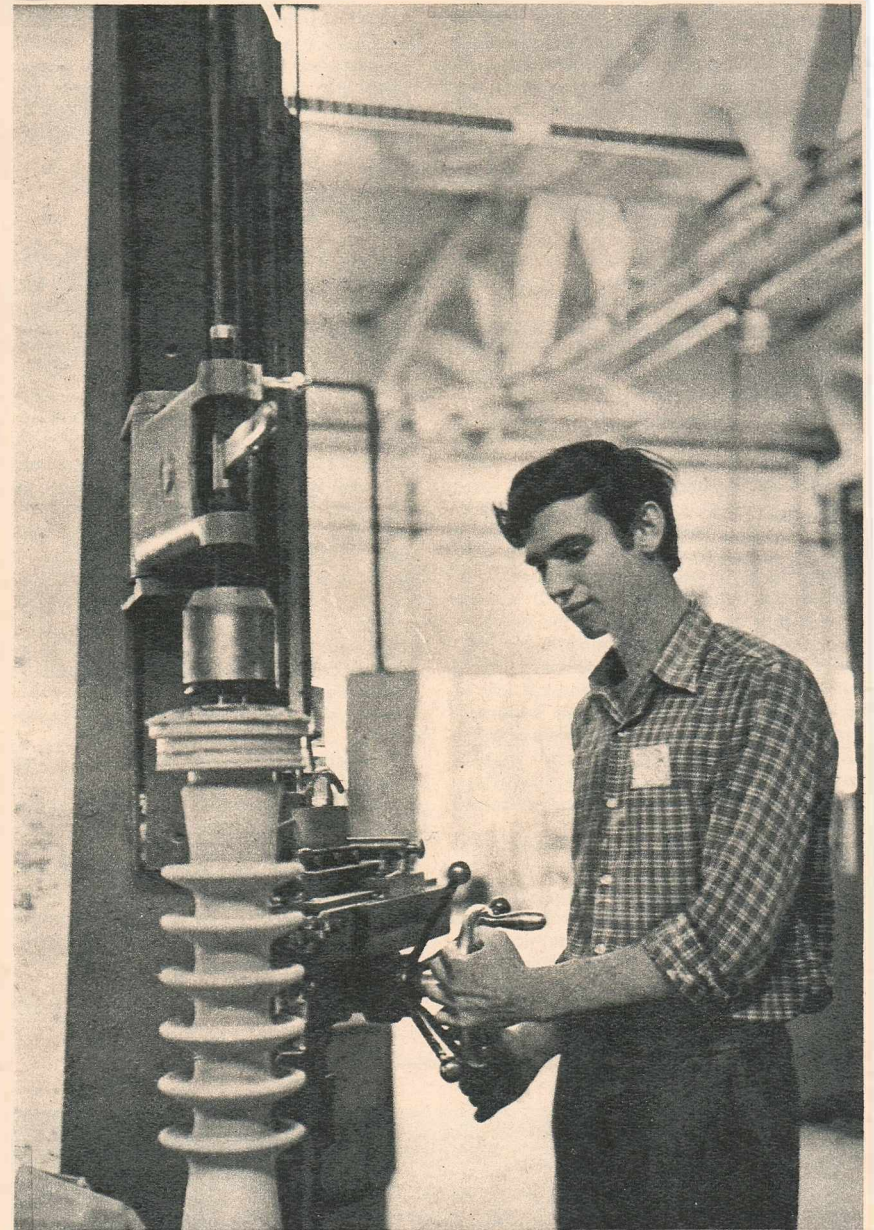
Ca fizician, cadru didactic și cercetător, avind de mulți ani strînse și fructuoase legături de colaborare cu industria, resimt o deosebită satisfacție pentru faptul că această concepție a partidului nostru se transpune în viață în modul cel mai eficient, începînd cu domeniul fizicii pe platforma Măgurele. Aci se va realiza o *integrare totală* între învățămînt, cercetare și producție — învățămîntul elevilor, studenților și al altor cursanți desfășurîndu-se în laboratoarele de cercetări și unitățile productive de pe platformă, aceștia participînd totodată la procesul de producție. Se va putea realiza de asemenea o unificare și o concentrare a torțelor de cercetare în fizică și în domenii conexe pe baza unui plan de cercetare unic, așa cum o cer documentele Conferinței Naționale a P.C.R., menit să accelereze dezvoltarea multilaterală a patriei noastre.

Prof. dr.
Cristian CONSTANTINESCU

spre folosirea integrală a utilajelor

Folosirea deplină a capacității de producție a utilajelor este o coordonată imperioasă a tuturor întreprinderilor. La «Electroceramica» din Turda, unitate cunoscută pentru calitatea produselor sale, în întîmpinarea Conferinței Naționale a partidului s-a trecut la generalizarea schimbului doi. În momentul de față, urmîrind folosirea integrală a utilajelor, schimbul doi s-a gene-

ralizat în întreaga întreprindere, iar o serie de secții au început să lucreze în trei schimburi. Pentru a asigura calitatea produselor și a generaliza schimbul trei, s-au luat măsuri de perfecționare a cadrelor de muncitori la cursuri corespunzătoare de reciclare. De la începutul anului pînă în prezent, peste 400 de muncitori au urmat cursurile de reciclare.

un prețios catalog de incunabule

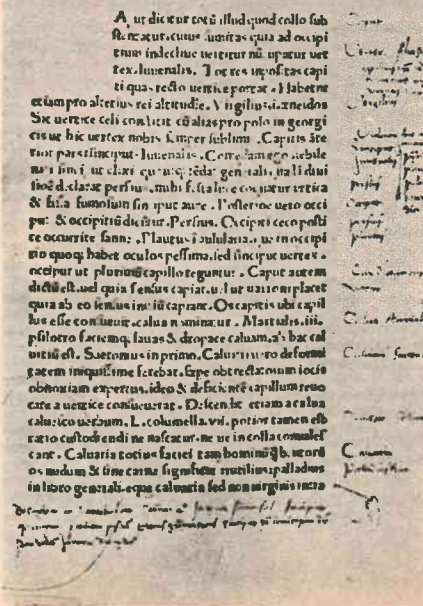
Celebra bibliotecă Teleki-Bolyai din Tg. Mureș a avut fericita inspirație de a întocmi un fastuos catalog al incunabilelor aflate în posesia ei și al celor din Biblioteca municipală.

Printre incunabilele prezentate în acest catalog, tipărit în condiții grafice excelente la Întreprinderea poligrafică din Sibiu, figurează și două opere ovidiene: «Epistolae heroides» și «Metamorphoses» («Metamorfozele»), publicate în 1492, respectiv 1493, la Veneția. Actualitatea acestui eveniment bibliografic e cu atât mai pronunțată cu cît, după cum s-a anunțat, între 25 și 31 august a.c., sub egida Asociației internaționale «OVIDIANUM», se va desfășura în țara noastră primul Congres mondial de studii ovidiene.

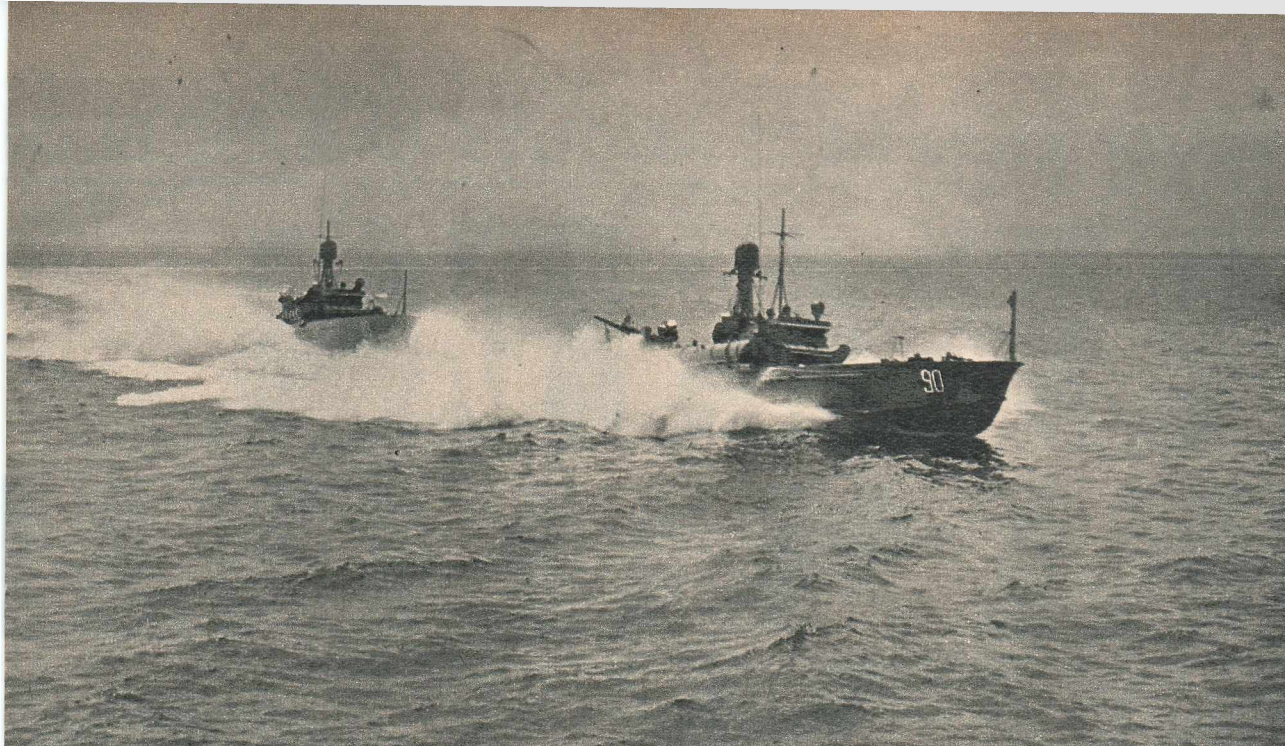
Cea mai veche tipăritură din fondul Teleki-Bolyai este cartea lui Galeottus Martius — «De homine» («Despre om»), datînd din anul 1475 (vezi clișeu).

Autorul, învățat iluminist, și-a petrecut o parte din viață ca demnitar la curtea lui Matei Corvin, publicînd și o colecție de anecdote despre acesta. Incunabulul din fondul Teleki-Bolyai reprezintă o mare valoare nu numai datorită vechimii lui, ci și tematicii abordate, fiind unul dintre cele mai originale tratate de anatomie umană din secolul al XV-lea.

GALEOTTI MARCHI NARNIENSIS DE HOMINE. LIBER. INCHOAT. PRIMVS.

ziua marinei

◆ Mîine, în prima duminică a lunii august, se sărbătorește tradiționala Zi a marinei. Prilej pentru întregul nostru popor de a-i felicita pe curajoșii ostași ai apelor, de a le aprecia continua lor strădanie pentru perfecționarea pregătirii de luptă și politice, Ziua marinei mai constituie — în ceea ce privește pe marinarii militari — un moment de trecere în revistă a faptelor de abnegație patriotică săvîrșite pe frontul construcției socialismului la care își aduc contribuția. În aceeași zi, marinarii și ceilalți lucrători ai flotei comerciale, precum și făuritorii vapoarelor românești, bravii vînători ai flotei de pescuit, se gîndesc cu mîndrie la condițiile create dezvoltării marinei noastre în anii construcției socialismului. În această perioadă istorică, de traducere în fapt a sarcinilor trasate de partid, de Conferința Națională a P.C.R., marinarii noștri se angajează să-și îndeplinească prompt răspunsurile încredințate. *Vînt bun, din pupa, dragi marinari!*

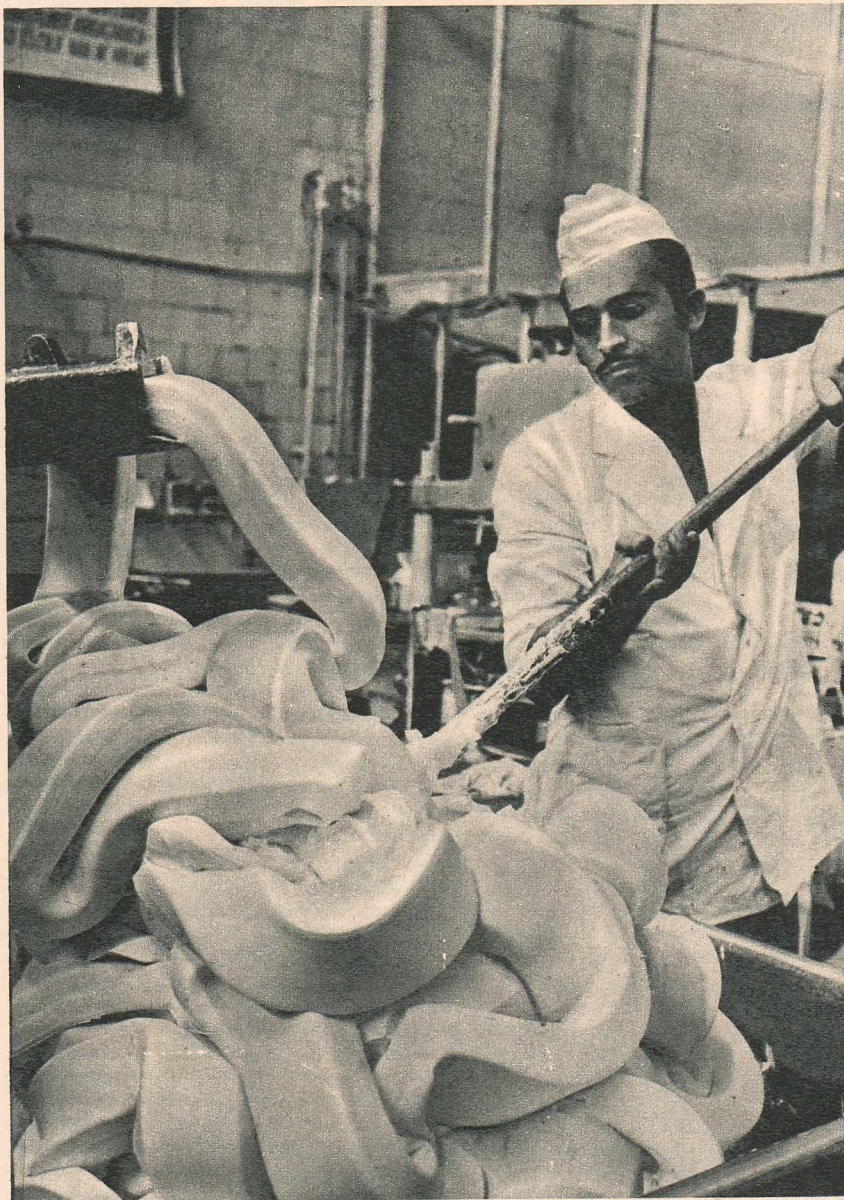
al doilea congres internațional de tracologie la bucurești

Cel de-al doilea Congres internațional de tracologie va avea loc la București în 1976. Hotărîrea a fost adoptată în unanimitate de participanții la primul congres, care și-a încheiat recent lucrările la Sofia, în prezența a 270 de specialiști din 23 de țări. Delegația română, alcătuită din arheologi, istorici și lingviști, a susținut 20 de comunicări științifice și a participat activ la discuțiile din toate secțiunile congresului, în care s-au dezbătut probleme de interes primordial în legătură cu rezultatele cercetărilor întreprinse în ultimii ani în România, Bulgaria și în alte țări în domeniul cunoașterii uneia dintre cele mai vechi civilizații din Europa.

— În calitate de secretar general al Asociației internaționale de studii sud-est europene, sub a cărei egidă s-a ținut primul Congres de tracologie, — ne-a declarat acad. Emil Condurachi — aș dori să subliniez că reuniunea de la Sofia și-a atins pe deplin scopul urmărit de organizatori. Rezultatele, din punct de vedere științific, sînt importante, deoarece, într-un domeniu în care au existat diferite opinii cu privire la originea popoarelor care au populat în trecutul îndepărtat această parte a Europei, s-a confirmat acum baza existenței indubitabile a substratului tracic la toate populațiile respective.

Congresul a demonstrat justetea părerii de mult susținute de istoriografia română, și anume că: populațiile tracice, fie din sudul Dunării, fie dacii din nord, au constituit substratul real al popoarelor din spațiul balcano-dunarean. Aceste populații, fie că este vorba de triburi tracice romanizate sau elenizate, fie că e vorba de cele care s-au izolat în munți, au continuat să-și ducă existența fără întrerupere, dincolo de limitele Imperiului roman.

Îmi permit să relev referirile ce s-au făcut la păreri exprimate de Nicolae Iorga, care a arătat că substratul tracic este comun atât poporului român cît și celorlalte popoare din Balcani. În comunicările delegațiilor noastre s-a amintit că preocupările istoriografiei române privind istoria și cultura tracilor pe teritoriul României și, în general, în spațiul carpato-balcano-dunarean, datează de mai bine de un secol. Ele pornesc de la Cezar Bolliac, Alexandru Odobescu, Grigore Tocilescu și B.P. Hașdeu și continuă cu Vasile Părvan, Ioan Andrieșescu, G.G. Mateescu. Dină la actuala pleiadă de tineri cercetători, dintre care unii au inițiat congresului interesante observații făcute pe baza amplor și metodicilor cercetări din ultimii ani pe șantierul arheologic din diferite regiuni ale României.

se poate!

Nu este vorba de o simplă afirmație, ci de o dovadă reală care atestă posibilitățile inepuizabile care există în fiecare întreprindere de a îndeplini prevederile cincinalului înainte de termen. Imaginea de față — care l-a surprins pe muncitorul Nicolae Vlădoi de la secția de unt a Întreprinderii de industrializare a laptelui din București — ilustrează «pe viu» un aspect obișnuit de muncă, concretizat prin realizarea cu 15 zile mai devreme a 50 de tone de unt.

al unsprezecelea...

Pentru a unsprezecelea oară, un concurs de coafură și frizerie a stimulat activitatea, ambițiile și măiestria profesională a celor care se ocupă de frumusețea noastră capilară cea de toate zilele. În Sala sporturilor din Constanța, 144 de concurenți (în mare majoritate tineri între 25 și 30 de ani), veniți din 36 de județe, și-au înfruntat talentele, capacitatea de invenție, procedeele tehnice și simțul noului, urmărind în ultimă instanță ca femeile să arate mai frumoase, iar bărbații să aibă frizuri mai moderne și mai îngrijite. Concursul — care a fost câștigat de echipele din București (premiul I), Constanța (premiul II) și Arad (premiul III) — a relevat și sporul de profesionalitate și de gust marcat de specialiștii din Iași, Galați, Brăila și alte orașe ale țării.

În fotografie: coafura distinsă cu premiul I și realizată de Cornelia Soare.

cu un spor de inteligență

Nu efortul fizic, ci sporul de inteligență trebuie să conducă la o creștere a eficienței muncii. Această idee valoroasă, rezultată din documentele Conferinței Naționale a P.C.R., mobilizează spiritul novator al oamenilor muncii din întreaga țară. Ca urmare, și colectivul Uzinei de mecanică fină din Capitală, angrenat în întrecere socialistă, printr-o mai rațională organizare a muncii, printr-un aport sporit de creativitate, și-a îndeplinit planul pe primele șapte luni ale anului cu zece zile înainte de termen. Printre fruntașii întrecerii se află și comunistul Simion Barbu care, așa cum s-a angajat, realizează în fiecare lună peste plan 100 de micrometre.

ÎN ARGEȘ, LA CEA MAI ÎNALȚĂ TENSIUNE

de Mihai MÎRZA

Fotografii de Eugen IAROVICI

leșind pe poarta de vest a Capitalei se poate ajunge, pe autostrada terminată în primăvara acestui an, în maximum 80 de minute la Pitești. Noua rută scurtează, în timp, cu aproape două ore distanța dintre București și municipiul de reședință al județului Argeș.

Căldura toridă a miezului de vară și peisajul bucolic ce se așează în parte și de alta a fluviului de asfalt îngăduie memoriei incursiuni în filele istoriei acestor locuri, îndeamnă la meditație.

Argeș, cuvânt cu rezonanță aspră de efigie, își pierde etimologia în străvechea capitală a regatului lui Burebista, Argedava, și în valurile riului pe care romanii îl numeau Argesis. Pământul acestui județ mustește de istorie la fiecare pas. Aici s-au descoperit vestigii care atestă existența de așezări umane de acum șase sute de milenii. În Argeș au fost identificate câteva din rarissimele urme ale culturii de profund din Europa. Emporium-ul descoperit la Cetățeni afirmă activitatea înfloritoare în acest ținut a strămoșilor noștri geto-daci. Tot pe aceste meleaguri își aveau sălașul primii Basarabi, cei care apărându-și independența aveau să stăvilească invazia otomană spre inima continentului înspăimântat.

În fața conacului Golești a poposit Tudor din Vladimiri cu oastea lui de panduri în tumultuosul 1821, și tot aici și-au avut obcina și leagănul Goleștii, revoluționari de frunte ai anului 1848. În anii fierbinți 1918-1921, organizații muncitorești din Argeș aveau ca militanți pe Constantin Ivănuș și Gheorghe Cristescu, iar în timpul insurjecției din august 1944, argeșenii dezarmau pe hitleriști la Rucăr și Dragoslavele. În Argeș își au obârșia oameni care au făcut cinste țării ca Negulici, Aricescu, Davila, Ulieru, Barbilian, Mușatescu, Opreșcu sau ca eminentul savant și om politic Constantin Parhon.

Dar aceste plaiuri — dăruite de natură cu păduri, minereuri și petrol, oameni bravi și harnici — au rămas mereu vitregite de binefacerile civilizației. Cu toate acestea argeșenii au crezut întotdeauna într-o viață mai bună; întotdeauna au luptat și și-au exprimat dirz și dramatic năzuințele. Parcă dînd glas aspirațiilor încetușate de veacuri, poetul argeșean își dezvelea sufletul în acest strigăt semnificativ scris în ianuarie 1920:

«Și-ntregi în trîmbișarea de dincolo de vreme
Și năzuind înalte și albe biruinți
Ne vom svîrli prin larma asaltelor fierbinți
Mai sus de noi... în largul destinelor supreme...»

Acest asalt fierbinte al destinelor supreme se desfășoară pe un front total în Argeșul anilor noștri, iar acum se trece pragul unei ofensive hotărîtoare.

Autostrada își curmă existența la intrarea în Pitești,

oferind privitorului peisajul aglomerat de sfere și turle fumegînde, sclipind argintiu în soare, imagine impresionantă a tehnicii îndrăznețe concretizate în ceea ce cunoaștem sub denumirea: Combinatul petrochimic-Pitești. Este unul din vlăstarele, dacă îl putem numi așa, al politicii de industrializare socialistă ridicat aici în ultimii ani. Pentru că acum, ținuturile argeșene, precum și multe altele din țara noastră, și-au schimbat aspectul milenar, arătînd chiar de la distanță imaginea puternică a ceea ce înseamnă dezvoltare industrială. Cele peste 15 miliarde de lei investiți în ultimii ani au plasat Argeșul pe orbita dezvoltării industriale, prin construirea a peste 70 obiective și capacități de producție. În acest județ se află nu numai unul dintre cele mai mari combinate petrochimice din țară, dar tot aici s-au născut și primele autoturisme românești; aici s-a format un centru universitar. Argeșul are un institut de cercetări de pomicultură de importanță republicană; investițiile au ridicat și determinat înflorirea producției agricole, au transformat peisajul urban și sătesc prin noi edificii sociale și culturale. În județul Argeș se muncește cu spor, iar populația cunoaște o viață nouă. «Județul hărniciei, cinstei, onoarei, demnității socialiste», cum își numesc cu justificată mîndrie argeșenii județul, exprimă sensul politic și etic pe care oamenii acestor locuri îl dau propriei lor trăiri.

Conferința Națională a P.C.R., prin importanța documentelor elaborate, marchează cerința impetuoasă de ridicare a întregii activități materiale și spirituale la un nivel cu totul superior. Noile sarcini și perspectivele clare au arătat întregii noastre națiuni calea de a intra, într-un timp istoricește scurt, în rîndurile țărilor dezvoltate din punct de vedere economic. Dacă reținem faptul că în 1990 vom produce 400 000-500 000 de autoturisme anual, numai această cifră sugerează dimensiunile surprinzătoare, impresionante, ale potențialului economic din următorii ani. Fără îndoială că este vorba de un moment crucial. De aceea, după emoționantele rememorări istorice ale trecutului județului Argeș, odată ajunși aici unde funcționează cele două uzine producătoare de autoturisme și mașini de teren, întrebarea firească pe care ne-o punem este: ce fac argeșenii acum, în momentul în care viitorul îi asaltează cu perspectivele unei adevărate epopei, cînd se deschide, concret și nelimitat, posibilitatea de a se afirma pe deplin.

La sediul Comitetului județean de partid, tovarășul prim-secretar Gheorghe Năstase ne-a împărtășit câteva din preocupările la nivel de județ: «Vă pot spune că noi, argeșenii, chiar din timpul lucrărilor Conferinței Naționale a partidului, imediat după raportul prezentat de tovarășul secretar general, Nicolae Ceaușescu, am și trecut la acțiuni concrete. În practica muncii noastre folosim întotdeauna metoda personificării hotărîrilor și ideilor partidului la condițiile specifice ale județului. Realizăm

Tovarășele Filofteia Manda și Ana Hanea au fost amîndouă la Conferința Națională a P.C.R. Cuvîntul lor este ascultat cu atenție de muncitoarele Fabricii de stofe «Argeșana».

concret, cu participarea comunistilor, a organizațiilor de partid, traducerea în viață a politicii partidului în condițiile dezvoltării actuale a județului Argeș. Și cum noi ne-am declarat un județ deschis inițiativei, creației, auto-perfecționării și cum documentele Conferinței Naționale sînt documente de inițiativă, de creație, sperăm că în curînd vom asista la o activitate creativă atît de fructuoasă încît și rezultatele ei se vor reflecta în producția materială din industrie și agricultură. Sîntem concentrați să găsim toate modalitățile pentru a realiza planul cincinal în patru ani și jumătate. Acestui scop îi consacram toate mijloacele noastre politice, ideologice, organizatorice și cultural-educative. Deja s-au purtat discuții cu marile întreprinderi, cu comitetele de partid și comitetele oamenilor muncii, s-au căutat rezervele producției care, puse în valoare, ar îngădui să îndeplinim acest deziderat. Acțiunea continuă și va fi sincronizată cu lansarea cifrelor de plan pentru anul 1973. Pentru Argeș, planul pe 1973 este planul-cheie. De îndeplinirea lui depinde în esență dacă noi vom putea realiza planul cincinal înainte de termen așa cum ne-am angajat».

Sîntem la Combinatul petrochimic-Pitești. Într-un birou obișnuit, mobilat strict funcțional, Ion Anghel, secretarul comitetului de partid, și inginerul Titus Alexandrescu. Se discută despre realizarea investițiilor la piroliză, investiții de realizarea cărora depinde îndeplinirea sarcinilor de producție ale combinatului pentru acest cincinal. Discuția este aprinsă deoarece furnizorii unor instalații, uzine producătoare de utilaj chimic, creează greutăți. În special «Grivița roșie», «Vulcan», «UZUC» și Fabrica de utilaj chimic de la Găești. «De punerea în funcțiune a pirolizei depinde realizarea planului înainte de termen — susține inginerul Titus Alexandrescu, ceea ce aflăm și la Comitetul județean de partid — nu numai în județul nostru, ci și în câteva județe importante ale țării care primesc materie primă de la noi. Noi furnizăm acrilonitril, polietilenă, etilenă, combinatele de la Rîmnicu Vilcea, de la Brazi, de la Săvinești, Fabricii de poliesteri de la Iași, unor întreprinderi din Capitală, din Buzău și alte localități. Vă închipuiți că dacă noi nu vom putea livra la timp acestor unități materie primă, ca să poată la rîndul lor să-și realizeze planul în patru ani și jumătate, înseamnă că ne vom crea la rîndul nostru mari greutăți». Tovarășul Anghel ne împărtășește din acțiunile deja începute de comunistii din cele 40 de organizații de partid existente în cadrul grupului industrial de petrochimie Pitești. De felul cum se discută și se caută să se folosească cât mai bine capacitatea fiecărei specialități în parte, fiecărui muncitor. Amîndoi sînt intens preocupăți dar și ferm convinși că greutățile vor fi depășite.

Calm, surizător, Ion Anghel ne-a condus pînă la ieșirea din combinat.

A

Un nou combinat de creștere a păsărilor, realizat prin cooperarea a 19 C.A.P., dovedește concret avantajele și posibilitățile largi pe care le dă sistemul socialist de organizare a agriculturii.

Mai târziu am aflat că secretarul Comitetului de partid nu dormise de 24 de ore.

Strungar în tinerete, Naghi Victor este directorul Uzinei mecanice-Muscel și detine această funcție încă de la naționalizare. Uzina musceleană produce, după cum se

știe, mașini de teren, pe care le întâlnim răspândite în toată țara. Tot aici s-a realizat elegantul și puternicul automobil «Aro» pe care l-am admirat pentru prima oară la Târgul internațional din București. Fără nici un fel de introducere, intră direct în subiect: «Uzina noastră a primit ca sarcină să realizeze în 1973, 15 000 de autoturisme de teren, iar în 1975, 20 000 — față de 15 000 cât erau prevăzute în plan. Vom face acest lucru. Avem un colectiv tânăr a cărui vîrstă medie nu depășește 22 de ani, ceea ce arată potențialul și elanul tineresc prezent și ne oferă garanții certe pentru dezvoltarea și perfecționarea produselor noastre. Cu acești oameni musceleni, prin concepție proprie și muncă permanentă condusă de organele și organizațiile de partid, am reușit să făurim automobile românești pe care le exportăm în 50 de țări. Cînd tovarășul secretar general al partidului ne-a onorat cu vizita sa și ne-a dat indicații de neprețuit în muncă, colectivul nostru, în urma analizelor întreprinse, a ajuns la convingerea că cincinalul poate fi și trebuie realizat în patru ani și jumătate.

Această hotărîre are o mare importanță, mai ales dacă ținem seama de faptul că noi exportăm aproape 90 la sută

O parte din tonele de carne peste plan vor fi obținute și de proaspătul centru de îngrășare a tinerului taurin de la Costești.

Primarul comunei Schitul Golești, Maria Dumitriche, confirmă prin exemplul său capacitatea femeii într-o muncă de conducere.

să despăgubească efectiv pe beneficiar de toate nerealizările și cheltuielile făcute. Cred că punerea în practică a unei asemenea propuneri ar înlătura în foarte mare măsură întârzierile și nerespectarea clauzelor contractuale. De asemenea, ar mai fi o chestiune legată de prețul de cost. Întreprinderile care asimilează o serie întreagă de produse ar trebui obligate ca să le realizeze la prețurile pieței, deci să nu se facă concesii care să permită practicarea unor prețuri mai mari care afectează prețul de cost al întreprinderilor ce folosesc produsele lor ca ansamble. În acest sens, ar fi oportun ca venitul net să se calculeze la produsul final. Totodată, pentru asigurarea necesarului de surse normale, ar trebui creat sculării specializate pe ramuri, pentru că acest lucru ar conduce atât la folosirea mai rațională a oțelurilor și materialelor pure pentru scule, cât și la creșterea productivității muncii, atât la sculărit cât și la unitățile beneficiare. S-ar putea realiza unele îmbunătățiri și în ceea ce privește activitatea de control tehnic de calitate unde există paralelisme, controlul făcîndu-se de mai multe organe pe același produs. Pentru creșterea eficienței și înlăturarea paralelismelor, ar fi foarte bine să se unifice organele de control și exercitarea atribuțiilor de control de calitate la un organ unic.

Nu poți răpi prea mult timpul unui om aflat în fruntea unui colectiv a cărui obligație și rol în sfera producției este atât de mare.

*

Ca să poți intra în incinta Fabricii de stofe «Argeșana» trebuie să pășești cu băgare de seamă. Încă înainte de a ajunge la poartă, terenul e un șantier. Fabrica se extinde. Tovarășa Filofteia Manda, secretara comitetului de partid, aleasă membră a Comitetului Central la Conferința Națională a P.C.R., și filatoarea Hanea Ana, președinta comitetului sindical, sînt preocupate de folosirea mai rațională

(Continuare în pag. 8)

ÎN ARGES, LA CEA MAI ÎNALȚĂ TENSIUNE

(Urmare din pag. 7)

Si valorificarea potențialului turistic reprezintă o formă a eficienței economice. Un exemplu în această privință îl oferă și comuna Lerești, unde numai în acest an sînt în curs de construcție 45 de case.

a spațiilor de producție. «Avem posibilitatea ca printr-o reamplasare a mașinilor să obținem pe același spațiu o producție mai ridicată. Aceasta este una din problemele care trebuie rezolvate în scurt timp — ne comunică tovarășa Filofteia Manda. Mai avem încă multe de făcut. Acum, după conferință, eforturile noastre trebuie îndreptate mai ales spre îmbunătățirea calitativă a produselor, și credem că acest lucru este posibil dacă vom crește ponderea țesăturilor de lînă pentru care fabrica noastră e dotată cu un utilaj adecvat. Nu avem nici o îndoială că vom putea îndeplini planul cincinal înainte de termen. Nu va fi ușor, dar vă veți convinge în scurt timp. Vă rog să reveniți». Așa vom face.

L-am întîlnit pe doctor inginer Aurel Șuta, șef de laborator la Institutul de cercetări pentru pomicultură - Mărăcineni, tîrziu, spre seară, cînd soarele se pregătea să apună. Rămăsese singur în incinta noii clădiri date în folosință de curînd. Ce poate face un institut de cercetări, cum poate contribui, cum poate să se înscrie în acest efort general de îndeplinire a sarcinilor cincinalului înainte de termen?

«Este adevărat — ne-a spus inginerul Aurel Șuta — că avem o activitate specifică. Pentru crearea unei noi specii de pomi fructiferi sînt necesari ani și ani de experimentări, de cercetări, de studii. Dar institutul nostru poate realiza înainte de termen multe din obiectivele pe care și le-a propus. Așa este cazul cu soluțiile tehnice privind cultura principalelor specii pomicole. Putem și vom da înainte de termen rețetele îmbunătățite de combatere a bolilor și insectelor dăunătoare prin produse pesticide noi, și

așa mai departe. Așa că și institutul nostru va aduce, printr-un efort de inteligență creatoare mai intensă, o contribuție la acest obiectiv major pe care Conferința Națională l-a propus țării».

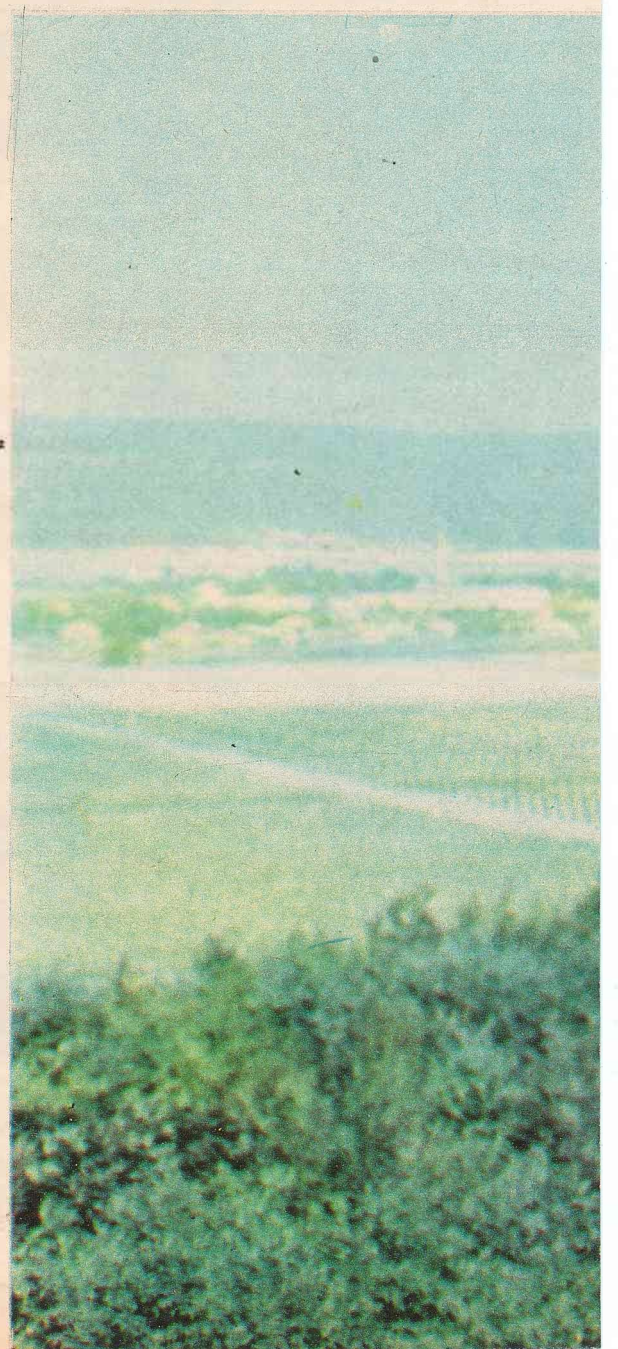
O femeie vrednică, activă, este primar la Schitul Golești. Numele ei, Maria Dumitrache. Majoritatea locuitorilor sînt mineri. Sau lucrează la întreprinderile industriale din Cîmpulung. Localitatea, liniștită, se întinde de-a lungul șoselei, cu case frumoase.

«Nu prea aveți multe treburi în Schitul Golești» — îmi exprim părerea, deschizînd discuția.

«Nu prea — răspunde zîbind Maria Dumitrache. Dacă excludem planul de sistematizare care trebuie să regrupeze localitatea creînd sate mari, care să justifice în perspectivă lucrările de investiții; artera nouă de circulație de 6,6 km, prevăzută să ocolească Schitul Golești, pentru a înlesni circulația; modernizarea podului dintre Schitul Golești și Valea Pechii; îmbunătățirea transportului în comun cu autobuze I.R.T.A.; dezvoltarea anexelor industriale cu problemele pe care le ridică balastiera pe care am înființat-o; cărămidăria care produce 500 000 de cărămizi — pentru că în comuna noastră sînt 150 de locuințe noi în curs de construcție; construcțiile școlare, construcția noului cămin; înlăturarea greutăților privind aprovizionarea cu țiglă, ciment, scîndură și atîtea altele, putem spune că nu prea avem treburi».

Da, într-adevăr, nu există localitate sau loc de muncă liniștit în Argeș. Există o neliniște, o neliniște creatoare, în cel mai bun înțeles al cuvîntului.

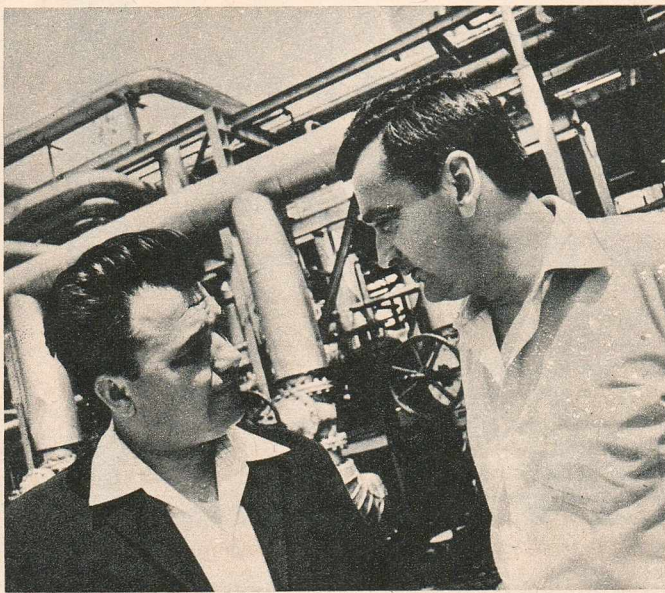
La plecare, mi-am amintit de discuția purtată la Comitetul județean de partid, de cuvintele auzite despre oamennii Argeșului de astăzi: «Fiind caracterizați printr-un spirit îndrăzneț, cutezător, inteligent, harnic, drept, argeșenii vor face totul pentru traducerea în viață a nobilelor idei și sarcini ale Conferinței Naționale a partidului».

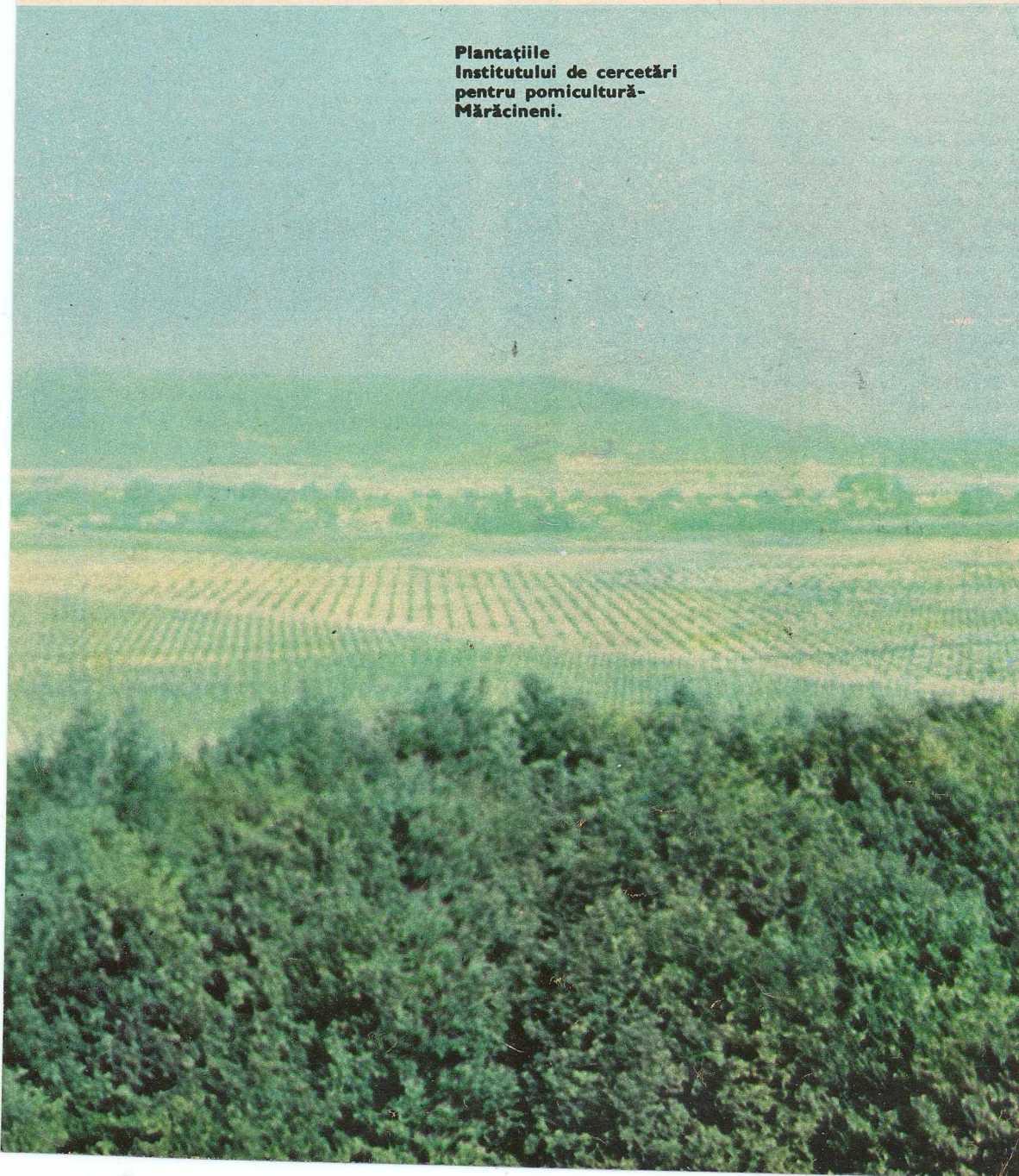

«Planul?
Așa cum am promis,
il vom îndeplini
înainte de termen» —
ne spune
directorul Uzinei mecanice-Muscel.

Ion Anghel,
secretarul comitetului de partid,
și ing. Titus Alexandrescu:
«Furnizorii să predea la timp
agregatele instalației de piroliză».

Plantațiile
Institutului de cercetări
pentru pomicultură-
Mărăcineni.

dialog cu cititorii

de H. DONA

Între multele scrisori primite la redacție și care se referă la importante hotărâri ale Conferinței Naționale a Partidului Comunist Român, cea a cititorului *Dumitru Neagu* din Ploiești ridică o întrebare care, fără a fi de cea mai strictă actualitate, se referă totuși la o problemă care nu poate să nu intereseze pe mulți, pe foarte mulți (avînd în vedere că în țara noastră chiar dacă majoritatea nu mai este — sau nu va mai fi în curînd — țărănească, totuși cele mai multe familii sînt măcar sentimentale legate de sat, fie prin origine, fie prin amintiri personale, fie prin rudeniile apropiate). Iată în ce constă întrebarea: ținînd seama că peste un sfert de veac doar 10-15 la sută din populația activă se va mai ocupa cu agricultura și că numărul satelor este de pe acum prea numeros (așa cum rezultă din Directivele cu privire la sistematizarea teritoriului), nu se pune oare problema desființării unui mare număr de sate?

N-avem pretenția să dăm un răspuns complet și cît de cît oficial la această întrebare. Ni se pare totuși evident că existența a peste 13 000 sate, dintre care aproape 40 la sută au mai puțin de 500 locuitori, vine în contradicție cu necesitățile cele mai imperioase ale unei sistematizări raționale a teritoriului, acum și mai ales peste cîteva decenii, cînd populația țărănească va fi mult mai redusă.

Desigur, e vorba de un proces care se desfășoară în timp și care nu poate fi soluționat doar prin măsuri administrative. Dar e clar că prin aplicarea intensivă a măsurilor pentru ridicarea economică, culturală și mai buna înzestrare edilitară a localităților rurale *care au perspectivă de dezvoltare* (și nu a tuturor), ca și prin transformarea în centre urbane a circa 300-350 localități rurale, imensa majoritate a sătenilor se vor simți firesc atrași spre localitățile mai bine dotate și care numai ele le pot oferi lor și familiilor lor serviciile fără de care nu e de conceput o viață civilizată la sfîrșitul secolului al XX-lea. Bineînțeles, nu e vorba de un fenomen simplu, selecția între sate se va face ținîndu-se seama nu numai de cuantumul populației, ci și de alți numeroși factori: criterii economice și de comunicații, așezare naturală, tradiții istorice, caracteristicile zonei respective și cîte și mai cîte. De-a lungul istoriei, sute și sute de sate au apărut și au dispărut; de data aceasta e vorba de un proces de o amploare fără precedent, așa cum fără precedent sînt schimbările în structura populației, dar de un proces dirijat în mod conștient și pe o bază științifică, așa cum e firesc să se întîmple într-o societate socialistă.

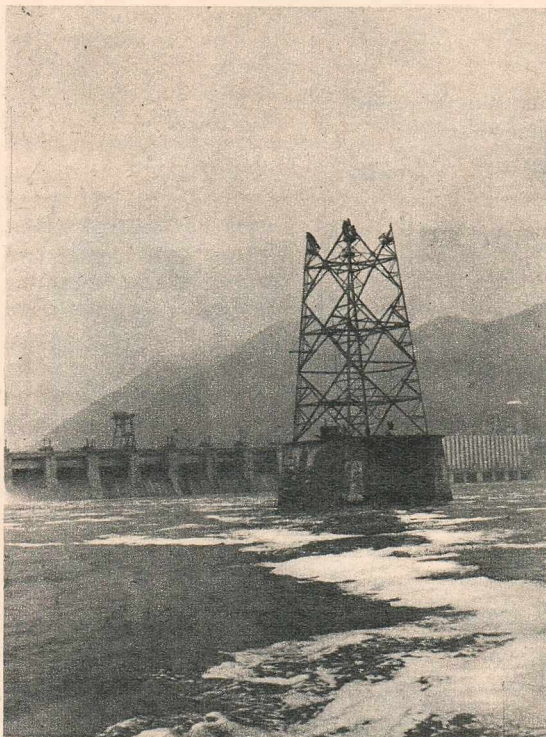
Nu puține sînt scrisorile pe care le primim în legătură cu televiziunea și programele ei; ele exprimă, indiscutabil, interesul tot mai acut cu care mase tot mai largi se apropie de miraculoasa cutie cu imagini în mișcare. Interes care nu este numai practic ci, citeodată, și teoretic. Astfel, cititoarea *Octavia Dorlan* din București ar vrea să cunoască și părerea noastră cu privire la considerarea televiziunii drept o nouă artă. E clar că întrebarea se referă la înțelesul mai restrîns și mai precis al termenului de artă (și nu la cel foarte larg utilizat adesea în vorbirea curentă; citim doar zilnic despre arta șahului, arta boxului, arta de a crește un cune etc.). Or, e ușor de observat că televiziunea constituie în primul rînd suportul pe care se desfășoară felurite activități, o tehnică specială prin care se exprimă asemenea activități. O bună parte a programului televiziunii e dedicat informării și comentării actualității; din acest punct de vedere televiziunea este un mijloc de comunicare de masă asemănător presei. Televiziunea este în același timp un foarte important instrument instructiv, un fel de școală; ne gîndim de pildă la emisiunile științifice, la *Teleenciclopedie*, la *Universitatea TV* și așa mai departe. Televiziunea este și un propagator de fapte artistice: transmisiile de filme, opere, concerte, piese de teatru. Dar asemenea emisiuni nu țin de o problematică «artă TV» ci de cinematografie, muzică, teatru, toate arte cu statut consolidat mai demult.

Există totuși și o artă televizionistică specifică? După părerea noastră o asemenea artă tinde să se constituie; în magma ei încă nestructurată ar intra deocamdată seriile (cele autentice, nu filmele transmise în fragmente), evocările și reconstituirile ecranizate, anumite scenarii bazate pe mijloacele specifice televiziunii, unele montaje etc. Deocamdată, de foarte multe ori, elementele din alte domenii (alte arte, publicistică, istorie) își păstrează personalitatea proprie și de aceea e greu de vorbit de un limbaj propriu, de neconfundat, al televiziunii. Or, fără un asemenea limbaj, nu se poate vorbi nici de o artă a televiziunii.

INTERFERENȚE FLUORESCENTE

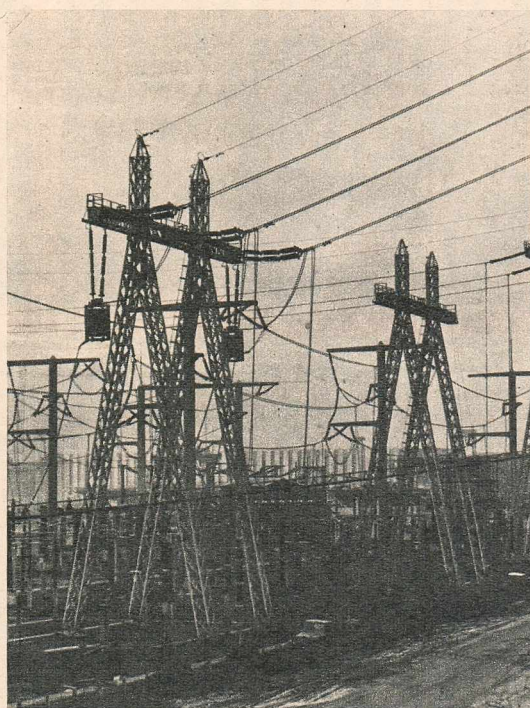
Încercînd o retrospectivă a realizărilor întreprinderii «ELECTROMONTAJ»-Sibiu va trebui să ne referim la cele patru șantiere ale sale cu sediile la Craiova, Pitești, Deva și Sibiu, precum și la Șantierul de magistrale de la Ciineni — toate situate în vestul și sud-vestul țării.

Evident că principalul efort al colectivelor acestor întreprinderi a fost concentrat asupra obiectivului nr. 1 al anului — Complexul hidroenergetic Porțile de Fier, recent inaugurat. Ultimele conexiuni ale Liniei electrice aeriene (L.E.A.) 400 KV Porțile de Fier-Rovinari și, în continuare, ale L.E.A. 400 KV Rovinari-București (aceasta din urmă construită în colaborare cu întreprinderea «Electromontaj»-Cluj) au fost făcute cu

mult înainte de termenul fixat, astfel că data începerii evaluării energiei electrice din sistem a putut fi devansată substanțial.

Tot în această zonă a fost construită stația de 220/400 KV, cea de 220 KV fiind deja pusă în funcțiune concomitent cu darea în folosință a celor 6 grupuri de la centrală conectate la ea.

Din scurta convorbire avută cu tov. ing. Ulpîu Nedelcu, directorul întreprinderii «ELECTROMONTAJ»-Sibiu, ne-am informat că același interes pentru realizarea în condiții optime a lucrărilor a fost acordat de colectivul întreprinderii sibiene și celorlalte lucrări executate anul trecut. Printre acestea, consemnăm: punerea în funcțiune cu o lună mai devreme a liniei de 400 KV Deva-Sibiu, lucrare executată împreună cu «Electromontaj»-Cluj; probarea stației de 220/110 KV-Sibiu; execuția — în zona de sud a Olteniei — a 3 stații de transformare 110/220 KV, 3 L.E.A. de 110 KV și peste 100 km linii de pompare în zona de irigații Sadova-Corabia.

La valea sălbatică a Lotrului se taie în stîncă muntelui drumul liniei de 220 KV Lotru-Sibiu.

Dar despre această lucrare măreață, operă unică — prin dificultatea execuției ei — în analele energiei românești, cu un alt prilej.

drumetrie

de Gh. EPURAN

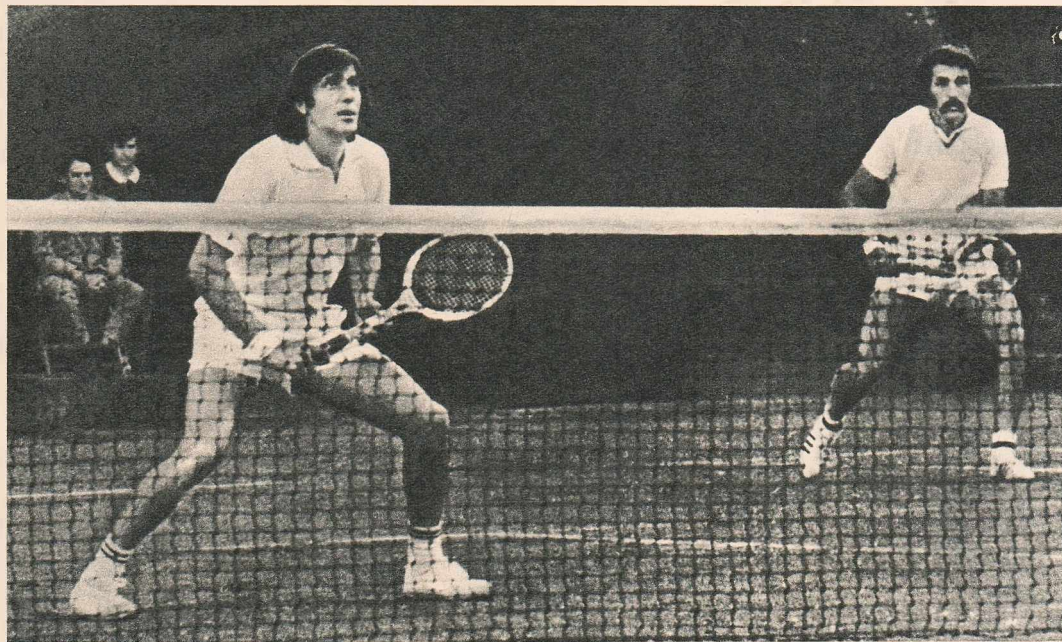
căsuța alpiștilor

Se obișnuiește să se spună că alpinismul este o formă superioară de drumetrie. Și așa este. Numai că alpinismul, care înseamnă ascensiuni montane prin locuri fără poteci și pe cele mai impresionante verticale stîncoase, se practică nu numai ca o activitate recreativă în decorul aspru dar plin de minunății al muntelui, ci și ca sport. Adică urmărindu-se realizarea celor mai dificile escalade, celor mai pretențioase ture alpine. Performer sau numai iubitor de a cerceta muntele prin cele mai tainice cotloane ale sale, alpinistul a fost și a rămas un pasionat iubitor al înălțimilor, un drumeț avizat care ține să-și satisfacă pasiunea departe de ochii indiscreților. Se și spune alpinismului *sportul fără spectatori*, escaladele televizate pe munte sau... pe turnul Eiffel din inima Parisului (s-a întîmplat, așa ceva) rămînînd rare excepții. Dealtfel, chiar zonele propice pentru alpinism sînt de regulă mai departe de potecile străbătute de drumeți, Cheile Bicazului și ale Turzii rămînînd și ele printre excepții. Pentru a putea înnopta în preajma locurilor de intrare în traseu, în zonele curent vizitate, alpiștii și-au înălțat *refugiul*, adică mici adăposturi singuratic, care le asigură confortul minim pentru somnul unei nopți — arareori terminat — și liniștea (bufetul-restaurant rămînînd o noțiune necunoscută pentru aceste baze montane). Distanțele mai mici care separă zonele de practicare a alpinismului din munții noștri de stațiuni sau cabane au făcut ca refugiele să nu fie prea numeroase. Era totuși de așteptat ca anii să înmulțească aceste baze și în Bucegi (unde s-a născut această activitate) și să le facă să apară în Făgăraș sau — mai ales — în Piatra Craiului. S-a întîmplat însă ca acest minunat sport care este alpinismul, această activitate de largă aplicație și cu pregnant rol educativ — ca să poată exista într-un cadru organizat (C.N.E.F.S.) — să fie îndreptat pe un drum cel puțin curios: al întrecerilor. Și nu al întrecerii dintre om și munte (care este esența alpinismului), ci al întrecerii alpiștilor între ei (escalade la cronometre). Aceasta a dus nu numai la deformarea noțiunii de alpinism, ci și la nedezvoltarea acestui sport pe măsura minunatului teren de manifestare oferit de munții noștri și pe măsura calităților sale. Dar problema aceasta merită, fără îndoială, o discuție mai amplă. Am enunțat-o aici împinși de situația în care se află casa și căsuța alpiștilor de la Bușteni: *Căminul alpin și Refugiul alpin Coștila*. Construite amîndouă de alpiști pentru uzul lor, ele au avut o soartă diferită. Căminul alpin, așezat la marginea orașului Bușteni, mai este și cabană pentru turiști, dar este mai ales un restaurant (de clasa I) în care se bea mult și au loc nunți. Refugiul, o anexă a căminului, a rămas tot refugiu, iar cei ce ar trebui să-i poarte de grijă n-au mai trecut de mult pe la el și paragina se lăfăie în toată voia. Alpiștii bucureșteni n-au mai putut suporta situația și în primăvara aceasta, cu forțele lor, cu ajutorul secției alpine a I.P.G.G., au pășit la repararea lui. Este o faptă care merită să fie subliniată; sînt oameni care trebuie felicitați. Ce facem însă cu cei care *legal* ar trebui să poarte de grijă acestei căsuțe a alpiștilor. Îi lăsăm deoparte pe cei de la federația de specialitate (nu fiindcă nu ar fi direct interesați sau implicați în problemă, ci fiindcă tot ce au făcut în ultimii ani se poate numi simplu: «contra alpinism») și ne referim direct la proprietarii lui O.J.T.-Prahova și respectiv la Căminul alpin. Nu este firesc ca ei să uite că beneficiile substanțiale ale Căminului alpin le vin de la o bază construită de alpiști pentru ei, de la o bază care are obligația să o susțină și pe cea mai mică din inima munților, nerentabilă singură, dar care nici nu a fost sortită unei vieți solitare. Și ar mai fi de adăugat că optica îngustă a unor «gospodari» de genul celor de la Căminul alpin privează turismul nostru internațional de o arie de activitate care poate contribui la întărirea și diversificarea lui. Sînt mulți cei ce doresc să escaladeze și alți munți decît cei din țara lor...

SPORT palestra

de Victor BĂNCIULESCU

boston - bucurești via melbourne

Cîtă viață au tradițiile în tenis? Iată o întrebare care nu pare fundamentală, dar la care se pot găsi răspunsuri cu efect interesant.

De cinci veacuri, englezii se supun bizarei situații potrivit căreia duminica nu au voie să practice sportul, nici să bată din palme la vreun spectacol, dar se pot îmbăta la orice «pub» (singura distracție admisă). Încă din secolul al XV-lea puritanii au reușit să impună adoptarea lui «Sunday entertainment bill» o lege al cărei text prevedea, printre altele: «Este pasibilă de pedeapsă în bani sau închisoare orice persoană care, în loc să stea liniștită acasă duminică, pentru a-l venera pe Dumnezeu, se duce la teatru, la bal, face zgomot care l-ar putea deranja pe vecinul său în stare de reculegere sau participă la o activitate sportivă împreună cu membrii altei parohii».

Au trebuit să apară, în neuitata duminică de 9 iulie 1972, Stan Smith și Ilie Năstase — adevărat, membri ai unor parohii diferite — pentru ca intangibilul «regulament duminical», care guvernează activitatea de sfîrșit de săptămînă a celor 55 de milioane de englezi, să nu mai valoareze nici un penny. Cel puțin 16 000 de londonezi n-au stat «diniști duminică acasă», iar zgomotele lor au deranjat plăcut sute de mii de vecini, aflați în reculegere în fața televizoarelor. În anele Wimbledonului, bătrîne de 96 de ani, treaba se întîmpla pentru prima oară. Această breșă în tradiția cea mai conservatoare nu a reușit-o deputatul laburist John Parker, campion al «duminicii libertății», care de aproape 20 de ani luptă cu argumente oratorice și de documentare, cu perseverență și persuasiune, ci doi băieți cu rachete în mînă, un american și un român.

Surpriza a fost atît de mare, încît pînă și un ziar atît de discret în domeniul sportului și atît de zgîrcit în elogii ca «Le Monde» nu-și mai poate stăpîni rigoarea și — prin pana trimisului său special la Wimbledon, Olivier Merlin — numește finala «un meci palpitant» și «o partidă de antologie», copleșindu-l mai ales pe Năstase cu epitete măgulitoare, considerîndu-l «violonistul tenisului, virtuosul gazonului și campionul de miine». O, de s-ar putea ca — acum în zilele meciului cu Australia — acest miine să fie într-adevăr miine!

Dar să revenim la implicațiile tenisului în tradiții. La 16 ianuarie 1900, zi de iarnă îmbietoare la băutul punch-ului cu rom aburind, Dwight Filley Davis, student la Harvard și fiu al unei familii proeminente din St. Louis, comandă unui bijutier din Boston un trofeu sportiv care nu mai trebuie să semene cu cupele tradiționale, bune pentru șampanie, ale francezilor. Așa s-a născut bolul, castronul pentru punch (cărui tot francezii, mai mult în deridere, i-au zis salatiere), admirabilă operă de orfevrărie, în argint ușor aurit, înaltă de 33 cm și cu un diametru de 46 cm, căreia i s-a zis «Cupa Davis» și pe care și-o dispută, de 73 de ani, tenismani din tot mai multe țări ale lumii. Pentru a putea trimite în nemurire pe toți finaliștii competiției i s-au adăugat bolului de 217 uncii întîi o tăviță de argint, pe urmă un soclu din lemn de alun cu tăblițe metalice memoratoare. Nu știa tînărul harvardian Davis (1879-1946) ce prilej de vorbe a transmis universului sportiv cu o cheltuială de doar 700 de dolari, plătiți bijutierului din Boston!

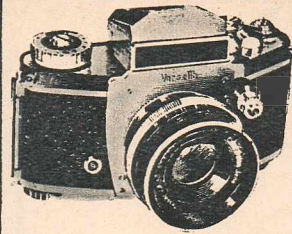
De la înființarea trofeului a căzut tradiția meciului bilateral S.U.A.-Marea Britanie, s-a clătinat adesea permanența supremațiilor anglo-saxone, s-a renunțat

la challenge-round. Și iată, trăim momentul în care — pentru prima oară în «Cupa Davis» — solii Australiei, țara în care fiecare copil de școală poartă nu numai ghiozdan ci și o rachetă de tenis, nu rămîn la Melbourne și nici nu pleacă la Cleveland, ci vin la București în căutarea unei glorii pierdute. Și iată, trăim momentul în care — pentru prima oară în lunga istorie a «Cupei Davis» — meciul final s-ar putea juca la București, într-un septembrie care ne duce cu gîndul nu la punch-ul cu rom, ci la țuica de prune din livezile Vilcei.

O singură tradiție (e adevărat, mai recentă) trebuie să rămînă în picioare și aceea privește indestructibila forță și nobila prietenie a admirabililor noștri tenismani Ilie Năstase și Ion Țiriac. Așteptăm cu nerăbdare și încredere ca strălucii ambasadori sportivi ai României să ne ofere satisfacția gloriei în arena de sport pe care o merită ei în primul rînd, ca și noi, cei ce le ținem pumnii strînși, cu toată dragostea.

concurusul nostru cea mai frumoasă FOTOGRAFIE

concurusul
„CEA MAI
FRUMOASĂ
FOTOGRAFIE“

Fotografia
aleasă Nr. _____

Numele, prenumele și adresa
citorului

69)
În ploaia
de scînteii.
Prof. KOVÁCS LASZLÓ —
com. Ocland,
jud. Harghita
70)
Curte tărănească.
NICU DAN GELEP —
Craiova
71)
Acoperișul.
STANZL REINHOLD —
Resița
72)
În lumina
dimineații.
COHN, I. —
Oradea

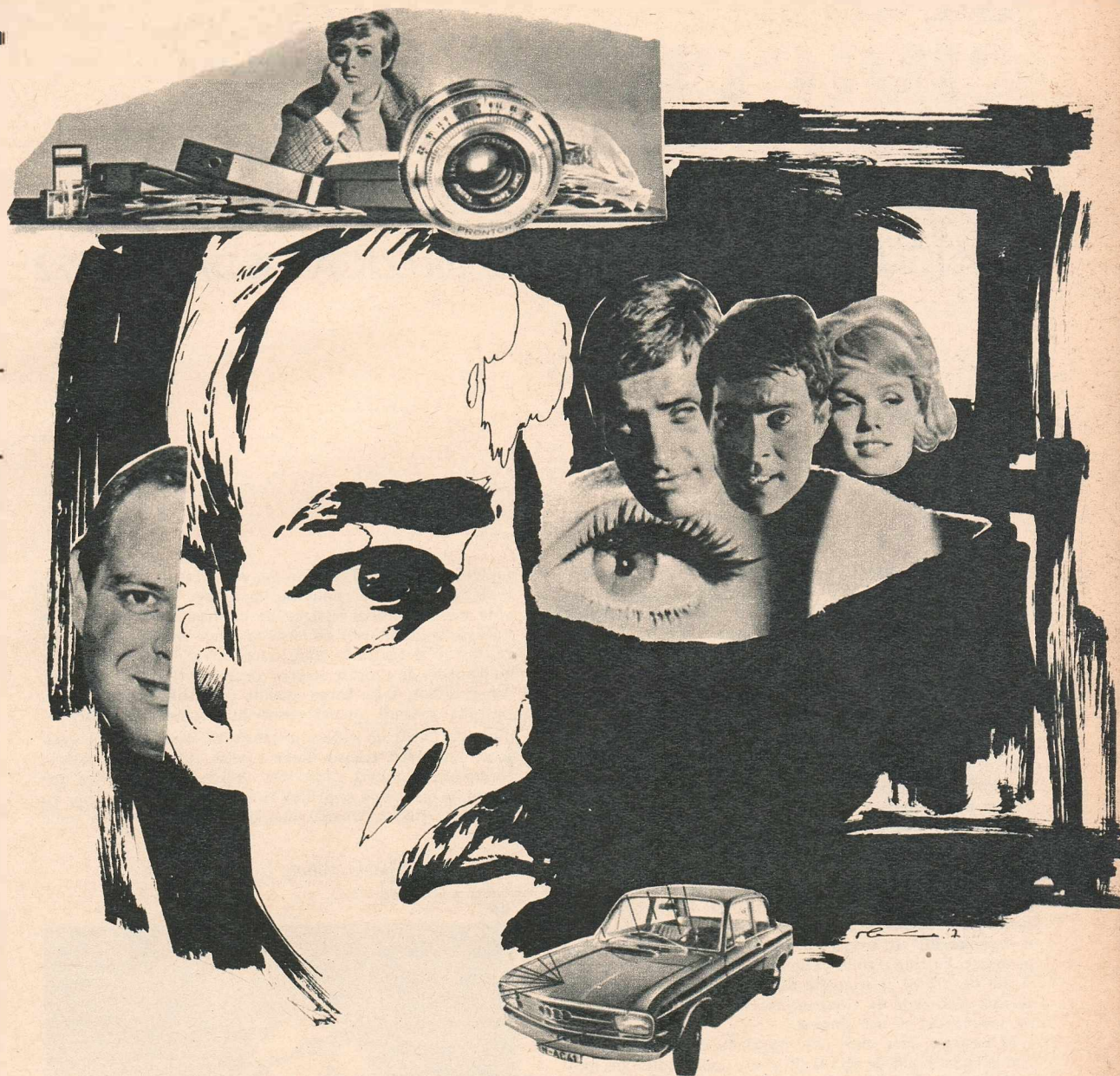

ATENȚIUNE!

Reamintim cititorilor noștri
că, potrivit regulamentului concursului,
cupoanele pentru luna IULIE
se primesc pînă la
11 august inclusiv.

Redutabilul om de afaceri (II)

de Sergiu ANDON
Ilustrație de Vasile OLAC

Așadar, Claus K. a revenit în țară. Armele lui erau ochii și memoria vizuală, iar în loc de «munii» avea prudența. O prudență cu totul exagerată.

Existența lui în primele patru săptămâni a fost foarte monotună, deloc de invidiat. Camera — masa — holul hotelului, din nou în cameră — la masă — în hol. Ceasuri întregi tăia frunze la cîini în fața recepției sau lângă intrare. Îngrijitoarele îl și porecliseră «somnrosul». Într-adevăr, cu toată condescendența pe care o manifestă angajații noștri față de străini, nu te puteai abține să nu zîmbești la vederea acestui domn prezentabil, dar care dormita tot timpul. Ai fi zis că e mușcat de musca țețe, parcă era o păpușă cu mecanism: o așezi — închide ochii pe jumătate și zice «ma-ma». Claus închidea ochii pe jumătate, dar nu zicea «ma-ma», ci privea prin cealaltă jumătate. Când era în hol, privea pasagerii, când era în cameră, privea pereții.

După vreo două săptămâni a devenit ceva mai vioi. A început să examineze obiectele, să ciocănească zidurile centimetru pătrat cu centimetru pătrat, ba chiar să facă puțini pași după anumite persoane statornice ale hotelului, petrecîndu-le cu privirea.

După alte două săptămâni a devenit și mai vioi. Terminase de ciocănit pereții, iar pe cei care-l interesau dintre obișnuinții locului de cazare nu-i mai petrecea cu privirea. Îi urmărea în toată regula. Pînă acasă. Sau pînă unde mergeau ei, în orice caz pînă se lămură Claus cine sînt și ce hram poartă. Cine să fie? Vreo doi bișnițari, vreo doi semidocti care învățau limbi străine citind reclamele de țigări, o jună belă din Roșiori de Vede ai cărei părinți o credeau în anul II la școala de surori, dar dînsa era în anul II de stat la vad în așteptarea unei partide cum văzuse într-un film... Nici unul nu era, nu putea fi ofițer de securitate sau de miliție.

Constatarea nu i-a slăbit vigilența lui Claus, care s-a verificat în continuare. În schimb, prezența tinerei i-a amintit străinului că trebuie să-și rezolve și această problemă, a singurătății, dacă va sta mai mult timp în România. Pseudofelcerița nu era un «șoz». Claus a început s-o curteze cu precauție pe una dintre frumoasele doamne de la recepție. Era cea care corespundea cel mai bine atît fizic, cît și criteriilor lui de circumspecție. A urmărit-o, desigur. Același rezultat negativ. Otilia — funcționara de la recepție — nu avea nici un fel de legături dubioase. Dubioase — din punctul de vedere al unui agent străin.

Dar pentru că veni vorba de agent, această precauție dusă la extrem putea să aibă efect contrar celui normal. Ce fel de om de afaceri este acela care moțăie toată ziua la hotel? În afară de asta, șederea trebuia să fie rentabilă. Claus K. a verificat dacă-l urmărește cineva timp de șase luni de zile, dar a stat complet inactiv numai patru săptămîni. După aceea s-a prezentat la întreprinderea de comerț exterior «M».

«Neamțul», cum i-au zis repede cei de la «M», părea cam înțuciat, mai ales zgîrcit. Nu se prea omora cu atențiile. Dar la urma urmei asta devenea chiar un avantaj, pentru că nu-ți mai puneai probleme că ar vrea să te mituiască prin-

tr-un pachet de țigări. Omul venea punctual o dată pe săptămîină, tratativele, contractul și atît. Era ca un abonament.

Claus s-a scuzat din capul locului că nu este prea cult, nu cunoaște decît limba germană.

— N-a vrut să învețe, a conchis cu voce tare Nelu Manolache, unul dintre cei trei membri ai echipei care negocia cu el. Așa sînt nemții, îngîmfaiți, numai limba lor și atît, îi cunosc eu bine!

Claus asculta și zîmbea alb, cum face de regulă orice om care nu înțelege nici o boabă dintr-o conversație. Nu se dovedea însă îngîmfat. Promitea mereu că va învăța românește. Dar nu reușea să treacă de prima lecție — salutul cotidian. Îl pocea și pe asta. «Büne siua» — zicea. Și apoi o lua cu «Wir haben...» și «meine Herren...»

Cei trei negociatori se simțeau tot mai călare pe situație și se încingeau grozav la discuții în timpul tratativelor. Nu atît cu neamțul, cît între ei.

— Ce spuneți, tovarășe Chirică, merită cît cere?

— Merită, dar noi nu-i putem da nici un franc peste 250 000.

— Dar aparatul acela...

— ...cu comandă automată? Merită și suta, dar noi să încercăm să-l luăm cu cincizeci.

Însă Claus K. știa să coboare exact pînă la 250 000, nici un franc mai puțin, și să urce pînă la 100 000, nici un șant mai mult.

Între timp, toate eforturile tovarășului Chirică de a îmbogăți vocabularul românesc al partenerului nu puteau trece cu nici un chip de «büne siua». Distracția aceasta, a flecărelii în limba maternă în fața partenerului, cu speranța că el e prost și nu o înțelege, a costat întreprinderea aproximativ un milion de lei valută.

Claus K. vorbea în schimb în cea mai neaoșă limbă română cu madam Otilia, funcționara de la recepție, după ce relațiile progresaseră rapid și deveniseră intime. Meticuloase au fost toate verificările făcute de Claus K. timp de 6 luni de zile, dar verificarea Otiliei a fost cea mai severă. În final, Claus a spus-o și la un fel de probă directă. Au mers la Snagov, a îmbăt-o, și la întoarcere a oprit în mijlocul pădurii,

i-a spus să coboare din mașină și a interogat-o frontal:

— Ai relații cu securitatea?

— Ha, ha, ha. Prostii!

— Nu rîde! Te-am urmărit și te-am văzut. Te ucid pe loc.

— Doamne ferește! Strig după ajutor.

— Strigi după dracul! Am în acest pulverizator, fetiço, o otravă nimicitoare. Te îngheață de la primul jet inspirat, fără să lase nici o urmă...

— Dar îți jur că nu cunosc pe nimeni de la securitate! Era adevărat.

— Dar cine cunoaște?

— Habar n-am. Poate Panaitescu.

— Verifică-!

Otilia M. a început să-l studieze pe Panaitescu. Claus, pe amîndoi. Avea nevoie de o mică rețea de acoperire pentru etapa a doua a activității sale. Otilia era fericită că poate trăi cu un bărbat străin și mai ales să primească daruri de la el. Panaitescu s-a dovedit sensibil la audiții muzicale, iar Claus era bine aprovizionat cu benzi. Au început să se întâlnească periodic în casa Otiliei și să discute din ce în ce mai «deschis». Dar străinul nu forța nota. El înregistra toate convorbirile cu același magnetofon care reproducea muzică — adaptare specială — urmînd ca la momentul potrivit, cu foarfecă și cu scotch-film să trucheze o «imprimare» în care vocea lui Panaitescu să rostească fraze compromițătoare. Urma apoi șantajul și așa mai departe. Adică ar fi urmat, dacă nu intervenea ceva.

Claus K., după cum am spus, își continua în paralel activitatea de afaceri. Într-o zi, pe cînd cobora din mașină în fața intrării întreprinderii de comerț exterior, așteptat de la poartă de tovarășul Manolache, un individ, unul înalt și bubos pe față, care trecea pe trotuar s-a oprit ca fulgerat și, după o secundă, s-a repezit să-l îmbrățișeze pe străin:

— Claus! Ce faci? Te-ai întors și tu?

Dar omul de afaceri n-a răspuns exuberanței și s-a strecurat rapid în instituție.

(Continuare în numărul viitor)

ora cîntecului românesc

CONCURSUL NAȚIONAL DE MUZICĂ UȘOARĂ 1972

Dacă în anii trecuți «reaua-voință atmosferică» a fost, cu consecvență, pricina domiciliului forțat al concursurilor naționale de muzică ușoară, — de la Mamaia la Constanța — anul acesta cauza a purtat alt nume, poate chiar mai multe: prudenta și, de ce să ne ascundem, inexplicabila amânare a unor lucrări de amenajare a teatrului de vară din Mamaia, în așa fel încît frumosul amfiteatru cu pereți azurii să poată face față și capriciilor vremii. N-are rost să ne prefacem a trece cu vederea o realitate simțită de aproape toată lumea: dacă la cele două ediții precedente am întâmpinat cu toată inima *caracterul de lucru* al festivalului și concursului, dacă ne-am împăcat cu ideea inexistenței aceluși decent fast sărbătoresc care imprimă unor astfel de manifestări căldură, culoare și forță de stimulare proprii, anul acesta și-a făcut loc printre noi dorul după un gest sau o haină cît de cît festivă. Se vede de la o poștă că întâlnirea de la Constanța este silită să supraviețuiască într-o sală improprie, în care, în afară de decorul creat special, nu există nici urma vreunui gînd bun la adresa compozitorilor și a interpreților: pereții holurilor sînt pavoazați cu fotografiile gazdelor, adică ale actorilor Teatrului de dramă și comedie din Constanța, nici vorbă să zărești vreo poză de cîntăreț, căci la afișe, la postere, nici nu îndrăznesc să mă gîndesc.

Să fie oare doar visul unei nopți de vară ideea de a te izbi la fiecare colț de stradă (în zilele concursului) de fotografiile vedetelor noastre, — chiar dacă avem de-a face doar cu un concurs de creație — să pară oare o năstrușnicie plăcută îndeletnicire a vînzărilor de discuri în hol, însoțite de acordarea de autografe ori tradiționalele conferințe de presă privite pe orice meridian din lume, cu simpatice ironie, drept un «rău necesar», momente de destindere dacă nu de clarificare a cine știe ce probleme? Unui festival, unui concurs trebuie să i se acorde și din exterior demnitățile pe care o merită, este un drept pe care și l-au cucerit toate întîlnirile profesionale sau artistice, de la competițiile de coafură pînă hăt, departe. Am început cu aceste fraze puțin măgulitoare nu de dragul observațiilor mofturoase, ci tocmai din atașament față de calitatea în sine a Concursului național de muzică ușoară. Cota lui, superioară altor ani, merita din plin un veșmînt mai elaborat. Modestia nu are ce căuta aici, momentul acestei manifestări artistice trebuie să se impună cu pregnanță, cu atîta pregnanță încît — îndrăznesc să spun — televiziunea să nu mai aibă inima de a întrerupe transmisia înainte de apariția ultimului concurent. Acestea fiind spuse, să dăm cezarului ce este al cezarului și muzicii ce este al ei, să notăm deci autoritatea cu care a dominat cîntecul de inspirație generoasă, în bună tradiție lirică, rod al unei arhitecturi armonioase de linii melodice, cîntecul care nu transformă simplitatea într-un feteș sau care nu face un mit din lozîncă «să-l cînte tot omul, de la mic la mare». Trebuie să lăsăm, cel puțin unei zone din muzica ușoară, orgoliul de a avea frumusețea ei tainică și răsplata va fi pe măsură; însăși capacitatea de a transmite înțelesuri mai bogate, de a reprezenta mai plener sensibilitatea contemporanului nostru a sporit. Ascultătorul nu a fost obligat de data aceasta să se strecoare printre monotone lamentații de dragoste, ci stimulat să se regăsească în sugestiile poetice ale unei muzici slujite de un text cu o arie de cuprindere tematică serios extinsă. Nobilul mesaj civic al cîntecelor închinăte frumuseților patriei, vibrația particulară, largile rezonanțe ale pieselor «Frumuseții tale» de George Grigoriu (versuri — Angel Grigoriu și Romeo Iorgulescu), «Izvor de frumusețe» de Radu Șerban (versuri — Aurel Storin) au întrunit sufragiile juriilor (premiul I) și ale publicului. Ele au toate motivele să devină piese de rezistență în repertoriul unor soliști. Întrucît nu trăim sub obsesia premiilor, ne îngăduim să nu le considerăm ca pe o realitate imuabilă. Experiența ne învață că un cîntec își croiește de fapt singur destinul, iar unele se pare că au și început să facă primii pași. Iată de ce poate nu are atîta importanță practică faptul că o piesă de factură rafinată precum «O pasăre, un fluture» a lui Florin Bogardo, pe versuri de Ioana Diaconescu, are înscrisă în dreptul ei doar cifra III, ori că aleasa simțire pe care o degajă cîntecul

lui Radu Șerban «Timp senin», versificat de Nina Cassian, a plecat fără nici o cununie. Important este că ele există, și la acest capitol al cîștigurilor intrinsece am mai avea ce adăuga: *În fiecare port din lume* de Aurel Giroveanu, *Chema-re*, debut al tînrului compozitor Liviu Marcovici, cîntec cu o putere de evocare afectivă ce sparge tiparele obișnuite, un alt debut, al lui Sergiu Mandi, un insolit dialog muzical intitulat: «Fabulă veche» (contribuția tinerilor autori redusă din punct de vedere al cantității, căci se știe ce greu se acimatizează această ființă numită «tînr compozitor», contribuția lor deci a fost însă nedrept de ocilită de distincții, o mențiune onorifică sau, mă rog, cu alt nume, nu ar fi însemnat o simplă încurajare, ci consfințirea unor

Cînd cîntă Mihaela Mihai,
avem «Timp senin».

Prietenie. Sau:
Aurelian Andreescu și Huck.

Dida Drăgan —
lebdă neagră.

evidențe). Nu le rămîne acestor piese decît să-și ia soarta în propriile lor mîini, așa cum probabil o vor face și altele recomandate de calitățile lor componistice și poetice: ...și am vrut (muzica — Robert Flavian, versuri Eugen Rotaru), *Pasăre de apă* (muzica — Radu Șerban, versuri Gheorghe Vilcu). Cu mai puțini emisari în competiție, cîntecul dinamic, antrenant, a cucerit adeziunea cu fiecare apariție a sa. Dealtfel, era și greu să nu se întîmple așa, atîta timp cît George Grigoriu a explodat cu ale sale «Hei, mare» și «la-ți mireasă ziua bună» (acesta din urmă cu o șagălnică introducere de inspirație populară), iar Temistocle Popa a mers pe drumul pe care acum doi ani *Trecea fanfara militară* (În rîndul patru).

Observăm și cu alte prilejuri că textele muzicii noastre ușoare au încetat de a mai fi calul de bătaie al ironiilor. Un anumit bun-gust elementar, o renunțare la unele șabloane și tirade declarative își spun de mai multă vreme cuvîntul, și actuala ediție a probat încă o dată acest adevăr. Nu este vorba aici numai de prezența unor versuri sem-

Marina Voica —
o fată și o eșarfă.

nate de Marin Sorescu sau Nina Cassian, ci și de cele aparținând lui Aurel Storin, Mihai Maximilian, Fred Firea, Eugen Rotaru, Gheorghe Vilcu. Asta nu înseamnă că nu au existat și texte de circumstanță (*Cine-i fata*, autorul textului — Mircea Block).

Conceput doar ca un concurs de creație, manifestarea de la Constanța își propusese inițial să acorde premii speciale, mențiuni distincte și unor interpreți, ca o bine-meritată răsplătă, căci greul celor patru zile de concurs tot pe umerii lor cădea, valorificarea sau înmormintarea unor melodii de ei a depins. Nu trebuie să argumentăm de ce era firească stabilirea unor diferențieri calitative în materie de interpretare. Cine acceptă să participe într-o competiție, acceptă implicit și legea «să învingă cel mai bun». În cele din urmă, organizatorii au optat pentru principiul «o apă și un pământ», cîntăreții au primit frățește aceleași premii de participare, egale pentru toată lumea. Rolul de mamă blîndă, care-și strînge la piept toți copiii, este frumos în sine, dar ineficace în artă. *Constanța* a dovedit cu prisosință că în muzica noastră ușoară există personalități interpretative care se distanțează sensibil de masa cîntăreților, unii care și-au șlefuit o personalitate și alții care încearcă timid sau cu disperare să o găsească. Dacă marii noștri fotbaliști sînt răsfațați cu mingieri de vis, nu vād de ce nu ne-am hotărî să-i spunem și noi lui Aurelian Andreescu «un prinț al muzicii». Marea lui artă de a deschide cu fiecare notă o poartă către lumea fermecată a melodiei, siguranța cu care se apropie de ființa secretă a cîntecului, desăvîrșirea la care a ajuns după o înverșunată luptă de autocunoaștere și automodelare, fac din el un interpret al cărui aport la conturarea unei piese se dovedește fundamental. Cele cinci piese ce i s-au încredințat, recitalul său, au fost adevărate momente de sărbătoare aplaudate frenetic.

Amintiri,
amintiri
pentru
Angel Grigoriu,
Florin Bogardo,
Stela Enache,
George Grigoriu,
Anda Călugăreanu
și Alexandru Bocăneț.

Marcate de amprenta sensibilității lor particulare, de darul de a aduce cu ei toate datele ce compun o atmosferă, o stare de spirit elevată, de eleganța ținutei scenice, au fost aparițiile Didei Drăgan, Mihaelei Mihai și ale lui Cornel Constantiniu.

Sinceritatea deplină este arma cu care mergi la sigur, fie că îi imprimi un aer melancolic, precum Mihaela Mihai, sfios, precum Marina Voica, ori îți propui, cu toate armele la vedere, să iei sala cu asalt, adică ceea ce face Anda Călugăreanu, care își exploatează din ce în ce mai iscusit înzestrarea actoricească. Este greu de explicat cum o artistă inteligentă, așa cum ni s-a înfățișat totdeauna Corina Chiriac, nu izbutește să alunge ispita falselor exteriorizări ale unor idei închipuite, de ce își împovărează glasul cu sarcina inutilă a transmiterii unor experiențe de viață în miezul cărora se vede limpede că nu a ajuns încă. Și mai greu de explicat este de ce de atîția ani Doina Badea, posesoarea unei voci de dimensiuni bineștiute și pe drept apreciate, continuă să creadă că muzica este doar o chestiune de volum. Aceeași expresie de cuvioasă mirare o însoțește în permanență, și într-un cîntec de dragoste, și într-un imn.

Celelalte evoluții interpretative, Stela Enache, George Enache, Mihai Constantinescu, nu ni s-au părut a avea vreo semnificație deosebită. Tînăra cîntăreață de muzică populară Elena Munteanu, solicitată să interpreteze romanța lui Aurel Giroveanu, i-a imprimat puritate și gingășie.

Ne-am fi așteptat ca, măcar de data aceasta, vreun compozitor să se așeze la masa de lucru cu gîndul la formația *Cantabile*, adică numai la ei, la talentul celor trei fete și trei băieți despre care știm foarte bine că pot face minuni și singuri, nu numai în calitate de acompaniatori subtili. Poate la anul...

Cornel Constantiniu —
ieri debutant
în concurs,
astăzi cîntăreț
cu personalitate.

Magda MIHĂILESCU
Fotografii de S. STEINER

literare

de Valeriu CRISTEA

Ben. CORLACIU:

poeme florivore

Ce determină apariția unei generații literare? Dincolo de unele afinități spirituale, de identitatea sau adiacența viziunilor, de opțiunea pentru o formulă comună sau pentru formule apropiate — un eveniment exterior major, capabil s-o marcheze. Coeziunea lăuntrică se sudează definitiv prin intervenția unui element din afară. Acțiunea unor năzuințe subiective creează numai grupul; de-abia interferența factorilor obiectivi dă naștere generației; generația, s-ar putea zice, e un grup liber constituit închis într-un compartiment al istoriei.

Pentru generația din care, alături de Ion Caraion, Geo Dumitrescu, Constant Tonegaru și alții, face parte Ben. Corlaciul, elementul capital, formativ, a fost războiul. El a conferit tuturor poezilor din generația de care vorbim o atitudine de revoltă, de protest (uneori direct social). Răzvrătire comună și totodată diferențiată pe individualități: explozivă, îndrăjită, neagră, la Ion Caraion, amară, malițioasă și ironică la Geo Dumitrescu, gesticulară, villonescă la Ben. Corlaciul — poet reprezentativ pentru un anume moment literar dar cu o notă proprie de neignorată, ce-i asigură un loc al său, aparte, în peisajul poeziei contemporane.

Ben. Corlaciul evocă sărăcia și boala pe fondul unui protest de cele mai multe ori difuz și vag, dar canalizat uneori spre o țintă precisă, filtrat alteori în sarcasm și dezabuzare, cu gesturile largi ale liricii de tapaj (nepeiorativ vorbind). Autorul acestor *Poeme florivore* de azi (însușind versuri scrise între anii 1943 și 1971) descinde intrucitva din agitatorul anarhic al lui Eminescu (*Împărat și proletar*). *Tavernale* (volumul de debut) reprezintă mai mult decît un titlu reușit: o definiție. În poezie, Ben. Corlaciul se vrea un «dur»: îi place de aceea să se arate tăios și chiar crud; să poarte o mască cinică. Un curent de sentimentalitate boemă, de un farmec știut, vine să dispună altfel liniile unei fizionomii lirice pe care autorul le-a vrut mai ascuțite și mai agresive decît sînt în realitate.

Fobia principală a poetului, atitudine tipică, rămîne «liniște(a) răscoaptă», sufocanta stagnare burgheză. În consecință, urgiile sînt salutate ca forțe eliberatoare, de purificare a atmosferei: «Ce ne făceam dacă nu soseau aceste ploii neașteptate/ ce deveneam, dacă nu ne pomeneam cu focul în casă?/ Continuum să trăim între garduri/ am fi murit de atîta liniște răscoaptă?» Tonul amenințător, vag apocaliptic, e modul vindicativ preferat al autorului împotriva unei societăți, cea burgheză, ce-l încătușează: «Cu fruntea plecată vād veți cîștiga plinea/ și apă cu gura închisă veți bea/ femeile voastre vor fi ale altora/ și voi nu veți fi ai femeilor voastre.// Veți avea mai departe copii/ și o sete de fugă va arde-n copii cu silă de părinți/ în golul prefins prin vertebre un cîntec va fi, în genușii/ un cîntec de vînt ce vādnoaie din șira spinării.// Veți lua florile și măști le veți pune, ca să vād semene/ îngeri de algă cu ochii meduzei/ pînă cînd, de prea mulți ce sinteți, veți rămîne doar unu/ și atunci se va face lumină, pentru că apele se vor dezbrăca de pămînt». (*Avanpremieră*). Vidul pe care o asemenea existență ternă îl produce în el: «Un gol, două goluri, trei goluri, dimineața, la amiază și seara», îi dă un sentiment de ambiguitate, atît în planul conștiinței cît și în cel al trăirii: «Știm — nu — mai — știm că trăim — nu — trăim». Boala e o încătușare în plus, spitalul, un loc de detenție, poate definitiv: «Cuminte stau aici, citesc poezi canadieni/ disciplinat și vesel, pe un pat de-al lor/ și mă gîndesc că boala mea, zic ei, se vindecă la sigur/ dacă ai răbdare.// O viață-ntr-oaregă am avut răbdare/ și am sperat că vine ea și ziua/ cînd să mi se dea ce e al meu/ dacă nu tot, măcar pe jumătate.// Și toate le-au luat acei ce n-au avut răbdare/ iar eu citesc aici poezi canadieni/ și doar din cînd în cînd mă-nțreb ce fel de animal o fi răbdarea/ de seamănă cu o reptilă care se prelinge-n mine/ și-i place să se miște-atît de-ncet, încît să nu ajungă niciodată» (*Răbdare*). Iubirea însăși eșuează într-o dezabuzare absolută, după cum mărturisește acest excelent *Post-scriptum*, de o sinceritate teribilă: «Acum, că ne-am iubit, să facem conversație/ eu voi tăcea lingă tine, tu vei tăcea lingă mine/ și astfel vom ajunge încet-încet departe/ cît mai departe unul de altul.// Acum, c-am încetat deodată să mai fim o sferă/ își va retrage fiecare jumătatea lui/ redevenind ființele convexe/ cu fața eu la nord și tu la sud». Alte poeme ar merita să fie citate.

Volumul *Poeme florivore* ne pune în contact cu un poet de o personalitate indiscutabilă, ce aparține unei generații bine conturate, dar în egală măsură și lui însuși.

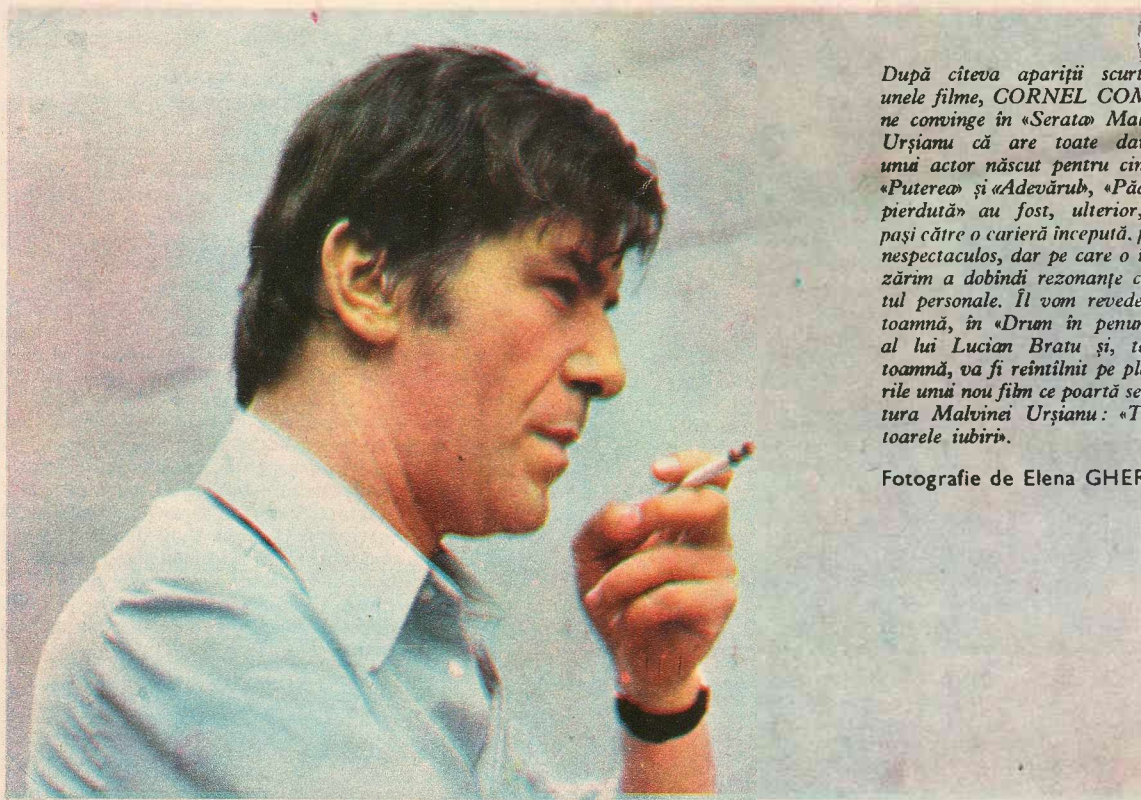
Documentare care nu trebuie pierdute: **AFRICA** **'72**

Sub acest titlu generic se află reunite câteva scurt-metraje de excepție realizate de o echipă de cinești de la Studioul «Sahia» în timpul vizitei întreprinse de tovarășul Nicolae Ceaușescu într-o serie de țări ale Africii: Republica Arabă Egipt, Republica Unită Tanzania, Republica Democratică Sudan, Republica Zambia, Algeria, Republica Africa Centrală, Republica Populară Congo, Republica Zair. Fiecare țară, fiecare vizită — un film. Fiecare film — o mărturie elocventă, profund emoționantă și pilduitoare a prestigiului de care se bucură țara noastră în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, a efortului consecvent de a contribui activ la pacea lumii, la solidaritatea internațională.

Peliculele care și-au propus să fie sobre și-au transferat întreaga căldură umană, neobișnuită, a fiecărei întâlniri cu oamenii unor meleaguri pe care înfloresc obiceiuri, tradiții atât de deosebite de ale noastre, dar care au găsit limbajul comun al înțelegerii și al stimei reciproce. Aparatele au înregistrat la tot pasul dovezi înflăcărate ale prețurii de care se bucură țara noastră, conducătorul ei, oamenii ei: de la cuvintele de bun sosit și urările entuziaste scrise în limba română pe frontispiciul caselor, pe pancarte agățate între pomi, de la cîndurile de copii cu fețe de ciocolată ce fișneau în calea oaspeților, de la explozia fantasticelor serbări populare la ritmul intens al vizitelor de lucru în instituții, fabrici, școli, totul vorbește răspicat despre dimensiunile pe care le-a căpătat astăzi România în conștiința popoarelor.

Filmele *Africii '72*, documentele aceluiași anotimp memorabil au și un caracter profund mobilizator, ne fac încă o dată participanți lucizi și mîndri la destinele cooperării dintre țări. Pentru forța lor de excepționale documentare politice, acestor scurt-metraje trebuie să li se creeze toate căile de acces în masa spectatorilor.

M. MIHAIL

După câteva apariții scurte unele filme, CORNEL COMAN ne convinge în «Serata» Mal Urșianu că are toate datele unui actor născut pentru cinemă. Rolurile în «Puterea» și «Adevărul», «Păcătoarea pierdută» au fost, ulterior, pași către o carieră începută și în «Serata» Mal Urșianu, nespectaculos, dar pe care o înțelegem să dobîndim rezonanțe culturale personale. Îl vom revedea toamnă, în «Drum în penultima» al lui Lucian Bratu și, în toamnă, va fi reînălțat pe planurile unei noi film ce poartă semnătura Malvinei Urșianu: «Toarele iubirii».

Fotografie de Elena GHERGHE

roluri

ELKE SOMMER,
o vedetă simpatică,
specializată în partituri
de fată năstrușnică și cumsecade,
a semnat un contract
cu casa de filme Warner Bros.

O dramatică
introspecție
în universul unui om
care trăiește
în două lumi
diferite,
al unui bărbat
solicitat
pînă la paroxism
de două realități,
a artei și a științei,
se anunță
a fi filmul
«În căutarea
dragostei»,
scris de
Terence Feely
și realizat
de Ralph Thomas.
În ultimă instanță,
dacă pe cineast
nu-l va trage așa
— pe parcurs —
cătrecuriositățile
psihologice facile,
s-ar putea ca filmul
să-și atingă
scopul inițial,
să ne ofere
o imagine a disputatei
compatibilități
dintre artă și știință.
În rolul principal,
al celui care este
concomitent
scriitor și cercetător,
apare un actor
pe care l-am admirat
cu câțiva ani în urmă:
TOM BELL (foto 1),
protagonistul filmului
«Cine călărește
un tigr».
Partenere:
Joan Collins (foto 2)
și Juliet Harmer.

Foto
RANK ORGANISATION

GRAY Dorian

Actriță italiană de film, teatru și TV, născută Maria Luisa Mangini, la Milano, la 2 februarie 1934. Dovedește de copil o mare pasiune pentru dans și teatru, drept care frecventează școala de balet de la teatrul Scala din Milano, iar mai târziu cursul de artă dramatică al Teresei Franchini. Debutează în teatrul de revistă ca subretă, în compania Macario-Osiris-Rascal; remarcată în musical-ul «Made in Italy» de producătorul Rizzoli, i se oferă unul dintre rolurile principale ale filmului *Io piaccio*, alături de Walter Chiari. Dar nici acesta, nici filmul următor, o comedie cu Toto și Peppino de Filippo, în ciuda marelui succes de public, nu-i oferă posibilitatea de a se afirma, de a-și pune în valoare talentul, temperamentul ei, ca de altfel mai toate filmele în care apare, de factură comică, cu inevitabile scene de revistă. Marea ocazie îi este oferită de Antonioni, care o va alege pentru unul dintre rolurile principale ale filmului său *Il grido* (Strigătul, 1957), alături de Alida Valli și Betsy Blair, rol dramatic, în care se va dovedi o autentică revelație, o actriță sensibilă, capabilă de mari performanțe. Un an mai târziu obține premiul Nastro d'argento (Oscarul italian) pentru compoziție în *Neveste periculoase*. A turnat apoi mult în roluri adesea savuroase, chiar dramatice, dar n-a făcut cariera pe care o merita. Putem aminti dintre bunele ei apariții pe cele din: *Noaptea Cabiriei* (1957), *Povești de vacanță* (1958), *Domenica è sempre Domenica* (id.), *Surprizele dragostei* (1959), *Il mattatore* (1960), *Il caro armato dell'8 settembre* (id.), *Crimen* (id.), *Marcia o crepa* (1962), *Peccati d'estate* (id.), *Thrilling* (1965).

GRAY Nadia

Actriță internațională de film, de origine română, născută Nadia Cujnir, la București, la 27 noiembrie 1923. Debutează în Teatru, imediat după război, ca Nadia Cantacuzino, remarcându-se în special în repertoriul modern francez (la Teatrul Comedia), de la Cocteau și Achard la Deval și Anouilh. Din 1948, devine vedetă internațională de film, jucând nedublată în Franța: *L'inconnu d'un soir* (1948), *Monseigneur* (1949), *La vierge du Rhin* (1953), *Les femmes s'en balancent* (1954), *Folies-Bergère* (1956), *Une parisienne* (1957), *Candide* (1960); în Anglia: *The Spider and the Fly* (1950), *Valea vulturilor* (1951), *Top Secret* (1952), *The Captain's Table* (1958), *Mr. Topaze* (1960), *Maniac* (1963); în Italia: *Moglie per una notte* (1952), *Puccini* (id.), *Il maestro di Don Giovanni* (1953), *Cento anni d'amore* (id.), *Casta Diva* (1954), *Casa Ricordi* (id.), *Casanova* (id.), *Il falco d'oro* (1955), *Carosello napoletano* (id.), *Agguato sull' mare* (1956), *Vacanze a Ischia* (1957), *Parola di ladro* (1957). *La dolce vita* (1959), *Le signore* (1960), *Gioventù di notte* (1961), *Rocamboldi* (1962), *L'avventuriera della Tortuga* (1965); în R.F.G.: *Musik in Blut* (1955), *Wenn beide Schuldig werden* (1961), *Whisky mit Sofa* (1963); în Austria: *Hengst Maestosa Austria* (1956), *Begegnung in Salzburg* (1964); în S.U.A.: *The Crooked Road* (1965), *Two for the Road* (1967). Se achită cu inteligență, dezinvoltură, eleganță și un incontestabil farmec de cele mai variate roluri, în cele mai diverse climate, trecind cu ușurință și uimitoare facilitate de adaptare de la drama muzicală de epocă la comedia de moravuri, de la filmul polițist la melodramă. Printre ultimele filme: *Le plus vieux métier du monde* (Franța-1968).

GRAYSON Kathryn

Actriță americană de film muzical, născută Zelma Hedrick, la Winston-Salem (North Carolina-S.U.A.), la 9 februarie 1923. Dotată cu un fizic armonios și o voce din cele mai frumoase timbrate, este aleasă de casa Metro să preia locul de star muzical al casei odată cu retragerea Jeannettei MacDonald. Grația ei înnăscută, jocul spontan și mai ales vocea ei de mare întindere vor constitui punctul de atracție al unor faimoase filme muzicale Metro ca: *Rio Rita* (1942), *Sapte fete îndrăgostite* (id.), *As Thousands Cheer* (1944) și *Anchors Aweigh* (1945), ambele cu Gene Kelly și Frank Sinatra; *Two Sisters from Boston* (1946), *Ziegfeld Follies* (id.) de V. Minnelli, cu Fred Astaire și Gene Kelly; *Till the Clouds Roll By* (id.), *It Happened in Brooklyn* (1947) cu Fr. Sinatra; *That Midnight Kiss* (1949) și *Pescarul din Louisiana* (1950) cu Mario Lanza; *The Kissing Bandit* (id.) cu Fr. Sinatra; *Show-Boat* (1951), *Lovely To Look At* (1952) și *Sărută-mă, Kate* (1953), toate trei cu un partener muzical ideal: Howard Keel; *The Desert Song* (id.), *So This is Love* (id.) și *The Vagabond King* (1956).

GRECO Juliette

Actriță de teatru, film, TV și cântăreață franceză de music-hall, născută la Hérault (Montpellier) în 1926. Debutează ca figurantă la Théâtre français, dar refuză să vegeteze în anonim și alege o cale mai directă către succes cântând în faimoasele cabarete din St. Germain-des-Près, în ambianța specială a acelor «cave» existențialiste, între amicii de generație și idealuri. În aceste «boate» de pe «rive gauche» (Tabou, Club St. Germain, Rose rouge), unde puteai găsi Parisul boemei și al literelor, pe Sartre și Simone de Beauvoir, Cocteau sau Boris Vian, Juliette Greco oficia, în atitudinile hieratice, un adevărat cult în cinstea unor poeți ca: Prévert, Apollinaire, Laforgue, Queneau, pe muzică de Kosma, Auric, Misraki ș.a. După o nouă tentativă de afirmare teatrală, soldată cu un eșec, în Victor sau Les enfants au pouvoir (1946), revine la music-hall, cucerind în 1952 primul Grand-Prix al discului și făcând primele apariții în film, în: *Au royaume des cieus* (1949), *Orphée* (1950), *Plecat fără adresă* (1951), *The Green Glove* (1952), *Bourm sur Paris* (1953), *Quand tu liras cette lettre* (id.), *Elena et les hommes* (1956), *L'homme et l'enfant* (id.), *La châtelaine du Liban* (id.). În 1955 cunoaște în sfârșit consacrară pe plan teatral în *Anastasia*, și doi ani mai târziu, Darryl Zanuck, șeful de la 20th Century-Fox, încearcă s-o promoveze vedetă în filme ca: *The Sun Also Rises*, *Paris Does Strange Things*, *Roots of Heaven*, *The Naked Earth*, *Whirlpool*, *Crack in the Mirror*, *The Big Gamble* (1957-1961), unde vădește certe calități dramatice și fotogenice. Continuuă să interpreteze roluri de compoziție inegale în filme ca: *Bonjour tristesse* (1958), *Malefices* (1962), *Coliba unchiului Tom* (1964), *Noaptea generalilor* (1967) etc., activând paralel în teatru, TV (*Belphegor*) și în music-hall, dând recitaluri, atât în patrie cât și în turnee internaționale.

arta și viața în PESCĂRUȘUL

Liudmila Savelieva — «pescăruș cu aripile frînte».

Recitesc Cehov ca o pagină de roman modern. Am senzația de fiecare dată că nu știu ce se va mai întâmpla. Evident, nu ca acțiune, ci ca solicitări noi, ca idei, ca subidei — cum ar zice cineva. Idei ce ținesc din toate părțile în acest film onest ecranizat după geniala piesă. Din imagine, din cuvîntul altfel spus, din tăcere. Mai ales din tăcere, lucrată cu grijă infinită de regizorul noii ecranizări.

Dezbaterea despre artă mi-e cunoscută rînd cu rînd. Replicile-cheie, așijderea. Filmul lui Iuli Karasik nu adaugă o iotă, nu îmbogățește piesa cu vreun subtext. E jucat bine — ușor teatral — de actori buni: Demidova, Iakovlev, Savelieva. Și atît. Nimic senzațional. Senzațional rămîne El. Cehov-ul ce te năucește cu paginile lui de anticipație a unei lumi în care totul a dispărut ca formă, s-a contopit în apă, în nor, în floare, într-un suflet cu păr blond și o candoare pe care omenirea, cînd o va pierde, se va pierde definitiv. Cuvintele piesei «decadentului» Kosteia răsună straniu, la marginea lacului, spuse de o Savelieva tristă că nu le înțelege încă sensurile. Fericită că încă nu le înțelege grozăvia. Cortina cade peste piesa neînțeleasă atunci (o, cit de înțeleasă astăzi!), flutură zdrențuită ca un schelet în ploaia ce-i stinge ultima semnificație, fantomă a unei lumi ce va muri prin necomunicare. A unei arte ce va pieri prin trufașă izolare.

Și-apoi, altă direcție — a artei conservatoare — la fel de eșuată: discuția banală, supraviețuind încă mult tocmai prin banalitate, discuția dintre Trigorin și doctor, dintre Trigorin și Kosteia, dintre Trigorin și romanticoasa Nina îndrăgostită pe atunci de vorbe comune, patetice, declarații ce plac școlărițelor: «Dacă vreodată vei avea nevoie de viața mea, vino și ia-o»... Un Teodoreanu de pension, un peisagist searbăd, în care sufletul nu poate răzbate pentru că el, scriitorul, nu și-l descoperă niciodată pe al lui, îl pîndește numai pe al altora, și asta în treacăt, notîndu-și grăbit într-un caiet simboluri cu semnificații minore, atîta vreme cît el, «artistul», rămîne doar simplu spectator. Nina încearcă să descifreze sensul vieții din durerea ei reală, din iluzia ei ucisă, mai gravă decît tinerețea risipită. Din marea ei istovire interioară, din greața pe care i-o dă oboseala vieții, dar și din depășirea acesteia, din nevoia de a rămîne în picioare cînd cortina zdrențuită i-a anunțat de mult eșecurile. Numai suferind rămînem vii. Numai ducîndu-ne povara, crucea de toate zilele, îndoielile, insuccesele și foarte rar — fericit de rar — succesele, rămînem oameni. Altfel, anesteziati de glorie, devenim cadavre vii, Trigorini seci, Arkadine egoiste, frivole, foști consilieri moțîind în fotolii, Mașe debusolate înecînd în votcă nonsensul unei vieți... Izbînda Ninei e înfrîngerea. Nu, nu e asta. Dimpotrîv! E puterea ei de a răbda. E stîncă pe care o împinge în sus ca s-o prăvălească de fiecare dată și s-o ia iară și iară de la început... E înțelepciunea, lucida înțelegere că valoarea vieții o dă doar munca, efortul de a o trăi, și că finalitatea ei nu înseamnă neapărat gloria, succesul, profitul, ci demnitatea cîștigată prin viață. Demnitatea prin artă. Cehov e și Huxley, și Sartre, și Marx, și Camus. Nu din «Mantaua» ne tragem forțele noastre spirituale, ci din «Pescărușul». Dar nu pescărușul ucis de Kosteia, ci cel renăscut de fiecare dată, ca pasărea fenix.

Alice MĂNOIU

teletransmisiile

● Nu știu, nu mă pricep la muzică ușoară (sau am preferințele mele oculte și bizare) sau nu sînt destul de sentimental și poate e și o chestiune de înțelegere personală a ritmului și subiectelor (fiecare melodie are un subiect), dar n-aș putea spune că Festivalul național de muzică ușoară de la Mamaia din acest an — văzut prin dimensiunile micului ecran — a fost entuziasmant, că m-a obligat să fac clasamente, adnotări, reveniri pe o imaginară scară a valorilor etc., etc. Poate juriul să aibă dreptate (a fost format doar din competențe, din oameni ai căror meserie de bază e muzica), poate că tocmai melodiile premiate și menționate sînt într-adevăr cele mai bune (și interpretii), de ce să mă amestec... Ca telespectator pretind însă ca un asemenea eveniment — cu o teribil de largă audiență la public — să aibă, televorbînd, un anume fast, o punere în scenă captivantă, aș zice muzicală și strălucitoare; dar totul s-a petrecut destul de sobru, de liniar, ca la un examen. Nici n-a fost pentru televiziune o preocupare foarte serioasă. Transmisii parțiale, fără recitalurile consacraților, cînd, știut este, pentru orice televiziune din lume un festival de muzică ușoară (nemaivorbind de superfestivalul interviuziunii) reprezintă o excelentă piine de mîncat, atunci cînd nu intră în joc cine știe ce interese financiare. Nu e cazul.

● Un tînăr și stimat coleg s-a entuziasmat «in vivo» de emisiunea 360°, scriînd, negru pe alb, că de trei săptămîni micul ecran trăiește zile mari, a făcut «o breșă serioasă în frontul acesta compact al înregistrărilor», că lucrează «în direct», alergînd cu aparatele de înregistrat imagini de la un colț la altul al țării, de la un pol la altul sau în direcție contrară.

Și noi am consenmat cu interes la timpul potrivit apariția acestei noi emisiuni, 360°, adică mai mult *ideea* de a fi organizată, înțelegîndu-i, plini de satisfacție, marile intenții: de a se face o cotitură de 360° față de vechea modalitate a Magazinului duminical.

Ce-a mai fost în direct săptămîna trecută? Am mai avut senzația participării simultane la cutare sau cutare eveniment? Am mai avut sentimentul improvizăției? Al sclipirilor și al gafelor? Al contactului intim, «prin gaura cheii», cu lumea agitată a studiourilor? Nu spune nimeni că emisiunea nu este plină de interes. Dar nici senzație «in vivo» n-a făcut.

Din filmul muzical francez — insinuat a fi fost adus special și în grabă mare — s-a mai văzut, în alte săptămîni, cite un fragment sau altul. Lipiturile evidente. Rămîne, incontestabil, procentajul de sinceritate al interlocutorilor și al bunelor intenții. Ceea ce nu este chiar atît de puțîn.

● Nu-l mai auzim și vedem pe Leonard Bernstein. Toate lucrurile au un sfîrșit. Dar spațiul n-a rămas gol. Deschidem cu aceeași pasiune televizoarele pentru a audia excelente concerte de muzică simfonică, mari interpreți și mari orchestre. Festivalurile «George Enescu» înregistrate de televiziune trebuie folosite din plin. Nimic din ceea ce s-a interpretat în aceste festivaluri nu e perisabil. Oricînd pot fi reluate concertele, exemplare unice și de mare prestigiu.

● Un nou serial Al. Dumas. «Cei trei mușchetari» vor fi protagoniștii micului ecran, duminică după-amiază, timp de 5 săptămîni. Ciudat de bine reconstituie englezii atmosfera Franței regilor și cardinalilor, cu dedesubturile ei complicate, cu spiritul de aventură, cu umorul scandalos și frivol.

Personajele (bineînțeles, în primul rînd Aramis, Porthos, Athos și d'Artagnan) nu sînt nici supradimensionate în ipostazele lor eroice, nici caricaturizate. Sînt oameni simpli, normali, poate chiar mai puțîn năzdrăvani decît îi avem în imaginație, dar tocmai prin asta mai apropiați de noi și mai... credibili.

Gongul pentru primul «suspense» a sunat...

ființa optimă

Pornind de la datele oferite de chimie, de fizică și de informatică în căutarea ființei «tehnice» optimizate, adică a celui mai perfect cu puțință organism, dotat în funcționarea sa cu un arsenal complet de performanțe, inginerul și fizicianul francez Jean-Jacques Walter a ajuns la surprinzătoarea concluzie că acesta ar trebui să conțină în mod inevitabil următoarele caracteristici esențiale: să poată trăi într-o atmosferă de oxigen și azot asemănătoare cu aerul pe care îl respirăm pe pământ; să fie o ființă verticală, dotată cu o solidă osatură internă, capabilă să meargă pe cele două membre inferioare, folosindu-și în activitatea sa din cadrul mediului ambiant membrele superioare prevăzute cu articulații și terminate prin ceva ce s-ar putea numi «degete», ele înșile articulate, opozabile și cu un anumit grad de libertate; în relațiile cu lumea exterioară, dispozitivele sale de informare ar trebui să se compună în mod obligatoriu din receptoarele unei game de unde electromagnetice cuprinse între ultraviolet și ultraroșu, ca și din receptoare de unde sonore sau de interceptare chimică și tactilă; aceste principale receptoare ar trebui să fie situate în extremitatea superioară a corpului, fiecare fiind amplasată în cupluri simetrice pentru obținerea efectului de parallaxă necesar evaluării distanțelor.

Ființa despre care este vorba ar trebui să dispună de un bloc informatic central, capabil să integreze informațiile, să adopte decizii și să desfășoare orice activitate psihologică. În mod categoric, acest bloc va fi situat în imediata vecinătate a receptoarelor senzoriale, adică în extremitatea superioară a corpului; înălțimea acestei ființe, în raport cu masa planetei Terra, nu poate fi mai mică de un metru și mai mare de trei metri, cu o probabilitate maximală de ceva mai puțin de doi metri; în sfârșit, această ființă va trebui să fie terestru-aeriană și nu acvatică, ceea ce îi va permite să întreprindă primul pas al tehnologiei prin descoperirea focului, și cel de-al doilea, prin folosirea uneltelor de lovit și de tăiat.

În esență, cam asta ar fi «ființa optimă» pe care tehnica ar putea-o elabora pentru a ne oferi un model de creatură perfectă. Deci, două miini, două picioare, un cap dotat cu inteligență, un trup de dimensiuni strict corelate cu masa planetei. Cum de o fi născocit Walter o astfel de creatură? S-o fi uitat în oglindă? Nu cred. El n-a făcut decât să calculeze și să verifice în abstract, ajungând la surprinzătoarea concluzie că natura i-a luat-o înainte fabricând vreo trei miliarde și jumătate de astfel de ființe optime cu care a populat pământul. Doar la un singur lucru nu i-a putut răspunde tehnica: cum se vor crea sentimentele, ce compoziție fizico-chimică are dragostea, ce naște pasiunile, gingășia, dorul, nostalgia, puterea de vis?

M. Schatzman, cel mai mare teoretician al astrofizicii din Franța, constată că, în univers, existând miliarde și miliarde de planete asemănătoare cu pământul, este mai mult decât sigur că, pe acestea, ar trebui să trăiască un număr infinit de ființe umanoide. Deci, ținând cont de legea numerelor mari, am putea paria cu șanse sigure de câștig că în lumea astrală există miliarde de specii apropiate de specia noastră și că unele ne-ar fi atât de asemănătoare, încât s-ar putea plimba pe străzile noastre fără să ne dăm seama că sînt «străine». Între cele cinci milioane de specii animale terestre, doar omul a ajuns la stadiul de ființă optimă. Caracterul său unic îi ilustrează finalitatea spre care, în evoluția biologică, ar tinde tot ceea ce respiră și trăiește pe pământ.

Nu știu dacă ar mai fi cazul ca Walter să facă pe demiurgul și să mai «recreeze» acea «ființă optimizată» pe care i-au sugerat-o calculele furnizate de chimie, fizică și informatică. Artiști și savanți din toate timpurile, de la Fidias și Michelangelo pînă la antropologii epocii noastre, au încercat să-și imagineze ființa total optimizată, și pînă la urmă au ajuns tot la om. Această creatură capabilă să suporte istoria, fiindu-i în același timp instrument și obiect, a căpătat în evoluția sa recentă o calitate esențială: aceea de a-și planifica viitorul. Ea a învățat să înlocuiască hazardul prin necesitate, devenind capabilă să făurească însuși omul viitorului: cel al supremei conștiințe, singura optimizare pe care n-o poate da nici o tehnică și nici o știință în sine, ci numai rațiunea și responsabilitatea omului față de calitatea vieții sale pe acest pământ.

întîlnire cu afișul mondial

Prezența la deschiderea celei de-a IV-a Bienale internaționale de afiș de la Varșovia mi-a dat posibilitatea de a vedea «pe viu» tot ce are mai bun afișul mondial la ora actuală. Expoziția, a cărei impecabilă organizare trebuie relevată, este deschisă în mai multe săli ale cochetului palat Zacheta și cuprinde aproximativ 600 de afișe trimise de peste 450 de artiști din toată lumea.

În acest adevărat vârtej de imagini se pot desprinde totuși câteva tendințe: supradimensionarea afișului și în special a celui ce relevă printr-o imagine șocantă un conținut puternic, utilizarea unor procedee tehnice ca folii de plastic policrom cu imaginea în relief sau tipărirea pe folii de metal, decupaje, ferestre cu imagini în adîncime etc. sînt, pe de o parte, experimente nu numai foarte interesante dar și foarte necesare, unele dintre ele posibile într-o tehnologie tipografică foarte avansată, dar pe de altă parte deplasează afișul către așa-zisul «afiș de expoziție», un fel de

pictură de șevalet a secolului al XX-lea. Ceea ce poate fi, desigur, — pe plan estetic și chiar sentimental — un câștig, dar poate fi în același timp un neajuns pentru că scoate afișul din ambianta lui familiară, și anume: strada. (Aici aș dori să spun că a fost o mare plăcere pentru mine să văd pe străzile Varșoviei și ale altor orașe din Polonia vestitele afișe poloneze pe care altfel nu le vedeam decît în reviste de specialitate.)

Ca de obicei, și la această bienală cele mai bune afișe sînt ale japonezilor, polonezilor, finlandezilor, elvețienilor, cei care de mai multă vreme dau tonul în afișul modern.

Finlandezii se impun anul acesta mai ales prin afișul politic, rezolvat cît se poate de simplu fie prin folosirea unor fotografii document, fie prin montaje fotografice cu o mare forță de șoc, tratînd probleme grave ale timpului în care trăim. Forța de șoc intrinsecă a imaginii este abil amplificată printr-o supradimensionare a afișului.

Afișul polonez prezintă interes pentru varietatea tematică, cele mai bune fiind — după opinia mea — cele cu caracter cultural, dar mai ales pentru ingeniozitatea cu care sînt folosite elementele grafice.

La japonezi impresionează, în afara știutei frumuseți a imaginii, — care îndeobște este fotografică — acuratețea și inovația tehnică, iar la elvețieni, simplitatea ingenioasă a afișului publicitar. Afișe bune prezintă și Ungaria, Italia, Uniunea Sovietică, Bulgaria. Din păcate, nu se poate vorbi la această bienală de afișul românesc, destul de firav reprezentat — numai opt afișe. În final, expoziția dezvăluie extraordinara rezervă de inteligență, spirit inventiv, imaginație a graficienilor din toată lumea, care duce la atît de diverse rezolvări grafice ale aceluiași mari teme: politice, culturale, comerciale.

V. OLAC

Atracții la BUDAPESTA

- Galerile de artă
- Stadionul popular
- Monumentul Milenarului
- Bastionul pescarilor — punct de perspectivă asupra Dunării
- Insula Margareta cu grădină japoneză, fîntîni arteziene, ștrand termal, bazine acoperite etc.
- Muntele Gelert — punct de perspectivă spre insula Csepel, Pesta și «Munții Budei».
- Esztergom (în apropierea Budapestei), cu zona turistică de la cotul Dunării.

Facultativ vă recomandăm:

- băile minerale termale
(baia «Császár» — II. Calea Frankel Leó nr. 29;
baia «Erzsebet» cu conținut de iod și sare — XX. Calea Csepelin út nr. 1);
- restaurantele cu atmosferă caracteristică:
(«Citadella», cu muzică de lăutari; «Híd» — o cramă mică din Buda Veche cu muzică de acordeon — III, str. Mókus 22);
- O adresă utilă: marele magazin universal «Corvin» — VIII. Piața Blaha Lujza nr. 1—2.

La cererea colectivelor din unitățile socialiste, oficiile județene de turism din întreaga țară organizează excursii pe itinerarele și la datele solicitate.

O.N.T. «Carpați»-București organizează excursii cu trenul, cu plecarea în zilele de 3, 11, 15 octombrie la prețul de 722 lei + 104 lei (165 ft.), sejur: 3 zile; și în zilele de 1, 3 octombrie, 1 noiembrie și 7 decembrie, la prețul de 965 lei + 139 lei (220 ft.), sejur: 4 zile.

ADRESÎNDU-VĂ O.N.T. CARPAȚI-BUCUREȘTI
SAU OFICIILOR JUDEȚENE DE TURISM
VĂ SIMPLIFICAȚI CĂLĂTORIA

«ANGAJĂM...» DAR PE CINE? CUM?

Nicicând poate ca în aceste momente de febrilă construcție pe întreg cuprinsul țării nu este mai necesară economiei naționale folosirea întregii capacități a forței de muncă existente. Conducerea de partid a subliniat în repetate rânduri necesitatea educației prin muncă și pentru muncă a tinerei generații. «Toți tinerii trebuie ajutați să posedă un larg orizont de pregătire profesională (...). Realizarea unei pregătiri multilaterale constituie o cerință importantă a economiei moderne, o condiție primordială a creșterii rolului creator al omului în desfășurarea producției și, pînă la urmă, un principiu fundamental al însuși comunismului, care presupune manifestarea polivalentă în cîmpul muncii a fiecărui membru al societății» — a subliniat tovarășul Nicolae Ceaușescu în Raportul la Conferința Națională a Partidului Comunist Român.

În orientarea tineretului către angajarea conștientă în muncă, un rol hotărîtor îl au nu numai factorii educativi tradiționali — familia, școala — dar și instituțiile ca oficiile forței de muncă, cărora le revine nu numai sarcina de a ține evidența populației angajate și reangajate, ci și de a efectua practic o muncă de educație în rîndurile tinerilor, de a-i îndrepta spre producție, de a-i orienta spre alegerea unor meserii potrivite atît aspirațiilor personale cît și necesităților imediate ale societății noastre. Să vedem deci ce se întîmplă cînd există și locuri de muncă, — într-atît de multe încît întreprinderile dau într-una anunțuri publice — și oameni care pot și ar trebui să le acopere, calitativ și cantitativ.

CUM ÎNVEȚI CĂRĂRILE BUCUREȘTIULUI

Un prim popas — Oficiul forței de muncă din sectorul 8. Este vineri, zi de lucru cu femeile. Transcriem direct de pe banda minifonului.

- Ați mai fost pe aici? Cum se procedează?
- Iei un bon de ordine, și cînd îți vine rîndul te duci înăuntru cu buletinul și vezi ce-ți oferă.
- Și ce-ți oteră?
- Depinde de studii. Mie nu trebuie să-mi dea nimic, mi-am găsit post singură.
- De ce a fost nevoie să procedați astfel? Vi s-au oferit posturi și au fost necorespunzătoare?
- Păi de multe ori te trimite și nu spune despre ce e vorba, unde să te califici. Te duci, te văd că nu ești bună și te întorci înapoi (Florica Pricină, 16 ani și jumătate, clasa a VIII-a seral).

— Asta nu-i nimic. Uite, pe mine m-a trimis la I.C.S. «Victoria» pentru un post de vânzătoare. Și îmi scrie tovarășa de la serviciul personal că nu mai angajează ajutoari de vânzători, că au terminat elevii școala profesională și îi angajează pe ei. Dar nu au știut dinainte că se termină școala? De ce au mai dat postul? Ca să fac un drum degeaba? Cică așa e dînsa, distrată...!

- Cum vă numiți?
- Costea Georgeta.
- Îmi spuneți numărul fișei de repartizare?
- 233 771 din 26 VI 1972.
- Pe mine m-a trimis la o cantină pe Podul Grant, pentru un post de femeie de serviciu, azi-dimineață, și cînd m-am întors mi-a spus că a dat repartitia la altcineva.
- De ce v-ați dus fără repartitie?
- Păi mi-a spus să mă duc să mă vadă la față și pe urmă cînd mă întorc îmi dă... dar uite că a dat-o la altcineva (Florica Pătrașcu).
- Ce-ai făcut? Ce ți-a dat? — o întrebăm pe o fată care tocmai a ieșit din birou.
- Nimic.
- Cum așa?
- Mi-a spus să merg din fabrică în fabrică și dacă-mi găsesc bine... îmi dă și dînsul repartitia (Soare Viorica, 16 ani și jumătate, 6 clase).
- De ce?
- Că n-am vîrsta...
- Nici mie nu mi-a dat nimic. A spus că n-am studii (Apostol Angela, 18 ani, 6 clase).

— Așa e cu ei (n.n. — spus ca la «Invadatorii»), intervine o bătrînă care a venit cu fiică-sa, Constanța Ganga (18 ani, 8 clase). Ba nu ești bun că n-ai vîrsta, chiar dacă ai împlinit 16 ani, ba că n-ai studii! Cred că e loc pentru toată lumea; numai de-ar fi mai atenți cu oamenii și nu i-ar mai pune inutil pe drumuri!...

CAZURI ȘI LEGI

La aceeași instituție din sectorul 5. Cadrul pare mai organizat. Și parcă și lumea, cu nelipsitele bonuri de ordine în mînă, așteaptă cu mai multă răbdare zbrînitul soneriei, care și aici invită pe solicitanți în birou. Nu vom vorbi de tinere — ca Mariana Petrescu (19 ani, elevă), Mihaela Purcaru (18 ani, elevă), Livia Coman (16 ani, elevă) — care s-au prezentat la această instituție din dorința de a fi angajate fie pe perioada de vară, fie definitiv, urmînd să-și

continue studiile la cursul seral. Au venit cu adeverințe de la școală și au plecat cu repartitia. Dar mai toate s-au întors înapoi, la aceeași coadă care începe la ora 5 dimineață și se termină la ora 14 după-amiază, pentru că repartitiile erau necorespunzătoare. Nu le vom urma pașii pe drumurile Bucureștiului, pe la toate ușile unde au trebuit să-și caute dreptul, pe la toate birourile unde au trebuit să solicite mult prea multe adeverințe și audiențe, pentru că îndeobște asemenea drumuri sînt lesne de imaginat și de crezut. Circulația cererilor pentru diverse aprobări de la un birou la altul, de la un om la altul, e o veche răcilă, din păcate, prea familiară nouă, tutuor. Totuși, ne-am bucurat să constatăm că dorința tinerească de a munci nu a fost împiedicată de nici unul dintre aceste obstacole. Vorba bătrînilor, cînd omul vrea — atunci și poate! Dar de ce să fie nevoie pentru o acțiune pe cît de simplă pe atît de fiecească și de legală de o voință și o răbdare demne de o cauză mai bună?

Nu ne vom ocupa de cazurile dificile, de unele rezolvate totuși, cel puțin atît cît «stă în puterea» celor de la Oficiul forței de muncă. De astă dată am pășit pragul biroului în care mulți își pun atîtea speranțe, mai mult sau mai puțin realiste. Am asistat la un dialog de aproape o jumătate de oră cu o persoană care se prezenta pentru a solicita un post, avînd 4 clase, 30 de ani și 3 copii. Afară fusese împărțit și bonul cu nr. 100. Lumea e nerăbdătoare. Fiecare vrea ca serviciul să fie operativ, dar cu el să se stea de vorbă cît mai mult. Nu totdeauna omul este hotărît să primească orice, deși aparent pentru asta a venit.

— Se ignorează de multe ori că munca noastră este una de analiză: analiza forței de muncă din sector, a modului de folosire a acesteia. În momentul de față avem o lucrare a balanței forței de muncă a muncitorilor pe 1970-1973. O lucrare uriașă, nu? Nu o dată noi ne-am plîns că această activitate e în detrimentul muncii propriu-zise cu publicul — ne spune Nicolae Gheorghiu, șeful Oficiului forței de muncă al sectorului 5. Vedeți, înainte, acum 10 ani de pildă, eram în acest serviciu 11 oameni. Aveam o echipă care verifica cazurile dificile direct pe teren și se ocupa de rezolvarea lor. Și încă ceva: la serviciul cu publicul, funcționarii erau puși să lucreze prin rotație. Nici nu vă imaginați ce consum nervos reclamă o asemenea muncă!

Și oricîtă bunăvoință ai avea, tot nu poți mulțumi pe toată lumea! Acum sîntem trei oameni, care trebuie să facem și cercetarea pe teren, și munca de analiză, și să rezolvăm și cererile publicului.

sala pașilor pierduți

de Sergiu ANDON

furnalul ambulant

Dacă voi afla că săptămîna trecută la Cooperativa de consum din Târlungeni a fost lansat un satelit artificial al pămîntului, voi zice: «Bravo lor, dar știam!» De unde atîta placiditate în fața unui eveniment care, dacă s-ar produce, ar fi efectiv senzațional? Din faptul că experiența mea de contemporan al uriașei revoluții tehnologice (zborul spre Lună etc. — știți dv.) se îmbină cu viața de cronicar juridic, lăsat din cînd în cînd cu gura căscată de cu totul alt gen de fapte.

Vorbeam de cooperativa din Târlungeni pentru că acolo a prins înflorirea oară rădăcina inițiativa unui șmecher de a crea o secție de... turnătorie. Nu de gaz, nu de rachi, ci de metale. Ca la Galați, ca la Hunedoara, ca la Slatina. Astfel cum există cuptoare Siemens-Martin și laminoare bluming, conducerea cooperativei din Târlungeni a avut ambiția să aibă și ea furnale Nicușan Dimitrie. C-așa îl cheamă pe individ. A fost semnat un contract de muncă la... domiciliu, iar combinatul siderurgic *trei papuci* și-a început activitatea. Unde? În ambianța pitorească de lingă motelul Dimbu-Morii. Departe de vatra comunei de care aparține și de ochii eventual curioși ai forului tutelar. Nu insistăm asupra producției din această perioadă, pentru a termina de redat una din trăsăturile caracteristice ale turnătoriei Nicușan: mobilitatea. Într-adevăr, peste cîteva luni, din motive necunoscute, contractul cu cooperativa Târlungeni a fost denunțat, iar N.D. a început a funcționa sub o nouă firmă: Cooperativa de consum — Cristian. Și de data aceasta secția figura cu numele într-o parte, dar cu instalațiile într-alta, mai exact pe Strada Lungă din Brașov, la nr. 214. De-acolo «industria grea» a fost zburătăcită de pompieri. Nicușan și-a luat «furnalele» la spinare și s-a mutat în comuna Vulcan, unde spera că vigilența paznicilor contra incendiilor va fi mai mică.

Bine-bine, dar ce alt sens al existenței avea această secție ambițioasă, în afară de acela de a se plimba ca vodă prin lobodă? Avea sensul de a face metalurgie în locul unei întreprinderi metalurgice, de a furniza unei uzine suporturi și rame pe care aceasta ar fi putut să și le fabrică singură, de a vinde deci castraveți la grădinar. Poate credeți că autodotarea și raționalizarea, întreg complexul măsurilor de sporierea eficienței economice nu ajunseseră la uzina în cauză — uzina doi — pînă la rame și suporturi?! Aici începe toată șmecheria... Pe statele secției lui Nicușan — state, nici nu e nevoie să vă mai spunem, umflata cu pompa — figurau fel de fel de ajutoare. Dar alături de clasică prezentă în astfel de împrejurări a membrilor familiei, pe lingă cîteva pensionari, doi tîpi de la o întreprindere textilă și un poștaş, apar ca salariați ai cooperativei menționate și *angajați în funcțiune ai uzinei beneficiare*. Nicușan însuși, înainte de a intra în comerțul cooperatist-metalurgist, lucrase ca turnător la uzina cu care trata acum de la egal la egal, ca de la furnizor la beneficiar.

Vorbeam de castraveți la legumicultor. Era de așteptat ca reprezentanții uzinei, dacă au apelat la cooperativa de consum pentru o mină de ajutor în producție și dacă aveau salariați care figurau și colo, și colo, ca agenții dubli, să se fi arătat cel puțin la înălțime cu ocazia recepției produselor. Dar ei, beneficiarii, au fost înșelați de «turnătorii Nicușan» cu 95 000 de lei, din care 37 000 exclusiv prin livrarea unor produse de cu totul altă complexitate, tehnologie și compoziție decît cele comandate și plătite. Evident inferior, evident mai simple, evident altfel. Alți 58 000 de lei au fost suflați din fondurile statului printr-un singur aviz de expediție fictiv pentru produse inexistente, confirmat de delegatul uzinei — șoferul Valeriu Tohăneanu — care apare în același timp pe statele de plată ale turnătoriei volante «pentru activități legate de coordonarea muncii în atelier».

Este ușor de bănuț că inițiativa curmării fraudelor n-au mai putut-o avea prepușii beneficiarului. Poate credeți că au avut-o contabilii cooperativei? Nu, pentru că U.J.C.C.-Brașov apare și ea la un moment dat ca beneficiar al unor produse metalice furnizate de propriul subaltern. Ca-n bancul cu «și astfel am devenit bunicul propriului meu tată». Inițiativa demascării a aparținut exclusiv organelor de mișcare, care i-au arestat și cercetat pe principalii vinovați: Nicușan Dimitrie și Valeriu Tohăneanu.

Aștia doi, va să zică, s-au ars. Dar pe ceilalți semnatari ai contractelor, pe gură-cască, pe incompetenți, pe rău-voitori care au deschis casa de bani a întreprinderii, pe leneși care au mîncat sarmale cu anafură, nu-i afumă nimeni?

— De multe ori cei trimiși de dv. la posturile date libere de întreprinderi se întorc înapoi fie pentru că repartițiile nu sînt bune, fie că s-a repartizat greșit o față pe un post prea greu pentru forțele ei. Ce se întîmplă? De unde această neconcordanță?

— O întreprindere, chiar dacă dă liber un post și eu îi trimit pe cineva, nu e obligată să-l angajeze. Se întîmplă «pe drum» multe lucruri...

— Îmi puteți da un exemplu?

— Aș putea să vă dau de exemplu cooperativa «Chimica» din Șerban Vodă 21. Am trimis-o acolo pe Daniela Presnicanu pentru un post de calculatoare și nu au angajat-o. Dar dacă, obiectiv vorbind, îndeplinea condițiile, tot obiectiv dinșii pot să țină postul acesta liber în schemă cît doresc, pînă angajează pe cine vor și cînd vor. Astfel este și legea împăcată, — postul liber este dat ca liber, pentru că altfel cei de la serviciul personal ar fi penalizați — și nici dinșii nu au probleme pînă nu vine omul potrivit. Dealtfel eu, prin legea 12/1970, sînt obligat să dau mai multe repartiții pentru orice post, de la muncitor calificat în sus, pentru ca cei de la întreprindere să-l poată angaja prin concurs pe cel mai bun.

— Dar verifică cineva rezultatele concursului?

— Nu. Absolut nimeni. Concursul se ține. Atîta tot. Cum se desfășoară, care sînt criteriile de selecție, nu știu decît cei de acolo.

— Am întîlnit unele cazuri de tineri care au depășit vîrsta de 16 ani, deci pot fi angajați, dar care nu au studiile corespunzătoare vîrstei și nu au fost angajați. Este legal?

— Ați atins o problemă spinoasă. E adevărat, există o categorie de tineri care au abandonat școala în clasa a IV-a, a VI-a sau a VII-a. Unii dintre ei, mai ales fetele, s-au casatorit, au copii, deci nu mai pot urma la zi învățămîntul obligatoriu. Dar vedeți ce spune H.C.M. 2595 din 1968: «Minorii care au împlinit vîrsta de 16 ani și nu au absolvit școala generală vor putea fi angajați și menținuți în muncă numai dacă fac dovada continuării studiilor pînă la absolvirea învățămîntului obligatoriu de cultură generală, prin învățămîntul de zi, seral sau fără frecvență». Pot să vă spun în mod concret, fără să generalizez, că eu am dus la cursurile fără frecvență 160 de tineri la Liceul «Șincai», ca să-și termine clasa a VIII-a. Dintre aceștia, doar 6 au absolvit-o. Restul nu vor, fug, pleacă... Sînt destui. Legal, aceștia nu pot fi deci angajați decît în perioada de vară.

— Or, aceștia tocmai în perioada de vară nu fac treabă, intervine Anton Ștefan, inspector principal la serviciul de organizarea muncii de la Monetăria Statului. Am avut cîteva tineri, muncitori necalificați; i-am plimbat dintr-o secție în alta ca să descopere ce le place — avem posibilitatea să-i calificăm în vreo 40 de meserii. A trebuit pînă la urmă să le desfacem contractul de muncă. I-am chemat — legea nr. 1/1970 prevede o discuție între ambele părți — dar nu am reușit să stabilim cauzele fenomenului. Spun pur și simplu — «desfaceți-mi contractul de muncă». Tinerii, cei cu pregătire inferioară, sînt influențați negativ și de anturaj, și de mediu. E regretabil că refuză să se integreze într-o colectivitate disciplinată.

— Ca să vă spun drept, de multe ori din cauza unora care mint în ceea ce privește studiile — absolvenți cu diplomă se autodescalifică — și în ceea ce privește pierderea ordinelor de repartizare, ținînd astfel blocate posturile, îi suspectezi după aceea pe toți, recunoaște M. Stere, salariat la oficiu. Este foarte greu să fii politic și interesat de soarta celui din fața ta, din cauză că unii din ei vin cu intenția clară «să te ducă». Și par că vor să muncească, dar în realitate doar bat drumurile și emit pretenții fără ca ele să aibă vreo acoperire, prin studii sau prin bună-cuviință.

S-ar putea crede că interlocutorul nostru pledează «pro domo», dacă nu am fi asistat la ziua de audiență (rețineți, audiențe!) a șefului Oficiului forței de muncă pe municipiu, Constantin Dumitrescu. Din cei care s-au prezentat să li se facă dreptate, au fost și persoane care au avut dreptate. Și nu au plecat nemulțumite. Dar au fost destui care au venit să-și încerce «morocul» după principiul «mă duc eu să muncesc, dă, Doamne, să nu găsesc». Și ca să ne fie crezută obiectivitatea, apelăm din nou la minifon. Redăm dialogul cu P.T., muncitor calificat, vopsitor, domiciliat în sectorul 6.

— Mă duc și muncitor necalificat...

— Ei, nu-i păcat dacă ești calificat să renunți la meserie?

— Nu mai pot să practic meseria.

— De ce?

— Am un TBC pulmonar și de-abia s-a închis, dacă fac efort se redeschide.

— Ți-au recomandat medicii să-ți schimbi meseria?

— Bineînțeles.

— Unde-i certificatul medical?

— L-am dus dom'le, la «ei» (!) certificatu' medical...

— Și unde e? La cine? Că-l iau la rost! Că n-avea voie să-ți-l oprească!

Petiționarul începe să se bîlbiu cu convingere și nu reușește să descopere unde a «rătăcit» actul. Pînă la urmă tov. Dumitrescu curmă discuția inutilă.

— Hai, spune-mi mie acum, cu ce să te ajut eu: o muncă calificată sau necalificată? Da? Vrei?

— Dați-mi și dv. un serviciu ușor...

— Vrei să-ți dau muncă, nu serviciu! — îl corectează șeful.

— Să muncesc, dar nu eforturi fizice... să trag de fiare, să stau în ploaie, că nu pot!... Tonul este tot timpul jalnic, ca al unui copil răsfățat care vrea să-și înduioșeze părinții.

— Cea mai ușoară și cea mai frumoasă e vopsitoria, constată cu regret tov. Dumitrescu.

Din nou bîlbieli. Si din nou scurt, precis și calm intervine șeful:

— Bun, unde vrei muncitor? La strung? La uzină? La Vulcan? La Semănătoarea? La Mașini-unelte? Unde vrei?

— Vreau muncă ușoară.

— Ce studii ai?

— 8 clase.

— La fabrica de piine!

— Tot trei schimburi..., spune plîngăreț, deși este un băiat voinic și zdravăn.

— Crezi că pot eu să le dau dispoziție să te pună într-un singur schimb pe d-ta? Ceilalți cum lucrează?

— Dar factor poștal v-ar plăcea? Dacă nu mai puteți lucra într-o întreprindere..., intervine inspectorul Eugenia Radu.

— Să umblu pe stradă? — descoperă cu uimire tînrul cerințele posibilei meserii — Nu!

— Am impresia că nu vrei să muncești. Să-ți scot fișa să vezi cîte locuri ți s-au oferit și ai refuzat?

— Vreau să mă duc la uzină.

— La o uzină? Atunci de ce nu te duci? — exclamă exasperat, neînțelegînd rațiunea refuzului inițial.

— Vreau la o uzină, dar nu în trei schimburi.

— Uite ce e, am să-ți spun ceva, dar nu te supăra. Cînd o să vrei să muncești, atunci vii să-mi spui!

— Dar vreau... caută să se convingă moale tînrul.

— Uite, la I.T.B., te face vatman sau incasator, dacă factor poștal nu vrei... Ți-am oferit tot ce am pentru pregătirea dumitale. Și nu vrei nimic. Cineva trebuie să ocupe aceste posturi, nu? Că altfel, cînd găsești la piine închis, te superi; cînd nu vine tramvaiul la timp, înjuri. Dar cine-i de vină? De ce nu vă duceți să munciți? Asta e. Cînd vei voi să muncești, vii la mine și-mi spui.

ÎN LOC DE CONCLUZII

L-am rugat tot pe tovarășul Dumitrescu, bizuindu-se pe experiența sa, să ne răspundă la cîteva întrebări:

— Credeți că munca dv. suferă de birocrație sau nu? Este o întrebare care mi-a sugerat-o lunga așteptare a solicitanților și nu totdeauna cu folos.

— Eu o să vă spun că nu suferă de birocrație. Ci de altceva: de imposibilitatea de a acoperi întreg volumul de muncă, de operativitate mai ales, că nu întotdeauna sîntem ajutați și de public.

— Din discuțiile cu solicitanții, femeii și bărbați, foarte mulți se plîng de brutalitatea, asprimea și lipsa de politețe a funcționarilor dv. Credeți că e firească această atitudine?

— Ați fost aici de față la audiențe. Vin tot felul de oameni: beți, aroganți, superficiali. Ați văzut cum am stat și o jumătate de oră de vorbă cu unii care nu s-au decis la nimic. Ia spuneți-mi, poate el acolo, la sector, să stea cu fiecare o jumătate de oră?

— Dacă avem în vedere orarul biroului, nu poate. Dar ce vor oamenii aceștia care au cite 13-14 trimiteri pe o fișă și nu se pot «prinde» nicăieri?

— Ce vor? Vor un serviciu ușor, fără efort, nu o muncă. Vor «să cîștige un ban» potrivit unor mentalități cu totul reprobabile. Foarte mulți nu înțeleg că schimbul II și III este o condiție necesară societății avansate pe care o construim și încercăm să se eschiveze, să tragă chiulul. Aș putea spune că noi trebuie să fim deosebit de vigilenți cu aceste forme pe cît de ciudate pe atît de intolerabile de parazitism. O mostră aști putut-o constata direct. Sigur, munca noastră este în fapt și o muncă politică. Îl lămurim pe solicitantul lipsiți de simțul realității care sînt adevăratele dimensiuni ale momentului pe care îl trăim, cum se pot încadra în societate; că munca este mai mult decît o obligație, este însăși condiția necesară și firească a fiecărui om. Iar în aceste momente de conștientă construcție socialistă, nimănui nu-i este permis să se sustragă de la dreptul și obligația lui fundamentală — munca.

În baza celor constatate de noi se poate trage concluzia comodă că în această problemă există un «cerc vicios» — oamenii vin cu dorința de a se angaja, dar funcționarii oficiilor forței de muncă îi pun pe drumuri, dar și că aceștia ar avea «circumstanțe atenuante» atîta vreme cît unii vin nehotărîți să se angajeze, alții mint, iar alții «emit pretenții nejustificate». Dar nu de astfel de comode concluzii avem nevoie acum, — cum niciodată, dealtfel, nu am avut nevoie — ci de a pune capăt unor atare stări de fapte.

Poate că în ceea ce privește munca funcționarilor de la aceste oficii se impune o mai severă organizare și raționalizare și înțelegerea cît mai exactă a obligativității de a duce o eficientă munca de educație a tinerii generații. Ar fi necesară reglementarea sistemului de circulație a informațiilor de la instituții la oficii — pentru ca posturile considerate disponibile să corespundă realității, pentru ca solicitanții să nu fie transformați în «excursionisti» ad-hoc. (Sîntem convinși că Ministerul Muncii dispune și de posibilitatea de a penaliza abaterile de la lege.) Și nu mai puțin necesar ar fi poate reconsiderarea unor atitudini pe care funcționarul public — în principiu politicos, amabil, serviabil, fără ca prin aceasta să-și știrbească autoritatea sa legală — nu trebuie să le aibă la ghișeele unde se lucrează cu oameni, în marea lor majoritate tineri.

Este nevoie de asemenea să-i îndrumăm pe tineri spre viața normală a societății noastre, adică de a-i îndruma către găsirea unui loc de muncă, integrarea într-un colectiv angajat cu toată forța tineretii sale în activitatea productivă atît de necesară societății, atît de tonică formării sale ca cetățean al acestei țări în plin proces de făurire a unei economii moderne, puternice, superioare.

Iuliana POP
și Jeana GHEORGHIU

Fotografie de
Radu CONSTANTINESCU

fără rețetă

Colegul meu întru preocupări, domnul Charles Menselet, a fost un băiat de ispravă, priceput întru ale gastronomiei cu toate că a cam dat-o-n bară de câteva ori. Când zic c-a fost, o zic pentru că, mă rog frumos, nu mai este: născut la Nantes în 1828, s-a sfârșit din zile în 1888 la Paris, unde se vede treaba că-și făcuse mutația în buletinul de identitate. Cum? — îl privește. Era băiat de ispravă pentru că a scris niște opuri precum: «Almanahul gurmanzilor», «Scrisori gurmante», «Bucătărie poetică», precum și — să nu rîdeți, că nu-i cazul — un mare număr de sonete culinare.

Cum era cel mai simpatic și priceput într-ale burții, era mereu invitat pe ici, pe colo ca să-și dea cu părerea și, bineînțeles, să laude bucatele. Așa se face că, într-o zi, colegul s-a trezit invitat de musiu Joseph Favre — autorul unui mare dicționar al bucătăriei. Musiu Favre, care nu numai că scria despre chestii gastronomice dar se pricepea să și gătească de-adevăratelea, l-a prevenit pe blegul de Menselet că va prepara personal meniul care cuprindea următoarele:

- Foie de lotte en caisse
- Saucissons de Lyon — Beurre d'Isigny
- Escalopes de saumon, sauce tartare
- Pommes nouvelles
- Omelette à l'ambre gris
- Dessert.

Acum meniul respectiv, după cum vedeți și dv., nu era cine știe ce de capul lui: foie de lotte era niște ficat de mihalț, pește care dacă nu se mai pescuiește de multă vreme la noi, avem satisfacția că nici la franțuși nu se mai găsește din motive idem, cîrnăciorii de Lyon banali, precum cîrnăciorii extra la noi; escalopul de somon, iarăși nimic neobișnuit la ei, precum saramura de crap la noi. Chestia mai curioasă era omleta «l'ambre gris». Sigur că Menselet, băiat bun, ca tot musafirul care mîncă de-a moaca, a început să laude fiecare fel în parte, iar la sfîrșit era pe cale să facă și-un sonet. Gazda-bucătar, adică șmecherul de Favre, dă cărțile pe față și-i comunică lui blegometru' de Menselet că cu câteva zile în urmă celebrul fiziolog Paul Bert a disecat niște crocodili pentru a le studia sistemul nervos și că dacă vrea să știe de-adevăratelea: foie-ul de lotte nu-i altceva decît creier de crocodil, escalopul de somon e de fapt din coada aceluiași animal, omleta ambrată, așijderi, cît despre cîrnăciorii de Lyon și untul d'Isigny, erau cei mai banali cîrnăți de cal cumpărați din hală și cea mai obișnuită margarină luată de la băcănia din colț.

Desigur că la o asemenea păcăleală bietul sonetist de bucate nu se aștepta: a înghițit gălușca și s-a amuzat și el. De ce vă spun toată istoria asta? Pentru că ați putea, de pildă, să mă invitați pe mine la un meniu modest, care ar putea să cuprindă:

- primo: icre economice din griș
- secundo: escalop de motan în sos de vin
- terzo: cod rasol cu pommes nouvelles
- quarto:

Cînd am să mînc, eu am să laud fiecare fel în parte pentru modul în care l-ați preparat. La sfîrșit, dv. veți putea să mă faceți de rîs arătîndu-mi că de fapt nu mă pricep și că primo: icrele economice au fost icre adevărate de știucă; secundo: escalopul nu era de motan ci din cel mai autentic vițel; terzo: codul rasol a fost nisetru proaspăt, iar quarto: vinul n-a fost de 7 lei vărsat, de la depozit, ci Busuioacă de Bohotin veche de 7 ani. Dar pardon, pe quarto am uitat să vi-l sugerez în meniul de păcăleală.

P.P. NAȘU

**MIȘCA,
BIRJARUL**

Trăsura — frumoasa și confortabila trăsură; de cînd a dispărut din peisajul bucureștean? Parcă nici n-a fost vreodată. A înghițit-o automobilul: balaurul acesta cu o sută de mii de capete. Și ce epocă de glorie a avut! Un secol întreg a dominat circulația orașenească. Avîntul cel mare l-a luat după războiul de la 1877, cînd meseria de birjar a fost preluată, la București, de faimoșii muscali veniți din Rusia. Unul dintre cei mai cunoscuți a fost Mihail Ivanov, zis Mișca. Aproape cincizeci de ani a stat bravul Mișca-Muscalul în fruntea breslei sale. Și avea cu ce: ajunsese, într-o vreme, să dispună de un adevărat trust birjăresc. În marele său «depou» — ograda din strada Birjarii Vechi 47 — se aflau 7 trăsuri, 2 cabriolette, 7 cupeuri, 2 bricolette, 50 de cai și 20 de argați, după cum ne informează ziarul Vocea birjarilor (iulie 1908),

care publică pe o pagină întreagă un interviu cu Marele Mișca, birjarul preferat al lui Mihail Kogălniceanu

și al altor domni miniștri (iar mai tîrziu al ministrului de externe Titu Maiorescu).

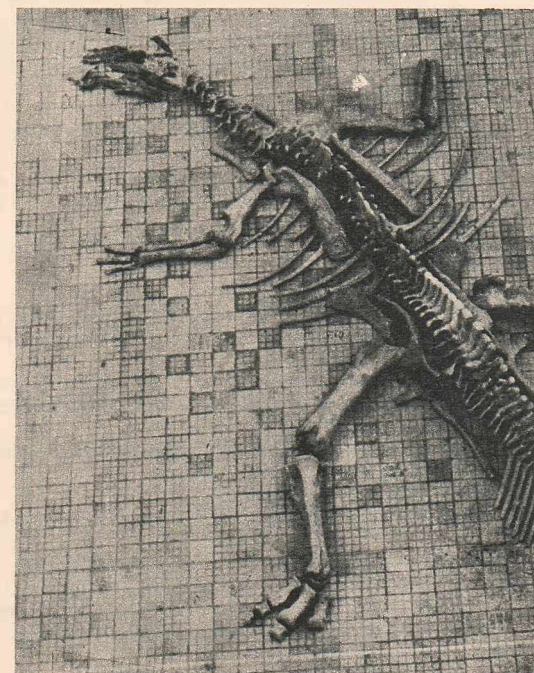
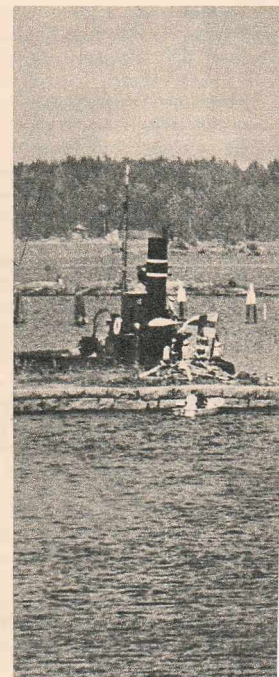

**LA GRANADA
ORICE E POSIBIL...**

...după cum sună o veche și cunoscută zicală spaniolă, pe care fotografia de față nu face decît s-o ilustreze. La numai jumătate de oră de la celebrarea căsătoriei, iată-i pe miri în mijlocul vuietului arenei. Pentru că — au declarat ei — nu s-au putut împăca cu ideea de a nu fi de față la ultima coridă a sezonului. La Granada, unde «orice e posibil», a fost posibil și ca ginerele și mireasa din tribună să fie ovaționați cu mai multă căldură decît marele toreador din arenă.

**PE
VREMURI,
CÎND...**

Cînd s-a născut vaporul «Rauha» (Pacea), acum 94 de ani, mai domnea regele abur. Acum, sub dinastia cibernetico-electronico-laseristă, Rauha se mai poate realiza doar în spectacole inedite, ca această regată veselă a vapoarelor cu aburi de pe canalul Saimaa din Finlanda.

TENTAȚII TURISTICE TIMIȘORENE ÎN 1972

Timișul, județul cu peisaje demne de penelurile marilor maeștri, oferă turiștilor prilejul cunoașterii unui ținut în plină înflorire. Ținând seama de acest fapt, l-am rugat pe tovarășul Oleg Leca, directorul Oficiului județean de turism-Timiș, să aibă amabilitatea de a ne informa cum se prezintă activitatea O.J.T.-Timiș în sezonul estival din anul acesta.

— Peisajul județului Timiș s-a îmbogățit în ultimii ani cu noi obiective social-culturale și turistice, modern concepute. Ca poartă de intrare și ieșire a turiștilor din străinătate, județul nostru, și în primul rând Timișoara, constituie prima cunoștință a oaspeților străini cu România. Când spun România, mă gândesc la binecunoscuta ospitalitate românească, la realizările deosebite obținute în ultimii ani de țara noastră, la ideea că trebuie să confirmăm în totu prestigiul câștigat în fața întregii lumi.

— Ce servicii oferă O.J.T.-Timiș turiștilor din țară și din străinătate?

— Începând de la informarea asupra a tot ceea ce pot vizita, obiective și trasee turistice interesante, monumente istorice, stațiuni de odihnă și de tratament etc., și terminând cu organizarea de vacanțe și excursii în aceste locuri, O.J.T.-Timiș oferă o bogată gamă de servicii: masă, servicii hoteliere, vizitarea de muzee, cunoștință cu bogățiile nestemate ale folclorului nostru prin vizionări de spectacole, iar ca inedit oferă posibilitatea practicării călăriei, tenisului și efectuarea unor plimbări de agrement pe Bega. Turiștilor străini, O.J.T.-Timiș le asigură, în afara celor enumerate, schimbul valutar, închirieri de autoturisme cu și fără șofer, partide de vinătoare și alte servicii specifice activității de turism internațional.

— Ce ne puteți spune referitor la activitatea rețelei hoteliere și de alimentație publică? Credeți că faceți față afluenței mari de turiști? Lansez întrebarea gândindu-mă la dezvoltarea pe care a luat-o în ultimii ani turismul intern și internațional.

— Informez pe cititorii «Flacării» că opt hoteluri în Timișoara și șase în celelalte orașe ale județului, totalizând 1 000 de locuri, un motel cu 115 locuri și un camping cu 218 locuri în căsuțe și corturi, ambele la Timișoara, peste 300 locuri la casele particulare contractate de O.J.T. și alte 800 locuri la căminele studențești în camere cu două paturi pot asigura cazarea simultană în județul nostru a peste 2 500 de turiști.

În ce privește sectorul de alimentație publică, el este prezent la

fiecare unitate hotelieră, unde turiștii găsesc totdeauna un meniu apetisant din care nu lipsesc preparatele culinare cu specific tradițional și vinuri din cele mai renumite podgorii.

— V-am ruga să ne spuneți două cuvinte și despre o altă activitate a O.J.T., cea balneară.

— Buziașul și Calacea sînt stațiuni binecunoscute cititorilor dv. și turiștilor noștri, fapt care mă face să rezum totul la o simplă informație. Stațiunea Buziaș, cu cele 1 500 de locuri, oferă bolnavilor de inimă asistență medicală și o servire deosebită, fapt pentru care stațiunea este apreciată de vizitatori, dealtfel ca și Calacea, unde bolnavii de reumatism apreciază nu numai calitățile curative oferite, ci și îngrijirea acordată de personalul sanitar.

Emil CIULEI

Fotografii de O. STĂCESCU

o săptămână în lume

În absența legitimă a vacanței politice, acest miez de vară cunoaște succesiunea efervescentă a unor importante evenimente internaționale. Alături de convulsiunile sociale și economice din diferite țări vest-europene (greva docherilor englezi, de pildă), conflictele încă deschise din Orientul Apropiat sau din Asia de Sud-Est (unde, în ciuda protestelor opiniei publice, bombardamentele americane asupra R.D. Vietnam continuă) se afirmă, la scară mondială, tendința evidentă spre normalizarea raporturilor internaționale. Conceptul normalizării se integrează, mai firesc ca oricând, în procesul general de asanare a vieții internaționale, la care se arată gata să contribuie zeci de guverne și — invariabil — toate popoarele lumii. Schimbările și mutațiile ce s-au produs și se accentuează, cu pondere tot mai mare pe plan mondial, atestă cu tărie faptul că — așa cum arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu în cuprinzătorul său Raport la Conferința Națională a P.C.R. — «aria de manifestare a vechii politici imperialiste de forță și dictat s-a redus și se reduce tot mai mult». Concomitent, apar perspective pentru abordarea pe baze noi a relațiilor dintre state și oricine poate constata azi cât de întemeiat este punctul de vedere, potrivit căruia există posibilitatea, nu numai teoretică dar și practică, de a se evita un nou război mondial, de a se conferi locuitorilor planetei noastre atributele unei păci adevărate, trainice.

Procesele pozitive din arena internațională, sporind evident șansele statornicirii unui asemenea climat de securitate și cooperare internațională, nu îndreptățesc desigur legănarea în iluzia că problemele primordiale cu care este confruntată lumea contemporană au fost sau sînt pe cale de a fi rezolvate definitiv. Fără îndoială există încă forțe ce stau în calea destinderii și speră să frneze cursul nou ce se înregistrează în viața internațională. Esențial este însă ca locul politicii de forță și dictat să fie luat — spre binele întregii umanități — de politica tratativilor și contactelor, cu participarea activă a tuturor statelor. O atare participare largă presupune, după cum s-a subliniat în repetate rânduri la Conferința Națională a P.C.R., afirmarea și respectarea deplină a noilor principii și relații între state, respectarea dreptului inalienabil al fiecărei națiuni de a-și organiza viața, de a evolua economic și a progresa pe plan social, corespunzător intereselor sale, fără nici un amestec din afară. Mai mult ca oricând, trebuie să se ajungă la o înțelegere între toate statele participante la concertul mondial, cu privire la faptul că nici o problemă care interesează un stat sau altul nu poate fi rezolvată decât cu participarea statului respectiv și ținându-se riguros seama de interesele tuturor celor în cauză. Criteriul atașamentului față de aceste principii, față de cauza păcii și cooperării internaționale s-ar afirma cu pregnanță prin adoptarea în comun sau separat a unor declarații, care să recunoască «dreptul sacru al tuturor țărilor la libertate și suveranitate, dreptul lor legitim de a se apăra cu toate mijloacele, inclusiv cele militare, împotriva oricărui încălcări ale acestui drept». (Din Raportul prezentat de tovarășul Nicolae Ceaușescu.)

Realizarea unei înțelegeri cu caracter universal, ca angajament comun al statelor sau ca declarații separate, ar reprezenta fără îndoială un aport considerabil la depoluarea atmosferei internaționale, la așezarea raporturilor interstatale pe temeiuri noi, dătătoare de perspective.

Desfășurarea vieții politice în Europa și în alte continente, evoluțiile pozitive pe traiectoria curentului realist, rațional, vizînd normalizarea raporturilor interstatale, confirmă pe deplin justetea și luciditatea politicii românești de pace și cooperare internațională.

Documentele Conferinței Naționale a P.C.R., care s-au bucurat de un larg ecou în țară și peste hotare, redau întocmai trăsăturile esențiale ale acestei politici reprezentînd o contribuție remarcabilă la eforturile ce se depun pe plan mondial pentru însănătoșirea climatului politic internațional. Sub acest aspect apare firească și întru totul corespunzătoare cererea pe care reprezentantul țării noastre a adresat-o secretarului general al O.N.U., ca Rezoluția Conferinței Naționale a P.C.R. cu privire la politica și activitatea internațională ale Partidului Comunist Român și Republicii Socialiste România să fie difuzată tuturor statelor membre ale marelui for, ca document oficial al Adunării generale a Organizației Națiunilor Unite. Acest important act final al mării dezbateri care a avut loc la București sintetizează întreaga politică externă a României socialiste, care se bucură astăzi de un merit prestigios internațional, de o audiență fără precedent în lumea întreagă.

Țara noastră se situează pe pozițiile cele mai înaintate ale luptei pentru pace și colaborare internațională, saluînd cu satisfacție orice pas care contribuie la procesul de normalizare în plină desfășurare, fie că este vorba de pregătirile pentru conferința general-europeană, de tratativele dintre cele două state germane și dintre cele două state coreene sau de evoluțiile pozitive în direcția normalizării relațiilor chino-japoneze, fie că se tinde spre soluționarea pe cale pașnică a conflictului din Orientul Apropiat sau netezirea drumului pentru a se pune capăt războiului din Indochina. Pe bună dreptate se arată în Rezoluția Conferinței Naționale a P.C.R. propunerea spre difuzare printre membrii O.N.U., că «unul dintre fenomenele pozitive cele mai importante ale actualității este afirmarea tot mai largă a metodei tratativilor și contactelor între state».

Dic. BABOIAN

Marti, 1 august 1972

CONQUIMBA: victorioasă, candidata comunistă

Săptămîni în șir cercurile reacționare chiliene s-au pregătit pentru înfruntarea electorală din provincia Conquimba. Locul de deputat, rămas vacant după moartea titularului comunist Ciarpiano Pontigo, n-a putut fi adjudecat totuși de adversarii guvernului Allende, întrucît în alegerile parțiale, care au avut loc în această provincie, a ieșit învingătoare candidata comunistă Amanda Altamirano, aflată pe lista prezentată de Unitatea Populară. Altamirano a obținut 50 482 voturi față de cele 42 609 ale adversarului ei. Scrutinul este considerat drept semnificativ pentru actualul raport de forțe din Chile și rezultatul lui apare mai important în contextul unui alt succes al forțelor care sprijină guvernul Unității Populare, și anume succesul exponenților partidului comunist în alegerile sindicale care au avut loc în aceste zile. În imagine, Amanda Altamirano depunînd buletinul de vot la centrul electoral La Serena.

MILLY-LA-FORÊT: întîlnire semnificativă

În urma apelului Comitetului internațional pentru denunțarea crimelor de război din Vietnam, cincisprezece militari americani, foști combatanți în Vietnam, au venit în Franța pentru a se întîlni la Milly-la-Forêt cu luptători vietnamezi. Aceștia din urmă n-au obținut vize de intrare, dar o întîlnire a avut totuși loc între foștii combatanți americani și reprezentanți ai popoarelor vietnamez, laotian și cambodgian. Cu acest prilej — relatează revista «Nouvel Observateur» — tinerii «veterani», americani toți sub 30 de ani, au transmis reprezentanților Republicii Democratice Vietnam și ai Guvernului Revoluționar Provizoriu din Vietnamul de Sud felicitări pentru victoriile pe fronturile de luptă și le-au urat noi succese «pentru a obține eliberarea poporului și a țării lor». Americanii au informat opinia publică în legătură cu acțiunile din ce în ce mai numeroase pe care foștii combatanți le organizează în S.U.A. pentru a denunța atrocitățile războiului și a determina încetarea lui cât mai grabnică. Aceștia vorbesc în uzine, în biserici, pe străzi, despre crimele comise «în numele libertății și democrației» și proiectează filme edificatoare realizate la fața locului. Au loc de asemenea acțiuni directe.

Numeroși piloți — după cum relateau cei cinci sprezece foști combatanți — dezamorsează bombe înainte de a pleca în raiduri asupra teritoriului R.D. Vietnam. Pe aeroporturile militare personalul de la sol încetinește în mod deliberat ritmul de muncă. 1 400 din cei 4 000 de marinari de pe portavionul «Constellation» au semnat un manifest împotriva războiului; manifestări similare au avut loc pe portavioanele «Killy hawk» și «Hamcock».

În fotografia de sus: întîlnirea călduroasă dintre membrii grupului de foști combatanți americani prezenți la Milly-la-Forêt și reprezentanți ai R.D. Vietnam.

dezastrul americano-saigonez de la quang tri

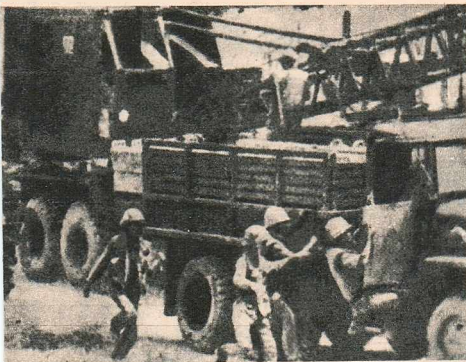
După o tăcere semnificativă de șapte-opt zile comandamentul american din Saigon a trebuit să confirme informațiile transmise de agenții de presă, potrivit cărora, în urma puternicului asalt lansat de forțele de eliberare împotriva

YOKOHAMA: armada greviștilor

În cadrul grevei marinarilor japonezi, în rada portului Yokohama a avut loc defilarea unui număr de mici ambarcații (în fotografie), de la bordul cărora circa 500 marinari greviști și-au exprimat revendicările de îmbunătățire a retribuției și a regimului de lucru. Greva — cea mai lungă din câte au fost înregistrate în istoria marinei japoneze — a început în luna aprilie, în urma refuzului proprietarilor de nave de a satisface

revendicările marinarilor. La această vastă acțiune au participat 160 000 marinari, membri ai Uniunii japoneze a navigatorilor. 1 200 de nave, aflate atît în limita apelor teritoriale japoneze cît și în afara acestora, și-au încetat activitatea. Consecințele acțiunii revendicative a marinarilor s-au manifestat în perturbarea generală a traficului maritim japonez și în paralizarea unui număr de circa 50 porturi nipone.

orașului Quang Tri, trupele americano-saigoneze au suferit una dintre cele mai grele înfringeri. Ofensiva contra acestui bastion apărât cu înverșunare s-a soldat, după cum relatează *Associated Press*, cu un adevărat dezastru pentru forțele americano-saigoneze. Între timp, faimoasa bază militară «Bastogne», situată la 20 km sud-vest de importantul oraș Hue, a fost evacuată în debandadă de trupele saigoneze și de ofițerii americani. Cîteva zile mai înainte, alt punct de rezistență americano-saigonez, baza «Chekomate», a fost ocupat de unități ale armatei populare de eliberare.

Fotografia de sus, pe care o reproducem din ziarul american «International Herald Tribune», redă o secvență dramatică din timpul retragerii din Quang Tri. Cei ce au reușit să părăsească orașul înainte de distrugerea podului de la «poarta de sud» încearcă să sară, din mers, în camioanele militare, care n-au mai putut fi încărcate cu materialul de război al garnizoanei evacuate.

femeile și copiii împotriva războiului din vietnam

O mare manifestație împotriva războiului în Vietnam, la care au luat parte mii de femei americane și de copii, — unele mame aducînd cu ele și prunci în fașă (în fotografia din dreap-

ta) — a avut loc în Washington în fața Capitolului. Femeile au cerut din nou suprimarea tuturor fondurilor alocate războiului din Indochina. În fruntea lor s-a aflat cunoscuta cîntăreață și luptătoare americană pentru pace Joan Baez, fondatoare a mișcării «Școala pentru pace». În timpul manifestației, relatează ziarul, Joan Baez a făcut de două ori ocolul clădirii Capitolului în picioarele goale. Ea face parte din numerosul grup de personalități ale vieții publice americane care susține campania senatorului George McGovern, al cărui plan de încetare a războiului din Indochina i-a adus largi sufragii în cadrul actualei campanii electorale.

ANGLIA: barometrul social indică furtună

Climatul social din Anglia trece în ultimul timp prin noi momente de tensiune. O deosebită amploare cunoaște îndeosebi lupta pentru o serie de revendicări economice și garantarea locului de muncă dusă de docheri, amenințați cu șomajul în cazul aplicării recomandărilor cuprinse în raportul Aldington-Jones asupra reorganizării muncii în docuri. Arestarea a cinci docheri greviști, în baza legii antimuncitorești Carr, n-a avut cîtusi de puțin efectul scontat de autorități. În cele din urmă, datorită largii mișcări de solidaritate cu docherii, manifestată prin anunțarea hotărîrii centralei sin-

dicale TUC (ce cuprinde 140 uniuni cu peste 10 milioane membri) de a declanșa o grevă generală, cei cinci au trebuit să fie eliberați. Afirmîndu-și hotărîrea de a continua lupta pentru revendicările lor și împotriva legii Carr, docherii au declarat o grevă generală, paralizînd întreaga activitate a porturilor britanice. Alături de ei se află și alte categorii de muncitori, ca de pildă tipografi, care timp de mai multe zile au făcut să înceteze orice activitate pe Fleet Street, citadela presei londoneze. În fotografie: pichete de muncitori greviști la docurile lui Midland Cold Storage din Londra.

frank sinatra în propria sa apărare

După ce în mai multe rînduri a fost obiectul unor bănuieli insistente privind legăturile pe care le-ar întreține cu organizații de traficanti și cu speculanți din lumea turfului, celebrul actor american Frank Sinatra a fost chemat în fața Comisiei americane pentru cercetarea activităților ilicite, criminale. Audiât în mai multe ședințe, Sinatra a respins acuzațiile ce i se aduc. Mai mult, el a acuzat la rîndul său «Comisia anticrimă» pentru ușurința cu care a îngăduit ca numele său să fie amestecat într-o afacere

ilicită descoperită la marele hipodrom din New England.

În imagine, Frank Sinatra (în stînga) părăsind, împreună cu un amic al său, sala în care a fost audiât.

CARPAȚI

BUCUREȘTI

CROAZIERĂ PE DUNĂRE

cu motonava sub pavilion R.P.B.

„Alexandru Stambulinski”

VARIANTA I

15—22 octombrie

în itinerar:
București—Ruse (transport cu autocarul);
Ruse—Belgrad—Budapesta—
Bratislava (transport cu motonava);
Bratislava—București
(transport cu trenul).

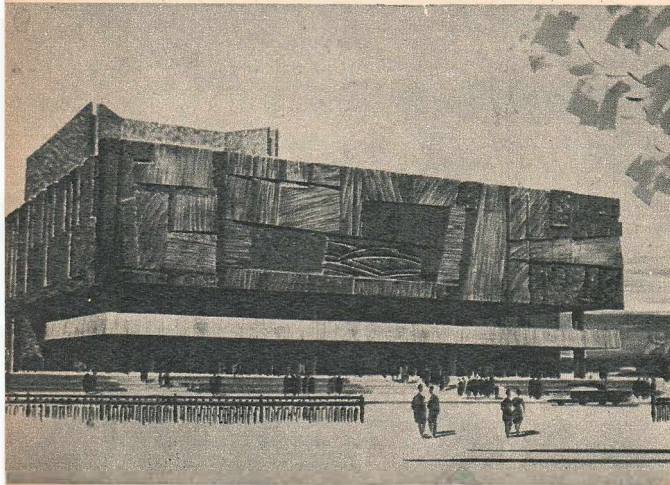
VARIANTA II

21—28 octombrie

în itinerar:
București—Bratislava (transport
cu trenul);
Bratislava—Budapesta—Belgrad—
Ruse (transport cu motonava);
Ruse—București (transport cu
autocarul).

Informații și înscrieri la toate oficiile județene de turism.

glob comentat foto

Proiectul noii clădiri a M.H.A.T.

MOSCOVA:

m.h.a.t. — casă nouă

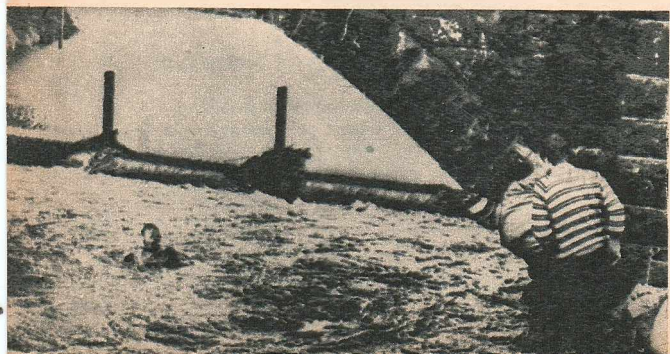
Teatrului academic de stat din Moscova, instituție culturală de prestigiu mondial, i se pregătește o clădire nouă. Proiectul a fost elaborat de colectivul de arhitecți din care fac parte, cu ajutorul artiștilor acestui teatru, care au colaborat cu noi dându-ne sfaturi prețioase. Sarcina principală care a stat în fața autorilor proiectului a constat în obținerea unei îmbinări organice a noii arhitecturi cu tradițiile M.H.A.T. În aspectul exterior al teatrului am obținut acest lucru prin crearea unui dreptunghi simplu, cu volum întrucâtva închis, care amintește de o cortină trasă, cu o serie de piloni mari, încununați cu sculpturi reprezentând eroi ai unor piese de teatru.

Culoarea și textura pietrei așe pentru placajul exterior se interferează cu verdele binecunoscut de toți al vechii clădiri a teatrului M.H.A.T. Piatra naturală este cea care decorează și foaierele, ceea ce conferă unitate arhitecturii exterioare cu cea interioară. Vitraliile îmbinate cu maroul tufului calcaros, ușile de aramă ale portalului central cu minere de bronz, pereții din piatră și lemn creează spectatorului o senzație de intimitate și căldură. Am ales un sistem de iluminat în valuri, neuniform. Piramidele luminilor indirecte ale vestibulului, tavanul luminos al foaierei principale și, în sfârșit, penumbra creată de plasa de culoarea aramei înnegrite din foaierele-muzeu conferă un aspect variat interioarelor și îl pregătesc în mod diferit pe spectator pentru intrarea în spațiul principal al teatrului — sala de spectacol. Aici balcoanele tradiționale au trepte care coboară spre scenă, ocupând toate planurile pereților. S-a realizat astfel o capacitate destul de mare pentru un teatru dramatic — 1 600 de locuri. Primele patru rânduri ale parterului se pot transforma în avanscenă sau — prin coborâre — în fosa unei orchestre. Este pentru prima dată când o soluție de acest fel este adoptată la noi. Principalele elemente ale sălii — portalul placat cu lemn al scenei, covorul, fotoliile de o culoare verde-brună, planurile luminoase ale ecranelor acustice și cristalurile corpurilor de iluminat — evocă spiritul tradițional al clădirii teatrului.

Arh. V. KUBASOV
(A.P.N.)

salvare miraculoasă

Omul pe care-l vedeți în această imagine tîrît de apele furioase ale unui riu irlandez (pe nume Inny), revărsat dincolo de albia sa în timpul unor recente inundații, părea iremediabil pierdut. Nici unul dintre tovarășii săi — pescari ca și el — nu mai spera că va putea fi salvat. După ce omul a căzut din barcă în mijlocul torentului, au încercat zadarnic să-l împingă spre mal cu undițele. Pescarul a dispărut dus de ape. Cîteva minute mai tîrziu l-au văzut din nou plutind cu fața în jos. Vîrtejul a făcut ceea ce undițele fuseseră neputincioase să facă: l-a împins spre mal, chiar în brațele colegilor lui. Care au constatat cu surpriză și bucurie că tovarășul lor nu era mort, cum s-ar fi putut crede. Scăpase ca prin minune viu și nevătămat.

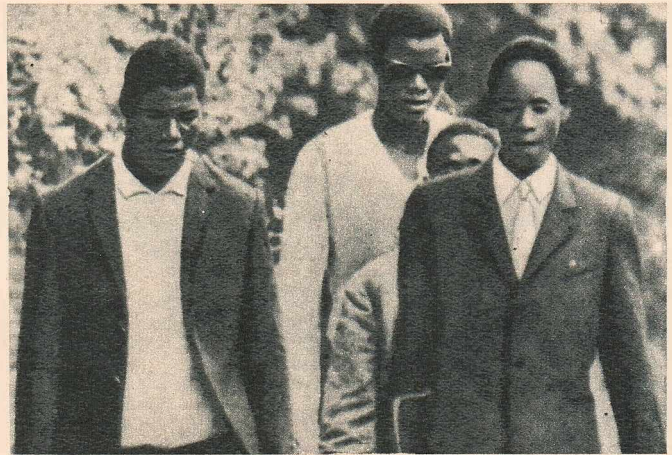

realități din lumea capitalului

cum s-a descoperit rețeaua negustorilor de sclavi

În apropiere de Aix-les-Bains, o banală până survenită unui camion sigilat destinat transportului unui lot de mașini de cusut din Italia în Franța a dus la descoperirea uneia dintre verigile unui adevărat trafic internațional de sclavi. În remorca respectivului camion se aflau 59 de negri proveniți din Mali. Așa cum a reieșit din anchetă, ei urmau să fie plasați pe piața ilegală a muncii în Franța. Descoperirea a provocat reacții vii în sinul opiniei publice, formînd în prezent obiectul unei cercetări judiciare desfășurate la Roma, Paris și Alexandria, cu aportul Interpolului. Pînă în prezent se cunosc numele cîtorva dintre cei amestecați în comerțul de sclavi din această rețea: un anume Adaramere în Tunis, Sow Amebeau la Paris, Michel Piteau (șoferul care în schimbul sumei de 5 000 de franci a acceptat să transporte malienii), Aldo Pusceddu, cunoscut sub numele de «Monsieur Bruxelles», în Italia.

În ce privește ancheta ce se desfășoară în Italia, aceasta este deocamdată blocată din lipsă de indicii. Aldo Pusceddu, personaj binecunoscut de poliție pentru diverse delictе, organizase în Italia o rețea bine pusă la punct. Se știe că muncitorii din Mali,

odată recrutați, erau adunați în Tunis și erau apoi expediți în Italia. De aici, membrii rețelei internaționale trebuiau să aranjeze trecerea grupurilor de muncitori de culoare spre Franța. Africanii ajungeau cu avionul sau vaporul la Palermo, își continuau călătoria cu trenul pînă la Roma, unde erau luați în primire de Aldo Pusceddu, care îi caza într-o vilioasă și confecționa documentele necesare trecerii ilegale a frontierei. Organizația realiza venituri însemnate de pe urma acestui trafic: e de ajuns

să spunem că salariul câștigat de africani pe piața ilegală a muncii în primele trei luni încăpea pe mîinile membrilor rețelei.

Cei 59 de muncitori din Mali descoperiți în camionul sigilat la Aix-les-Bains au fost trimiși înapoi în Italia, unde li s-a promis că vor fi ajutați să se înapoieze în Africa. Poliția e în căutarea lui Aldo Pusceddu și a altor membri ai rețelei.

În fotografia de sus, cîțiva dintre malienii din camionul sigilat, aflați în prezent într-un lagăr de refugiați în Italia.

osvaldo oleari: comerțul de sclavi — o realitate

«Domnul Osvaldo Oleari a vîrșat 153 cruzeiros supraveghe-torului Brito de Moruo, drept

pentru care numitul Euripides Carlos de Sousa, de 32 de ani, cade în proprietatea cumpără-

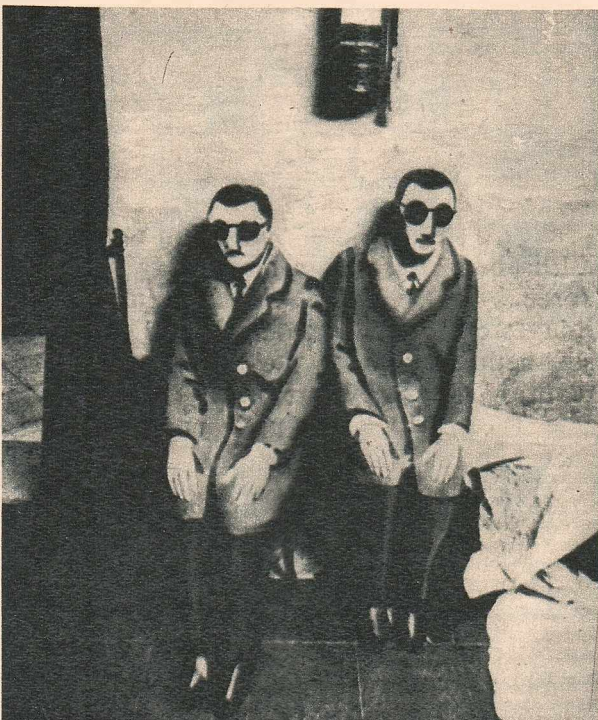
torului sus-menționat». Un înscris concis. Și edificator: un om cumpără pe un altul de la un al treilea. Unde? În adîncurile junglei braziliene din Mato Grosso. Așadar, nici aci indienii-băștinași n-au scăpat de «binefacere» civilizării. Au devenit pur și simplu obiecte — obiecte de muncă de care cei ce-i exploatează dispun după bunul lor plac. Ceea ce ziaristul Osvaldo Oleari a vrut să demonstreze și a demonstrat, cumpărîndu-l pe «numitul Euripides Carlos de Sousa» și luîndu-l cu el la oraș, pentru a-l pune apoi în libertate — nu însă înainte de a plăti o amendă, căci prin lege sclavia e abolită în Brazilia din 1888. Cu puțin timp înainte de experiența întreprinsă de ziaristul citat, presa din Rio de Janeiro releva că poliția federală a interceptat la Salgueiro, în statul Pernambuco, un camion care transporta 80 persoane vîndute ca sclavi proprietarului unei exploatare agricole din statul Goiás. Șoferul a recunoscut că mai efectuase alte cinci transporturi asemănătoare. De asemenea, un episcop — Joaquim De Lange — și alți 85 prelați din zona amazoniană Tafe au declarat că nu vor mai efectua slujbe, în semn de protest față de faptul că culegătorii de cauciuc, în marea lor majoritate indieni, sînt supuși unui regim de veritabilă sclavie. Ce înseamnă «viața» indienilor în asemenea condiții de sclavie o demonstrează imaginea din stînga: un indian de pe o plantație este torturat pentru că a îndrăznit să crîcnească...

micul mare șahist din granada

În timp ce toate privirile iubitorilor de șah sînt îndreptate spre Reykjavik, unde se desfășoară «partida secolului» dintre campionul mondial Boris Spasski și challengerul său american Robert Fischer, undeva în Granada (Spania) un copil în vîrstă de numai cinci ani, pe nume Oscar de la Fuente, își demonstrează virtuțile sale uluitoare de maestrie precece al șahului. Recent, în fața unei săli pline de spectatori, el a oferit un adevărat recital de inteligență și măiestrie jucînd simultan cu 10 adversari, toți mai mari în vîrstă decît el. N-a cîștigat toate partidele, dar specialiștii care l-au urmărit în acțiune au apreciat că Oscar de la Fuente a demonstrat calități cu totul remarcabile de «șahist pursing».

În imagine, Oscar de la Fuente jucînd unul contra zece.

... mai primejdioasă decît un taur furios

V-am prezentat de curînd o fotografie din timpul «fiestei» din Pamplona înfățișînd trecerea taurilor pe străzile orașului spaniol. Concomitent cu «fiesta» de tradiție multiseclară, Pamplona a găzduit un festival popular (cu intrarea gratuită) denumit «Întîlniri artistice». Artiștii organizatori declară că au vrut să plaseze aceste «întîlniri» sub semnul spontaneității, să sublinieze latura de spectacol și destindere a artei. În acest context, vizitatorilor le-a fost prezentată o expoziție de aparataj audiovizual de avangardă, concerte de jazz, filme de Léger, Eugen Ionescu, Bunuel etc. Și, în spațiul rezervat artelor plastice, circa 100 de păpuși în mărime naturală — bărbați cu ochelari negri, îmbrăcați în cenușiu, evocînd sinistru o teroare polițistă anonimă.

Publicul rămîne un moment derutat, — relatează revista franceză «Express» — apoi începe să se «joace» cu ele, le aruncă în sus, le mutilează. Văzînd marea concentrare de forțe polițienești pe care o provoacă acest festival — comentează aceeași revistă — înțelegi că în ochii autorităților arta pentru toți este mai primejdioasă decît un taur furios. În fotografie: păpușile cu pricina.

cronica de trei secunde

LA COMMEDIA È FINITA!

Ce-a mai rămas? N-a mai rămas cine știe ce, teatrul își va închide porțile, stagiunea e pe ducă, actorii sînt rugați să-și caute alte teatre, alte angajamente, toți au vrut să joace Hamlet, directorul îi cheamă și le spune să învețe alte roluri, alte comedii, alte măști, să găsească alți sufleori, alți dramaturgi, alte pile pentru a ajunge în grațiile altor regizori, regizorii îi iau deoparte să le șoptească tandru și ipocrit că totul se naște, se dezvoltă și moare, că e cazul să se gîndească la faptul că orice om e muritor și alte silogisme, garderobierele fac și ele pe cochetele, cîntă că viața e totuși frumoasă, actorii dau de băut, își plîng pe umăr, își fac curaj, zic că nu se poate, teatrul a fost prea mare, prea bogat, piesa prea zguduitoare, succesul prea mareș ca să nu se bage banii mai departe în această afacere atît de minunată, cum să renunți la atîtea sentimente, echipamente, antrenamente, cum să dai cu piciorul la tragic și la sublim, cum să renunți la «Prometeu înlănțuit» cu uvertura la «Egmont» ca uvertură și cu «happy-end»-ul cel mai fantastic ca epilog, cum să renunți la «cel mai mare spectacol din lume» sub cupola celui mai gigantic circ din lume, ce e în capul directorului, în capul maestrului, în capul demiurgului-șef, ce vor face trapeziștii, echilibriștii, crainicii, dresorii, cohortele de clovni, nu se vor mai ridica noi trapeziști, nu se vor mai lansa noi iluzioniști, pentru cîte roluri mai sînt în repertoriu se va apela la vechii juni-primi, la încercații actori din dramele precedente, la vedetele bine călitate ale

trupeii, dar nu mai sînt multe roluri, multe piese, mai e «Apollo 17», mai e plasarea laboratorului orbital Skylab, mai e zborul spațial sovieto-american, cam asta e tot ce se mai joacă și pentru asta nu mai e nevoie de 73 de piloți și ingineri, ciți sînt acum în corpul de balet al cosmonauților, vor mai rămîne 43, dar și din aceștia 43 doar 12 vor mai putea pune mina pe vreo replică, ceilalți 30 nu mai au nici o șansă, și Donald Slayton, șeful zborurilor de la Houston, vine și-i roagă să se gîndească la alte piese, la alte roluri, la alte scene, dar nu prea sînt oferte, căci cine are nevoie de cosmonauți pe pămînt, în birouri, în uzine, în anti-teatre și amfiteatre? Cosmonauții la cer! — iată parafraza vechilor strigăte discriminatorii...

Dar dacă nici munca pe Lună, munca în cosmos și promenada în spațiu nu mai sînt slujbe sigure pentru pămînteni, de ce mai vor actorii, toți, să joace Hamlet și toți oamenii să fie actori?

RADU COSAȘU

P.S. Cu decorul teatrului pare-se că nu sînt probleme de desfacere. Din surse sigure se află că cei patru italieni care au pulverizat recordul mondial de înghițire a macaroanelor (91 de metri în 42 de secunde, vechiul record aparținea din decembrie 1967 unei echipe de patru londonezi) au fost cronometrați cu un ceas folosit de N.A.S.A. pentru programele ei spațiale. Unde s-a rezolvat cu decorul, are o șansă și actorul...

agendă

«Nu am nici o îndoială asupra faptului că evenimente similare apariției vieții pe pămînt au survenit pe multe alte planete — a declarat cunoscutul savant sovietic ALEKSANDR IVANOVICI O-PARIN. Putem fi siguri că nu sîntem singuri în univers (...). S-au descoperit carburi pe toate corpurile cerești accesibile observației, ceea ce ne conduce o dată în plus la ideea că tocmai carbonul este substanța primară care stă la originea vieții».

Dirijorul și compozitorul LEONARD BERNSTEIN, una dintre cele mai proeminente personalități ale vieții muzicale americane și internaționale, a anunțat că își va înceta activitatea dirijorală timp de un an pentru a se dedica exclusiv compoziției. Bernstein și-a părăsit în 1970 postul de director muzical al Filarmonicii din New York pentru a scrie Messa, prezentată la inaugurarea Centrului Kennedy.

Marele premiu pentru literatură al Academiei franceze a fost decernat scriitorului JEAN LOUIS CURTIS pentru întreaga sa operă literară. Prima carte a lui Curtis, «Tinerii», a apărut în 1946, cînd i s-a atribuit premiul Cazes. În ultimii 25 de ani, scriitorul a publicat un număr mare de romane, nuvele, eseuri literare, precum și studii privind teatrul, cinematograful și televiziunea. O culegere a nuvelor sale de succes a apărut recent.

Cu prilejul unui cocteil pe care l-a oferit în redacția «Gazetta dello Sport», principele Caraciolo l-a prezentat corpului redacțional și invitaților pe noul proprietar al întreprinderii care editează acest ziar de mare tiraj: GIANNI AGNELI, marele patron al concernului «Fiat». În acest fel s-au confirmat zvonurile după care Agneli a reușit să cumpere editura respectivă în momentul cînd grupul Pasquale și proprietara inițială, familia Bonaccosa, se aflau în impas.

Dialogul anglo-spaniol inițiat în legătură cu problema Gibraltarului a intrat zilele acestea într-o nouă fază, după vizita la Londra a ministrului de externe al Spaniei GREGORIO LOPEZ BRAVO. Întrucît Marea Britanie persistă în refuzul ei de a accepta transferarea suveranității engleze asupra Gibraltarului, convorbirile de la Londra au abordat problema normalizării legăturilor dintre această zonă disputată și Spania.

Scandalul produs în S.U.A. în legătură cu dezvoltările privind transportul clandestin de scrisori timbrate pe suprafața Lunii s-a soldat cu cîteva sancțiuni. Printre cele mai grave este excluderea din corpul de astronauți ai N.A.S.A. a colonelului DAVID SCOTT, comandantul navei «Apollo 15». La Centrul spațial Houston s-a anunțat că un alt membru al aceleiași echipaj, James Irwin, și-a prezentat demisia.

cronica satirică

de Teodor MAZILU

sănătate să fie...

Mai demult, pe vremea când lucram în redacția unui ziar pentru tineret, m-a vizitat o doamnă care-și tira energic și matern odrasla. M-a impresionat în mod plăcut sănătatea și vinjoșenia lor. Atât a mamei — în primul rând — cât și a băiețușului — în al doilea rând. Dar o frază rostită de energica doamnă m-a făcut să tresar:

— Băiatul meu scrie versuri incomparabil mai bune ca ale lui Arghezi...

Nu mai bune... Asta, să zicem, ar mai merge, ci incomparabil «mai bune». Le-am citit și eu. Nu erau mai bune.

În loc să se mulțumească demn cu ce i-a dat natura băiețușului, doamna voia să-l facă geniu. Când mi-am exprimat politicos, pînă la disperare, rezervele mele, doamna s-a arătat indignată:

— În fond, de ce să n-aibă geniu băiatul meu? Alții să aibă geniu și el nu?

În fond, de ce nu? De ce să aibă Mozart geniu și băiatul ei, nu? Adică de ce, Balzac n-a fost și el odată mic? Sigur, dacă o luăm așa, avea dreptate. Și Mozart a fost odată mic. Și Tolstoi a fost odată mic.

Subiectivitatea deșănțată e un imperiu în care fiecare își poate face de cap. Unii indivizi nu mai au răbdarea să-și demonstreze geniu, ei se autoproclamă genii... Nu fac din asta un secret, și cînd ție lumea mai dragă te informează că ei au geniu, în loc să te informeze ce mai e pe-acasă.

— Ridică-te de la masă, eu am geniu!...

Geniul se preschimbă într-un pistol care ți se pune la timp.

Acești indivizi cred că simpla lor criză de vanitate le poate înlocui forța creatoare. Inexistența geniu aduce acestora un fel de imunitate, îi scutește de impozite, de obligații, de obligația de a da bună ziua, de obligația de a munci cît de cît, de obligația de a pune mîna la gură cînd cască. Geniul îi absolvă pînă și de obligația de a avea talent într-un domeniu sau altul. Ei n-au nimic, fluieră vîntul prin creier și buzunare, le chiorăie mațele și punctele de vedere, n-au caracter, n-au obligații, n-au talent, în schimb — ei, drăcia dracului — au geniu... Ca și cum geniul ar fi un fel de compensație pe care le-a dat-o natura pentru toate păcatele lor.

Cineva îmi spunea plin de admirație:

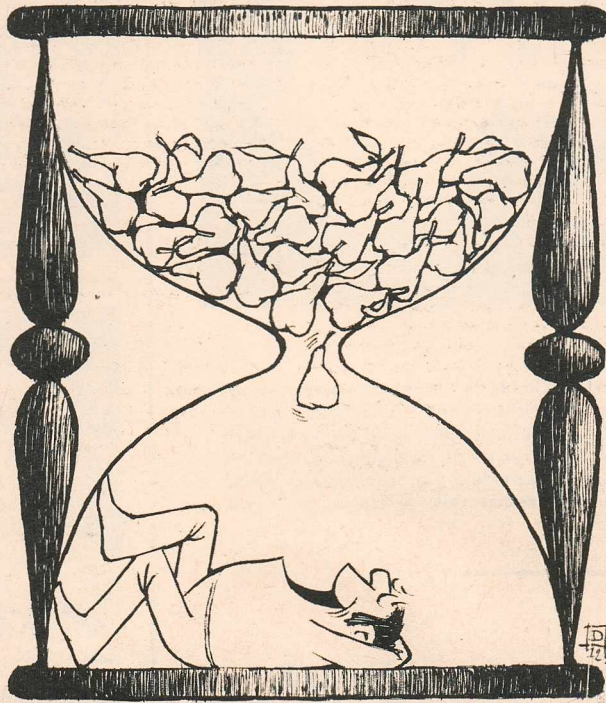
— Vezi domnul acesta trecut de patruzeci de ani, cu mustăcioară, are geniu.

Nici vorbă de geniu. De unde geniu? Nici măcar prost nu era. Nu răzbise nici pînă la cel mai de jos stadiu de dezvoltare — prostia — și el se și credea în mari înălțimi. Măcar să fi fost prost, căci prostia e, oricum, un punct de plecare, mă rog, e ceva.

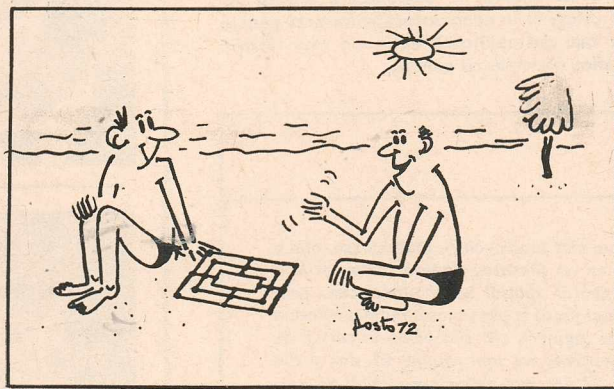
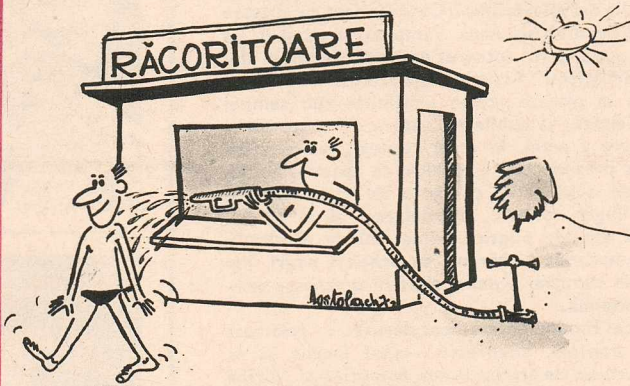
— Lasă, dragă, i-am răspuns. Întîi să fie el prost și pe urmă vom vedea noi. Și apoi... sănătate să fie...

umor de

ANTON DRAGOȘ

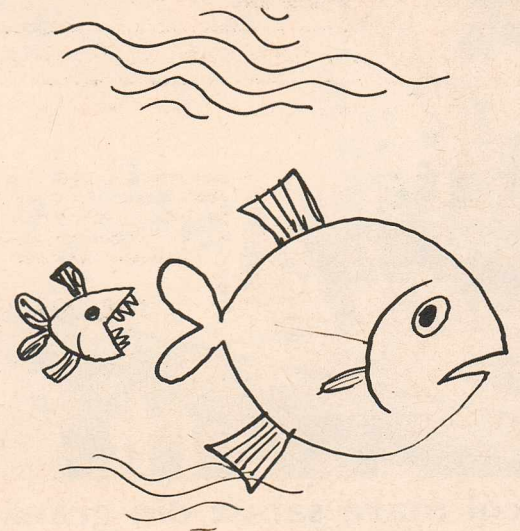
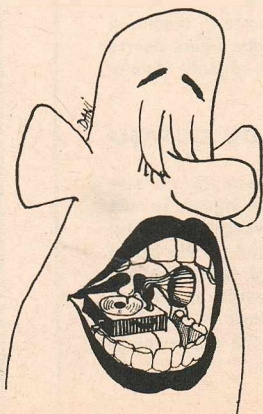

SORIN POSTOLACHE

— Eu zic să continuăm jocul încercînd la serviciu.

IONIȚĂ DAN

ÎN LUMEA PEȘTILOR

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											
12											

ORIZONTAL: 1) Pești de apă dulce, cu corpul lat — Delicios, la proțap. 2) Pești... potoliți — Plasă de prins pește — Transportă în Dunăre. 3)... ape nesfîrșite — Din familia crapului — Un pește oceanic — Capete de valtrap. 5) Horn fără partea centrală! — Se înroșește la fier — Indică direcția. 6) Pește de mare cu corpul turtit — Nord-Sud. 7) Trage la somn — Țel! — Furat. 8) În acest fel — Cel de mare are pielea foarte tare. 9) Trăiește mai ales în Dunăre, în lacuri adînci — Aceasta. 10) Dă tonul — Stil arhitectonic — Jumătate... caviar. 11) La fundul apelor — Răpitori de apă dulce. 12) Povîrniș — Fixează lotca cu parul atunci cînd se scoate năvodul (reg.).

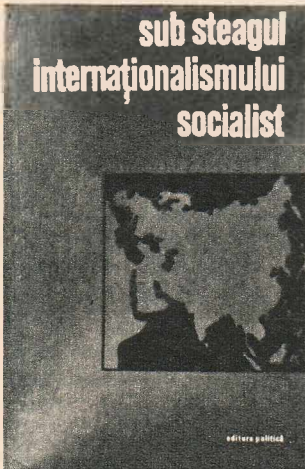
VERTICAL: 1) Mîncare de pește... — ...lătăreț. 2) Se zbenguie în apele dulci de munte — Nimfă a izvoarelor. 3) Din vară în vară — Îmbelșugate, cu bucate... — În pripă! 4) Au corpul lung și subțire — Impresionat (fig.). 5) Euptă hotărîtă — Asociație de minerale. 6) Peștișor marin asemănător unui... erbivor — Pește de mare, cu ambii ochi pe o singură parte. 7) Alt răpitor, cu spinarea verzuie — La ochi. 8) Pescari cu undița — Materie primă pentru ciorba de pește. 9) Două bețe — Poate fi de somn — Luna! 10) Folos (fig.) — Se amestecă... în lumea peștilor. 11) Pui de pește — A despica. 12) Puncte! — Trăiește în apele de munte și are solzi mici, cu puncte roșii.

Ion PASCAL

Dezlegarea jocului «Apropo de MARE», apărut în numărul trecut

ORIZONTAL: 1) IMENS — SECA. 2) NATIUNE — UP. 3) URIAS — NISA. 4) NEA — ADINC. 5) D — JUNIOARA. 6) AS — D — TALAZ. 7) TUF — CART — T. 8) MICIME — LE. 9) MAXIMA — LAC. 10) ERA — PIRATI.

CARTE

Recent, publicul nostru cititor a luat cunoștință de un deosebit eveniment editorial. E vorba de tipărirea la Editura politică a patru compacte volume conținând multiple și pline de majore semnificații documente prilejuite de contactele la nivel înalt, de vizitele oficiale ale conducătorilor de partid și de stat ai Republicii Socialiste România din ultimii ani în diferite țări. Apărute sub semnul Conferinței Naționale a Partidului Comunist Român, notăm titlul și conținutul lor:

● **Sub steagul internaționalismului socialist** — vizite și întâlniri reciproce ale conducătorilor de partid și de stat ai Republicii Socialiste România cu conducători de partid și de stat ai țărilor socialiste din Europa și Republica Cuba. Iunie 1965 — iunie 1972 (2 volume).

● **Sub steagul internaționalismului socialist** — vizita delegației de partid și guvernamentale a Republicii Socialiste România, condusă de tovarășul Nicolae Ceaușescu, în Republica Populară Chineză, Republica Populară Democrată Coreeană, Republica Democrată Vietnam și Republica Populară Mongolă.

● **Prietenie, colaborare, solidaritate** — vizita tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, în unele țări africane. 7-11 decembrie 1970 și 11 martie-6 aprilie 1972.

● **Sub egida Academiei de Științe Sociale și Politice a Republicii Socialiste România** a apărut, tot la Editura politică, volumul **Perfecționarea organizării și conducerei vieții economice, de stat și sociale**.

● **Mihail Kogălniceanu: Documente diplomatice**. Volumul, înmănunchind peste cinci sute de pagini, cuprinde selectiv 244 documente din activitatea diplomatică a acestei mari personalități

din istoria politică și culturală a țării noastre. Colectivul de redacție: prof. universitar George Macoșescu, redactor responsabil, Dinu C. Giurescu, Constantin I. Turcu.

CINEMA

● **Directorul**. Chipul pateric al unui erou contemporan. Scenariul — Iuri Naghibin. Regia — Aleksei Saltikov (studioul Mosfilm). Interpreți — Nikolai Gubenko, Svetlana Igun, Boris Kudriavțev, Vladimir Sedov, A. Eliseev, A. Kričenkov.

● **Dacă e marți, e Belgia**. Producție a studiourilor americane. O fermecătoare comedie estivală, satiră pumoasă a unor ticuri moderne care răpesc turismului adevărată lui frumusețe. Regia — Nell Stuart. În rolurile principale — Suzanne Pleshette, Jan Mac Shane. Oaspeți de onoare — Vittorio de Sica, Anita Ekberg, Donovan, Elsa Martinelli, Catherine Spaak, Senta Berger, Verna Lisi.

● **Maturilor** care nu au văzut acum câțiva ani filmulețul de animație «Vacanța lui Bonifaciu» le recomandăm să nu-l piardă acum. Este reprogramat în cadrul macinelor pentru copii, și îndușătoarea lui candoare va răsplăti efortul de a alerga după inimosul Bonifaciu.

● **Filme care trebuie văzute: Balada lui Cable Hogue, Doamna și vagabondul, Inima e un vinător singuratic, Naufragiați în spațiu.**

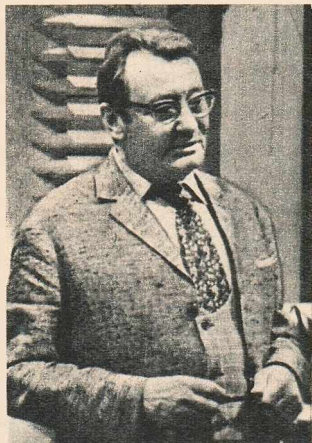
● **Ugo Tognazzi** este singurul interpret al filmului lui Francesco Massaro, «Generalul doarme în picior».

● **Viitorul film al lui John Frankenheimer**, «Impossible Object», va avea drept vedete pe Alan Bates și Dominique Sanda.

TEATRU

Carmen Stănescu

Fory Etterle

● **Festivalul de comedie** la cea de-a patra ediție a sa. Teatrul cu cei mai mulți spectatori din țară — teatrul radiofonic — ne oferă și în această vacanță, între 30 iulie și 13 august, un regal de umor scenic: unsprezece emisiuni, dintre care șase vor prezenta lucrări dramatice în premieră.

● **Premierele festivalului: Ședința de Al. Mirodan; Profesorul de franceză de Tudor Mușatescu; Între filologi de D.D. Pătrășcanu; Mari umoriști ai literaturii universale** (emisiune cuprinzând trei transpuneri radiofonice după povestirile: *Cele trei zeițe și mărul de Lucian de Samosata; Conversația cultă și politicoasă a clănțăilor la ceai de Jonathan Swift și Insurătoarea lui Panurge de Rabelais; Vine un trompetist de Wolfgang Koohlhaase (R.D.G.) și Colegi de birou de Braghinski și Riazanov (U.R.S.S.).*

● **Printre marii actori** care vor da viață acestor roluri se află: Radu Beligan, Toma Caragiu, Octavian Cottescu, Fory Etterle, Carmen Stănescu, Nicolae Gărdescu, Ștefan Mihăilescu-Brăila, Mariana Mișuț, Dem. Rădulescu, Ileana Stana Ionescu, Mircea Șeptilici, Gina Patrichi, Vali Voiculescu-Pepino, Coca Enescu, Rodica Popescu, Zizi Șerban, Gheorghe Oprina ș.a. Regia artistică a emisiunilor este semnată de Constantin Moruzan, Mihai Pascal, Gheorghe Rada și Ion Vova.

● **Vor mai fi difuzate în cadrul acestui Festival de comedie: Sfintu' Mitică Blajinul de Aurel Baranga, cu Radu Beligan, Marcela Răuș și Toma Caragiu în rolurile principale; trei înregistrări din Fonoteca de aur: Take, Ianke și Cadîr de Victor Ion Popa, avînd în fruntea distribuției pe neuitații Jules Cazaban și Ștefan Ciubotărașu; Doctor în filozofie de Branislav Nușić, cu Grigore Vasiliu-Birlic în rolul principal; Nud cu vioară de Noel Coward, în care Jules Cazaban a interpretat rolul lui Jacob Friedland, precum și o dramaturgie în șase serii după binecunoscutul roman al scriitorilor sovietici Ilf și Petrov, Douăsprezece scaune, avînd ca protagoniști pe Alexandru Giugaru, Octavian Cottescu și George Groner.**

DISC

● **Aneta Stan** — plăcuta apariție de la televiziune care cînta Dobrogea cu prilejul oricărei manifestări artistice transmise pe micul ecran — și-a primit, în sfîrșit, și dreptul de a-și mărturisii pe disc dragostea pentru înfloritoarea regiune a țării. «Eu sînt fată dobrogeană», «Seara-ncețișor se lasă», «Flăcăii din Dobrogea» și «Ride Comorovan-soare» pot fi apreciate ca entuziasmante și tulburătoare cîntece imnice. Glasul puternic individualizat al solistei, emisia deosebit de agreabilă prezic acestui micuț disc un viitor... mare! Acompaniază Orchestra de muzică populară a Radioteleviziunii, dirijată de Radu Voinescu (45-EPC-10 232).

● **George Enache**, solistul atît de frecvent solicitat de varietățile televiziunii, începe să-i preocupe și pe reprezentanții casei noastre de discuri. Pesemne că există temeiuri serioase, altminteri nu ne-am putea explica apariția ultimului său disc. Dacă place publicului, trebuie să placă și Electrecordului. Păcat că repertoriul ales nu pare să satisfacă toate cerințele și, mai ales, gusturile. Stenica figură a solistului, atît de agreabilă pe coperta discului, reușește oare să răscolească ineficiențele artistice ale imprimării? (EDC-10 239).

● **Iovi Dionisie**, telurica voce a Banatului, se impune de la primul cîntec ascultat. Însoțit de orchestrele George Vancu și Nelu Stan,

solistul mai sus-pomenit interpretează cîteva piese de neuitat, cum ar fi, bunăoară, «Pe sub mîină să te-noroc», «Mîndruța mea din Bozovici», «M-a făcut mama-n Lugoji», «Pune mîndro-n grădiniță» sau «Cucu cîntă primăvara». Remarcabile captarea sunetului și realizarea tehnică a imprimării discului (EPD-1 303).

TV

REPORTAJ-ANCHETĂ. Ziua minerului—reportajul lui H. Vasiloni «Orizonturi calde» (duminică ora 20.10). ● **Reportaj «în direct»** de la Tîrgul de mostre de bunuri de consum — 1972 (joi ora 18.50). ● **În ciclul Satul contemporan** — «Comuna Piatra la ora urbanizării» (vineri ora 18.15). ● **Contraste în lumea capitalistă** (luni ora 22.45). ● **România în lume** (miercuri ora 20.00).

DEZBATERI. Despre conceptul de «țară în curs de dezvoltare» va fi vorba în emisiunea **Dinamica societății românești** (marți ora 18.50) ● **Teleobiectiv**, cu un variat sumar pe teme economice (miercuri ora 20.00) ● Două titluri interesante în emisiunea **Cărți și idei**: volumul «Dezvoltarea conștiinței socialiste în etapa actuală» și un comentariu pe marginea traducerii în românește a lucrării «Critica rațiunii practice» (joi ora 22.30, pr. 2).

LITERATURĂ. **Biblioteca pentru toți** programează un subiect de larg interes «Mișcarea literară la începutul secolului al XX-lea» cu participarea lui Dumitru Micu, Ion Dodu-Bălan, Ov. S. Crohmălniceanu (vineri ora 20.30 pr. 2).

TEATRU. «Acești îngeri triști» de D.R. Popescu în adaptarea și regia lui Geo Saizescu, pe muzica lui Temistocle Popa, cu Mariana Mișuț, Cornelia Dumitras, Dorina Lazăr, Dan Tufaru ș.a. (marți ora 20.00).

FILM. «Cum să furi un milion» excelentă comedie cu Audrey Hepburn și Peter O'Toole (duminică ora 20.20).

La TELECINEMATECĂ: Un film inspirat din proza lui Hemingway «Aventurile unui tinăr» (miercuri ora 20.20) ● «Noaptea alba», după Dostoievski în regia lui I. Piriev, cu Liudmila Marcenko și Oleg Strijenov (vineri ora 20.35) ● Un film polonez «Flacăra olimpică» (sîmbătă ora 18.00).

NOI SERIALE. Un serial-document românesc, după cartea lui Haralamb Zîncă «Și a fost ora H» (joi, vineri și sîmbătă ora 20.00). ● **Serialul de aventuri «Mannix»** — celebru pe multe ecrane TV din lume — a ajuns și la noi. În rolul principal, Mike Connors (sîmbătă ora 21.00).

MUZICĂ. Reîntîlnire cu arta interpretativă a marelui violonist Isaac Stern (duminică ora 11.10) ● **Concert al Orchestrei simfonice a RTV** cu lucrări de Berlioz, Saint-Saëns, Ravel, în interpretări ilustre (joi ora 20.00 pr. 2). ● **Recitalul pianistei Maria Fotino** (sîmbătă ora 17.30 pr. 2).

Irina Loghin

FOLCLOR. De pe scena celui de-al VIII-lea Festival național de folclor **Litoral '72** (joi ora 20.35 și sîmbătă ora 16.40 pr. 2).

DIVERTISMENT. Cîntă Angela Similea (duminică ora 22.00) ● **Prin mijlocirea Interviziunii** — un program muzical-coregrafic cu Irina Loghin, Doina Spătaru, Doina Moroșan, Elena Munteanu ș.a. (luni ora 21.45) ● **Reascultăm cîteva din melodiile Constanta '72** (miercuri ora 20.30, pr. 2) ● **Recital Tereza Kesovija** (marți ora 22.15).

SPORT. A fi sau a nu fi (în finala Cupei Davis)!! Ultimele două meciuri de simplu România-Australia

și în finala Davis (vineri și sîmbătă ora 23.00).

PRONO

Pronosticul cronicarului sportiv EFTIMIE IONESCU la Concursul Pronosport, etapa din 6 august

I. Poiana-Victoria Florești	1
II. Prahova-Metalul Plopieni	x, 2
III. Carpați Sinaia-Caraimanul Buzeni	1
IV. U.M.T.-C.F.R. Tim.	x, 2
V. Vulturii-Progresul Tim.	1
VI. Vitrometan-C.F.R. Sghș.	1
VII. U.P.A. Sibiu-Gaz metan Mediaș	2
VIII. Metalul Copșa-C.S.M. Sibiu	x, 2
IX. Someșul S.M.-Topitorul B.M.	1
X. Minerul B.M.-Olimpia S.M.	1, x
XI. Dermata-Arieșul	x
XII. Tractorul-Chimia Fgs. 1, x, 2	
XIII. Torpedo Zărnești-Carpați Bv.	1

COPERTA NOASTRĂ

În vacanță la băile Felix.

Fotografie de
S. STEINER

Prezentarea artistică:
V. OLAC

FLACĂRA. Redacția: București, Piața Științei 1, Sectorul 1
Căsuța poștală 4112. Of. 33
Telefon 17.60.10—int. 1744
TIPARUL executat la Combinatul poligrafic «Casa Științei».

PREȚUL REVISTEI: 3 LEI

flacăra **F** *album*

Anul trecut, la Concursul național de muzică ușoară,
OLIMPIA PANCIU era o speranță.
Acum este o cîntăreță lansată.

Fotografie de S. STEINER

